

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:34 • 29 Mart '97 • 80 000 TL. (KDV dahil)

**Özgürlük ateşi yanıyor!
Kürt Halkı
direnenerek
kazanacaktır!**



DHKP-C'nin
ideolojik kimliği ve
taktik çizgisi-4
"Halk meclisleri":
"Belediye sosyalizmi"ne
doğru...

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Başyazı.....	3
Newroz.....	4-5
Sınıf hareketi ve özelleştirmeler.....	6-7
Sınıf hareketi ve TİS süreci.....	8-11
Kamu çalışanları hareketinde devrimci birlik.....	12-13
Orta Sayfa: DHKP-C Eleştirisi.....	14-17
Komünistler yargılıyor!.....	18-19
Cezaevlerine yeni saldırılar.....	20
Sosyalist Basın Susturulamaz!.....	21
Arnavutluk, Filistin, Zaire.....	22-23
Almanya, Rusya, Helsinki Zirvesi.....	24-25
EKİM'den.....	26
Mücadele Postası.....	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 34 • 29 Mart 1997
Fiyatı: 80 000 TL. (KDV. dahil)
Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halif Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90
853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50
İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax 0 (312) 229 40 19
Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84
A.İsmet Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6 ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92
Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8 BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Sosyalizmin Kızıl Bayrak'ını hep ileriye taşımanın coşkusuyla...

İlk defa 7 günlük bir aradan sonra okurumuza yeniden merhaba demenin coşkusuyla yaşıyoruz. Haftalık periyoda geçişimize zemin teşkil eden faktörlerin başında komünist hareketin teorik, örgütsel ve politik cephelerde ulaştığı düzey ile ulusal ve uluslararası çaptaki siyasal gelişmelerin kazandığı hızın geldiğini geçen sayımızda belirtmiştik. Haftalık Kızıl Bayrak'ın herşeyden önce faaliyetimizde yeni bir düzey, yeni bir tempo anlamına geleceği bizim açımızdan açıktı. Ne var ki, kuşkusuz geçmiş birikimlerimize dayanan 7 günlük bir yoğun çalışmanın sonucu ürünlerimizi 24 sayfaya sığdıramayacağımızı aklımıza getirmemiştik. Anlaşılan o ki, önümüzdeki dönemde zaman zaman bu kez olduğu gibi sayfa sayımızı 28'e çıkartmak zorunda kalabileceğiz.

Harıl harıl bir yayın hazırlığı ile geçen son hafta yoğun bir politik



faaliyet yürüttüğümüz bir zaman dilimi oldu aynı zamanda. Çok sayıda ve çok çeşitli politik materyalimizi sınıfa ve emekçi kitlelere ulaştırdığımız, haftalık Kızıl Bayrak'ı tanıtmaya çalışmamızı ise sürdürdüğümüz kampanyanın politik değerlendirmesini bir sonraki sayımıza bırakıyoruz. Bu sayıda ise özelleştirmeden TİS ihanetlerine, sosyalist basını susturma operasyonlarından zindanlara dönük katliam girişimlerine dek sermaye devletinin işçi emekçilere dönük saldırılarının güncel ve tarihsel anlamı ile bunun karşısında alınması gereken devrimci sınıf tutumunu bulacaksınız. Yine orta

sayfamızda yer alan DHKP-C eleştirisinin 4. bölümünün devrimci okurun ilgisini çekeceğini düşünüyoruz. Haftalık yayın atılımı okur ve dostlarımızın katkılarında da bir ivmelenmeyi doğurdu. Aldığımız tüm mektupları mücadele postası sayfamıza sığdıramadık. Ancak bize ulaşan tüm devrimci mesajlar, sunulan her türlü manevi-maddi destek gücümüze güç katıyor. Bu coşkuyla kavgamıza daha bir sıkı sarılıyor, düşmanın tüm engelleme çabalarına inat devrimin ve sosyalizmin Kızıl Bayrak'ını hep ileriye taşıyoruz!

Yeni Dağıtım Biçimi Üzerine

Kızıl Bayrak'ın haftalık peryoda geçmesi ile birlikte bugüne kadar kullanamadığımız dağıtım tekeli BİRYAY'ın dağıtım ağını kullanabilme olanağı bulduk. Sözkonusu olan kelimenin gerçek anlamıyla kapitalist bir tekel olunca, bunun elbette epeyce yüklü bir bedeli var. Her hafta 100 milyon TL. ve satışın % 20'si bu tekelin kasasına giriyor.

Başlıbaşına bu miktar bile dağıtım denetlemeyi, satış yapmayan bayileri hızla tespit etmeyi, dağıtım satış yoğunluğunun fazla olduğu bölgelere doğru yönlendirmeyi gerektiriyor. Kaldı ki biz devrimci okura daha sağlıklı ve sürekli

ulaşabilmek için bunu zaten yapmak zorundayız. BİRYAY bir tabela kurumu. Aslında önceden beri var olan iki dağıtım tekelinin (YAYSAT ve Birleşik Basın Dağıtım) oluşturduğu bir kartel. Bizim dağıtımımızı yapan YAYSAT kanadı, ülke geneline yayılmış 719 adet başbayi aracılığıyla 19 500 adet son satıcı bayiyeye dağıtım yapıyor. Kızıl Bayrak olarak 6000 adet gazeteyi dağıtıma veriyoruz. Bu, 19 000 son satıcı bayinin takriben 3000 kadarına ulaşabilmek anlamına geliyor. Bu bayileri doğru belirlemek, devrimci okurun yoğun olduğu bölgelere dağıtımını yönlendirmek gibi bir

sorumlulukla yüzyüzeyiz. Burada okurlarımıza da çok özel bir görev düşüyor. **Gazetenin bulunmadığı ama satılabileceği bayilerin ismini, bayi numarasını ve sözleşmesinin BİRYAY'ın hangi kanadı ile olduğunu. Son satıcı bayilerin gazeteyi sergileyip sergilemediğini** (ki böyle bir zorunlulukları var), **Gazetenin son satıcı bayiyeye en erken hangi gün ulaştığını, bize bildirmeniz** dağıtım ağını doğru yönlendirmemizi sağlayacak, daha etkin ve net hedefli bir elden dağıtımını da kolaylaştıracaktır.

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
6 Aylık Yurt içi 4 000 000 TL. Yurt dışı 130 DM.
1 Yıllık Yurt içi 8 000 000 TL. Yurt dışı 260 DM.
Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için : 0079219-2
DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Abone Formu **Kızıl Bayrak**

Kültür Ulusal Sorunu

Teorik Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler

Dünyada ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

EKSEN YAYINCILIK

ÖZGÜRLÜK ATEŞİ YANIYOR!

Kürdistan'da ve Türkiye metropollerinde tutuşturulan Newroz ateşleri bir kez daha Kürt halkının devrimci mücadele isteğini ortaya koydu. Newroz gösterilerinin hemen hepsine devrimci şiarlar ve büyük bir coşku egemendi. Resmi Nevruz kutlamaları bu yıl da tutmadı. Kürt emekçi halkı, ezilenlerin zulme başkaldırısını simgeleyen Newroz'u sokak ve alanlara çıkararak, adına layık bir tarzda gerçekleştirdi.

'97 Newroz'unda bir kez daha sömürgeci egemenlik ve haksız kirli savaş lanetlendi. On yıllar boyu binlerce Kürt gerillası ve köylüsünün

katledilmesine, yüzlerce köyün yakılmasına, zorunlu göçe, büyük bir yıkıma ve onulmaz bir sefaletle yol açan sömürgeci savaşa son dendi.

Kürt halkının eşitliğe, kardeşliğe ve özgürlüğe dayanan kalıcı barış istemiyle yanıp tutuştu Newroz ateşleri! "Sömürgeleştirilmiş, en meşru ulusal haklarımız gaspedilmiş, esaret zincirleri altında en ağır sömürüye maruz kalmışsak eğer, barış ne işe yarar ki?" der gibiydi Newroz kutlamalarında mücadele bayrağını yükselten Kürt emekçileri.

Açıktır ki Kürt halkının emekçi ve dinamik genç kesimleri "siyasi çözüm" ve "barış hemen şimdi" gibi boş hayallerle daha fazla oyalanmak istemiyor. Bunda kuşkusuz yaşanan Susurluk sarsıntısı büyük bir rol oynuyor. Kürt halkına sahte demokrasi mesajları yollayan kirli savaş düzeninin gerçekliği Susurluk'ta tüm çıplaklığı ve iğrençliğiyle ortaya çıktı. Kardeş Kürt halkına kan kusturan kontr-gerilla çetelerinin MGK'nın ve sömürgeci sermaye devletinin hesabına çalıştığı resmi ağızlar tarafından onaylandı. Daha da ileri gidildi ve sayısız devrimci ve yurtseverin kanına giren Abdullah Çatlı gibi katiller için "devlet için silah sıkan şerefli dir!" denildi.

İliklerine kadar çürümüş, kan ve kire bulanmış sömürgeci sermaye düzeninin yükselttiği "siyasi çözüm" ve demokrasi demagogileri bir aldatmacadan başkası değildir. Kürt halkının topraklarını büyük bir zulüm eşliğinde işgal eden, tüm zenginliklerini talan eden ve emperyalistlere peşkeş çeken sömürgeciler tüm bunların son bulması anlamına gelecek gerçek bir çözümünden yana olabileceği düşünülebilir mi? Onlar tıpkı akıl hocaları emperyalistler gibi herşeyden önce bu pervasız sömürünün, bu haksız talanın sürmesini istiyor. Oysa, sömürgeci egemenliğe karşı devrimci mücadele bayrağını kaldıran ve özgürlük için her türlü bedele hazır olduğunu gösteren kardeş Kürt halkına karşı yıllardır anlamlı bir askeri başarı elde edilemedi. Sermaye devleti, en iğrenç kirli savaş yöntemleri

ile bastıramadığı devrimci Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında sıkıştı. "Siyasal çözüm" ve "demokrasi" söylemleri bu sıkışmanın bir ürünüdür. Amaçları, durmaksızın süren azgın devlet terörü ile yorgun düşürmeye

çalıştıkları Kürt halkını ve onun devrimci önderliğini "siyasal çözüm"

aldatmacasıyla sonu gelmez bir bekleyişe sürüklemektir. Böylece devrimci irade ve enerjisini kırmak, sonunda da bazı kırıntı haklarla sınırlı onursuz bir teslimiyete boyun eğdirmektedir.

Oysa kardeş Kürt halkı devrimci mücadeleyle yarattığı ve tüm ezilen dünya halklarına misal teşkil eden değerlerini çiğnemeyecektir. Özgürlük ve ulusal kurtuluş yolunda, uğruna en yiğit evlatlarını feda ettiği mevzilerini terketmeye razı olmayacaktır. Bu mevzileri yaratan, onları savunan ve yine genişletecek olan devrim silahlarını teslim etmeyecektir.

On yılı aşkın bir süredir pervasız bir terörün yıkımı ile yüzyüze olan, kirli savaşın olanca tahribatını yaşayan onurlu Kürt halkı devrimci mücadeleyi kuşkusuz ki çok ağır koşullar altında sürdürmektedir. Ancak HADEP gibi reformist partilerin ve giderek de ulusal hareket önderliğinin yaydığı reformist umutlar acı bir hayal kırıklığı dışında hiç bir şey getirmeyecektir.

Tıkanıklığı aşmanın yolu devrimci mücadeleye yeni bir ufuk kazandırmaktan geçiyor. Her türlü sınıfsal, ulusal, dinsel ve cinsel sömürünün kaynağı iliklerine dek çürümüş sermaye düzenidir. Bir avuç sömürgeci ve sömürücü asalağın egemenliğine dayanan kapitalist sistem yıkılmadan, emperyalist boyunduruk kırılmadan kardeş halkların eşitlik ve özgürlük içerisinde yaşaması mümkün değildir.

Kürt halkı tıkanıklığı aşmanın yolunu toplumsal devrimde, sosyalizmde aramalıdır. Mücadelesini toplumsal kurtuluş isteyen Türkiye işçi sınıfının mücadelesiyle birleştirmelidir.

Çözüm, Kürt halkının 70 yıllık devrimci birikimini sistemin kanalları içinde tüketecek çözümleri rasyonalize etmek olamaz! Çözüm, Türkiye işçi sınıfının, başta kardeş Kürt halkı olmak üzere tüm ezilen kesimlerin taleplerine sahip çıkarak devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmesidir. Kendisine devrimci diyen tüm güçler, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine yeni bir soluk kazandıracak, onu gerçek ve kalıcı çözüme taşıyacak, Kürt ve Türk halklarının "bin yıllık" kardeşliğini eşitlik ve özgürlük temeli üzerinde geleceğe taşıyacak olan devrimci birliktir! destek vermelidir!

Kürt halkı direnerek kazanacak!

Özel savaş kurmaylarının ve hükümet sözcülerinin bir süredir çok bilinçli bir tutumla geliştirdikleri bir söylem var. Buna göre, "terör büyük ölçüde etkisizleştirilmiş", "bölgede kontrol yeniden sağlanmış". Kış döneminin kendine özgü durgunluğu ile Kürt hareketinin "barış"a endeksli politikalarının yarattığı nispi yumuşama bu söyleme belli bir zemin hazırlamaktadır. Bundan yararlanmaya çalışan kirli savaş cephesi, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin toplumda yarattığı etki ve hassasiyeti kırmayı amaçlıyor. Bu arada sahte bir güçlülük gösterisi ile yığınları bir süre için de olsa aldatmayı umuyor.

Ama gerekli yanıtı son Newroz kutlamalarında almış olmalıdır. Tüm engellemelere rağmen büyük katılımlar halinde gerçekleşen kutlamalara hemen her yerde büyük bir coşku ve militan bir ruh egemen oldu. Kürt halkı meşru ulusal hakları uğruna büyük bir direnme kararlılığı içinde olduğunu bir kez daha tüm açıklığı ile ortaya koydu. Devletin "bölge"de kontrolü yeniden sağlayabildiğini iddia edebilmesi için bu kararlılığı kırmayı gerekir ki bunu bugün için hayal bile edemez.

Her türlü yol, yöntem ve uygulamanın sınırsızca uygulandığı bir kirli savaş döneminin ardından tarafların son durumunun ne olduğunu görebilmek için, Susurluk skandalı ile son Newroz kutlamalarına bir arada bakmak yeterlidir. Susurluk skandalı, kirli savaş süreci içinde devletin kendi meşruiyetini tartışmalı hale getiren bir batağa boğazına kadar battığını gözler önüne serdi. Oysa Newroz kutlamaları, Kürt halkının özgürlük heyecanı ve kararlılığının bütün gücünü koruduğuna tanıklık etti.

Elbette bu olgular Kürt hareketi cephesindeki açık zaafiyeti gözden kaçırmanın bir nedeni haline getirilmelidir. "Siyasal çözüm"e endeksli politikalar Kürt hareketinin uzun zamandır reddedilmez bir zaafiyet içine düşürmüştür. Kirli savaş kurmaylarının spekülasyonları bu zaafiyetten güç almaktadır. Bunu artık görmek gerekir.

Bu politikalar zamanında savaş "yorgunluğu" duyan kitlelerin "barış" özlemi ile de gerekçelendirilmiştir. Oysa son Newroz kutlamalarının belki de en dikkate değer yönü, Kürt halk kitlelerinin "barış beklentisi"nden duydukları yorgunluğu dışı vurmuş olmalarıdır. Mücadele ve direnmeye çağrı niteliğindeki sloganların gördüğü büyük destek karşısında "barış" söylemine duyulan açık ilgisizlik bunun göstergesidir.

Newroz çoğu kere Kürt hareketi için belli dönemeçleri işaretlemiştir. 1990 Newroz'u Serhildan patlamalarına sahne olmuş ve hareketi sarsıcı politik eylemleri aşamasına sıçratmıştı. 1992 Newroz'u Kürt hareketinin kendi dinamikleriyle yapmayı umduğu yeni sıçramayı (kitlesele yerel ayaklanmalar) başaracak güçte olmadığını ortaya koymuştu. Bu bir geri çekilmeyi koşulladı ve '93 Newroz'u "ateşkes" yumuşaması içinde geçti. İzleyen yıllarda Newrozlara egemen nispi zayıflık ve ılımlılık, adeta bu yıllarda savaş cephesindeki kilitlenmenin ve önplana geçen "siyasal çözüm" eksenli arayışların bir yansımasıydı.

Newrozlar Kürt halk hareketinin barometresi olma özelliğini sürdürüyor ve son kutlamalar emekçi tabandan gelen bir mücadele isteğini dışa vuruyor. Kürt devrimci hareketinin bunu kucaklayacak ve değerlendirecek devrimci açılımlara ihtiyacı var. Her şeyden önce sorun savaş mı barış mı sahte ikileminden çıkarılmalı, devrim mi reform mu biçimindeki gerçek alternatifler eksenine oturtulmalıdır. Emekçi tabandan yükselen mücadele kararlılığı tutulması gereken yola da ışık tutuyor. Kürt hareketinin bugünkü açmazdan kurtulması ve savaş cephesindeki kilitlenmeyi kırmayı, Kürt emekçi tabanındaki ulusal enerjiyi sınıfsal enerjiyle birleştirecek, mücadeleyi bu zemine oturtacak politik açılımları yapıp yapmamasına sıkı sıkıya bağlıdır.

Böyle bir açılım ulusal özgürlük mücadelesini toplumsal devrim perspertifine bağlamayı gerektirir. Bu doğrultudaki gerçek bir çıkış, Türkiye ve Kürdistan'daki bütün politik ve sosyal güçlerin yeniden mevzilenmesine neden olacak, Türkiye ve Kürdistan devrimi önünde yeni ufuklar açacaktır. Özgürlük mücadelesi için tek gerçek devrimci alternatif budur.

Kızıl Bayrak

'97 Newroz gösterileri Kawa'nın özgürlük ateşi Kürt halkının elinde!



göstergesi sayılsa da, bir yönüyle de

önderliğine olan sarsılmaz güveninin ve bağlılığının ifadesidir.

Bu durum bir çelişkinin ifadesi olarak görülebilir.

Ancak böyle yorumlanamaz.

Çünkü Kürt kitleleri için, devrimci mücadele ve

özgürlük talepleri PKK ve onun öncülüğünde verilen

gerilla mücadelesinde somutlanmaktadır. Kürt halkı

bugün yaşadığı uyanışı ve kazandığı bir takım mevzileri

bu mücadelenin sonucunda elde etmiştir. Kürt halkı

onyıllardır uğradığı sömürgeci baskı ve zulme PKK

önderliğinde verdiği devrimci mücadele ile yanıt vermiş,

kölelik zincirini böylelikle kırmaya başlamıştır. Aynı hatta

yürüme, devrimci mücadeleyi PKK öncülüğünde sürdürme

isteği Kürt halkının doğal mücadele dinamiklerinin bir

sonucudur. Newroz gösterilerinde ortaya çıkan

tablo bu dinamiklerin bir ürünüdür. Aynı zamanda Kürt

halkının, ulusal önderliğin iyice saplanmış bulunduğu

"siyasal çözüm" bataklığına duyduğu tepkinin de ifadesi

sayılmalıdır.

Resmi Nevruz Newroz gösterileri ile boşa çıkarıldı

Newroz gösterileri son bir kaç yıldır devletin de özel

yönelimine konu olmuş durumdadır. Devlet,

"Newroz"u ehlileştirme, resmi "Nevruz" kutlamalarına

dönüştürmek yolunda yoğun bir çaba harcamaktadır.

Sermaye devleti onyıllardır sessizlik fesadı ile geçtiirdiği,

Kürdistan'da terör yoluyla engellemeye çalıştığı

Newroz'un "geleneksel bir bayram" olduğunu birden bire

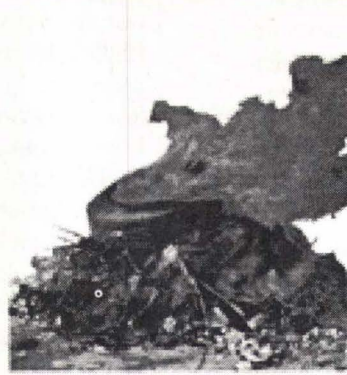
hatırlamış durumdadır. Bir kaç yıldır genelgeler

yayınlanmakta, Newroz "Nevruz" adı altında resmi

kutlamalara konu edilmektedir. Metropollerde salon

toplantıları ve mitingler düzenlemeye kadar varan bu

tutumla, Newroz'un devrimci içeriğinin boşaltılması, yozlaştırılması



hedeflenmektedir. Bu durum devletin iki yüzlü tutumu ile birleşmektedir. Bir yandan "Nevruz" geleneksel bayram ilan edilirken, bir yandan da özellikle Kürdistan'da sokak kutlamaları yasaklanmış durumdadır.

Kürt halkı devletin bu oyununu boşa çıkarmış durumdadır. Resmi "Nevruz" kutlamaları, gerçek Newroz eylemleri ile etkisizleştirilmiştir. Kürdistan başta olmak üzere her yerde onbinlerce insan, yasaklara rağmen sokaklara taşmış ve devrimci şiarlar haykırmıştır. Kürdistan'da yer yer devletin kolluk güçleri ile çatışmalar yaşanmıştır.

Kürt halkı '97 Newroz gösterileriyle hem devletin ehlileştirme saldırısını boşa çıkarmış, hem de PKK'ye devrimci çözümde ısrar etmesi için mesaj vermiştir.

Geçtiğimiz aylar içerisinde sokaklara taşan emekçi kitle mücadelesinden de güç alan, Susurluk'la birlikte hedefini yani kontrgerilla devletini daha iyi görebilen Kürt kitleleri özgürlük için devrimci savaşı diyor. Kürt ulusal hareketinin önderliğinin kulak vermesi gereken ses TÜSİAD'ın demokratikleşme mesajları değil, işte bu sestir.

İstanbul'da Newroz kutlamalarına devrimci coşku egemendi!

'97 Newroz'u ülkenin dört bir yanında büyük bir coşku ve katılımla kutlandı. İstanbul'da HADEP'in düzenlemiş olduğu Newroz etkinliklerine katılım yüksekti.

21 Mart Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı

21 Mart günü HADEP'in çağrısını yaptığı Newroz kutlaması coşkulu geçti. Şişli Abide-i Hürriyet alanında yapılan kutlamaya onbine yakın bir katılım gerçekleşti.

Eylem saat 11.00 civarında kitlenin Çağlayan top sahasının önünde toplanması ile başladı. HADEP'in bazı ilçe teşkilatları, HÖP, SİP, ÖDP ve Kızıl Bayrak kortejleri burada toplanmaya başladı. Pankartlar ilk olarak

burada açıldı. Kısa bir süre halaylar ve sloganlar eşliğinde beklendi. Özellikle HADEP kortejinin iyice kalabalıklaşması sonucu, bu kez Çağlayan kavşağında yürüyüş kolu oluşturulmaya başlandı.

Yürüyüşe geçildiğinde yaklaşık beş bin kişilik bir kitle toplanmıştı. Bunun çok büyük bir kısmını HADEP korteji oluşturuyordu. 21 Mart günü havanın yağışlı ve soğuk olması katılım noktasında belli endişeler yarattıysa da, eylemin ilerleyen aşamalarında yakalanan kitlesellik bu kaygıları boşa çıkardı.

Devrimci sloganların atıldığı ve oldukça coşkulu geçen yürüyüş sonrası miting başladı. Miting boyunca eyleme katılım sürdü. Özellikle HADEP ilçe teşkilatları eylem sonuna kadar alana insan taşıdılar. Alandaki insan sayısı, bu katılımlarla birlikte neredeyse yürüyüşün iki katına ulaştı.

Eylemde HADEP'in yanı sıra HÖP, SİP, ÖDP, Kızıl Bayrak, Proleter Halkın Birliği, Alinteri pankartları açıldı.

Yürüyüş boyunca ve alanda devrimci bir atmosfer hakimdi. Devrimci sloganlar büyük bir kitlesellikle atıldı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Gerilla Vuruyor Kürdistanı Kuruyor!", "Biji Newroz!", "Newroz Piroz Bel!", "Biji Serok Apo!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Şehit Na Mırın!" en çok atılan sloganlar oldular.

Eyleme HADEP kortejinde katılan kitlenin oldukça önemli bir bölümünü Kürt gençliği oluşturuyordu. Kürt gençliği Newroz kutlamalarında, devletin Newroz'u ehlileştirme planlarına devrimci şiarları yükselterek yanıt verdi.

25 Mart Abdi İpekçi Spor Salonu Newroz Şenliği

HADEP'in, Newroz etkinlikleri çerçevesinde düzenlediği ikinci önemli etkinlik, Abdi İpekçi Spor Salonu'nda gerçekleştirildiği şenlik oldu.

Şenliğe katılım oldukça yüksekti. 12 bin kişilik salon tıklım tıklım dolmuş durumdaydı. 21 Mart mitinginde olduğu gibi şenlikte de devrimci bir atmosfer hakimdi. Şenliğe, yine büyük çoğunluğunu HADEP'lilerin oluşturduğu genç bir kitle katılmıştı. Salonda devrimci sloganlar sıkça atıldı. "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Biji Serok Apo!", "Gerilla Vuruyor Kürdistanı Kuruyor!", "Biji Newroz!", "Newroz Piroz Bel!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" yine en çok atılan sloganlar oldular.

Şenliğin bu havasını bozan tek şey ise HADEP'in salonda açılan pankartlara ilişkin tutumu oldu. HADEP şenlikte, kendi parti bayrak ve flamları dışında hiçbir pankart, bayrak, flama vb. açılmaması yönünde bir karar almıştı. Şenlik sırasında da bu kararını uygulamak noktasında, zaman zaman devrimcilerle sert tartışmalara girecek derecede katı bir tavır sergiledi. Kızıl Bayrak pankartı da dahil olmak üzere salonda açılmak istenen bir çok devrimci pankarta engel oldular. Bu tutumlarına, devletin HADEP'i kapatmaya dönük girişimlerini gerekçe gösterdiler. Ellerinde tuttıkları bu mevziyi, bu tür gerici kararlarla nasıl dolduracakları ve koruyacakları ayrı bir tartışma konusudur. Üstelik Newroz gibi Kürt halkının özgürlük mücadelesinde temel bir öneme sahip bir günde, devrimci bir atmosferde alınan bu tavır düşündürücüdür.

Adana: Newroz sokaklarda kutlandı!

Adana'da bu yılki Newroz kutlamaları geçen yıla kıyaslandığında daha coşkulu ve militan bir havada geçti. Geçen yıllarda sadece kapalı salonlarda ve ruhsuz bir biçimde kutlanan Newroz, bu yıl sokaklara taşdı. Newroz gösterilerine sokak eylemleri damgasını vurdu. Bazı bölgelerde devletin kolluk kuvvetleriyle fiili çatışmalar yaşandı. Devletin yasağına, ulusal hareketin Newroz'a ilişkin artık süreklileşmiş olan pasif tutumuna rağmen, Kürt kitleleri Newroz'u sokakta militan bir şekilde kutlamıştır.

PKK'nin ulusal mücadelenin devrimci öncüsü ve tek temsilcisi olduğu gerçeği bu gösterilerde bir kez daha görüldü. Atılan sloganlardan, eylemlerdeki devrimci atmosferden bu anlaşılabilir. Fakat bu etkinin ve hakimiyetin eski çap ve derinliğini yitirdiği, yine bu aynı eylemlerin gösterdiği bir başka gerçek oldu. Ulusal hareketin sokaklara çıkılmayacağına dair kesin talimatına rağmen, sokaklara çıkmış, böylece devletin yasalarıyla beraber ulusal hareketin dizginleyici talimatları da aşılmıştır. Bu gelişme Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin, gündün güne belirginleşen reformist/düzen içi kimliğine karşı tabandan yükselen bir tepkiyi ifade etmektedir. Kürt kitlelerinin önemli bir bölümü, çözümünü devrimde ve devrimci savaşta aramaktadır.

Fakat bu, ne yazık ki tamamen netleşmiş bir tutum değil. Kendi içerisinde geri/reformist bir eğilim de taşıyor. Sokağa çıkıp devrimci sloganlarla ("Gerilla vuruyor Kürdistan'ı kuruyor!!", "Sosyalizm güneşi Kürdistan'da doğuyor!" vb.) kendisini ifade eden bu kitle,

aynı zamanda reformist politikalar doğrultusunda yürüyebiliyor.

Bu yılki Newroz gösterilerindeki bu olumluluk, sadece yukarıdaki radikal eğilimle açıklanamaz. Newroz'u önceleyen Susurluk kaynaklı politik kitle hareketliliğinin de bunda payı büyük. Özellikle Adana'da Susurluk'u protesto eylemleri, genelde Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı semtlerde yaşandı. Bu eylemde Kürt kitleleri özel bir yer tuttu. 3 yıl önceki Serhıldanlardan beri özlemini çektikleri sokaklara yeniden çıkan Kürt emekçileri, Susurluk vesilesiyle yılların biriken kin ve öfkesini kustu bir kez daha sömürgeci düzene. Susurluk'ta başlayan kitle eylemlerinin Newroz eylemlerinde bu nedenle önemli bir yeri var. Fakat belirleyici olan bu değil, yukarıda bahsettiğimiz arayış ve yönelimdir. Newroz eylemlerinin asıl boy verdiği ve üzerinde yükseldiği alan burasıdır.

Kürt ulusal kurtuluş hareketinin önümüzdeki dönem seyrini Türkiye'deki sınıflar mücadelesi belirleyecek. Sınıf hareketi eğer mevcut geriliğini kırıp politik mücadele sahasına çıkmayı başaramazsa sonucun olumsuz olacağı da son derece açıktır. Proletaryanın devrimci desteğinden ve yönlendiriciliğinden yoksun olduğu sürece, Kürt özgürlük mücadelesinin, devrimci mecrasında tutunabilmesinde fazlaca bir olanağı yoktur.

Sınıf devrimcileri görev ve sorumluluklarına bu cepheden de bakmak buna uygun bir pratik çaba ve performans içerisinde olmak zorundadır.

Kızıl Bayrak / Adana

Faili meçhul cinayetlere kurban gidenlerin yakınları devleti suçladı: "Katiller devlet adına hareket edenlerdir!"

Prof. Dr. Cahit Orhan Tütengil, Sevinç Özgüner, Savcı Doğan Öz, gazeteci Abdi İpekçi, yazar Onat Kutlar, Yasemin Cebenoyan, öğretim görevlisi Dr. Necdet Bulut, yazar Ümit Kaftancıoğlu ve daha ismini burada saymadığımız bir çok yazar ve aydın '70'li yıllardan bugüne faili meçhul cinayetlere kurban gittiler. Yıllar boyu bu cinayetlerden hiçbiri aydınlatılmadı.(!)

Susurluk kazası ile birlikte bu faili meçhul cinayetler tekrar gündeme gelmiş bulunuyor. Susurluk'un ortaya çıkardığı gerçekler bu cinayetlere ışık tutmuş durumdadır. Yukarıda saydığımız cinayetlerin ve daha binlercesinin faili artık herkes için bellidir. Cinayetleri işleyen, katilleri koruyan ve yönlendiren devletin kendisidir. Bu durum Susurluk ile ilgili tartışmalarda devletin en yetkili ağızları tarafından itiraf edilmiş durumdadır.

Faili meçhul cinayetler yoluyla ortadan kaldırılan aydınların yakınları, ortak bir basın açıklaması yaptılar. Devletin ikiyüzlü tutumunu teşhir eden, faili meçhullerde devletin parmağı olduğunu ifade eden aydın yakınları, faili meçhul cinayetler karşısında bundan sonra birlikte hareket edeceklerini açıkladılar. Basın açıklamasında İstanbul barosu başkanı Turgut Kazan da bulundu. Ailelerin basın açıklamasını, savcı Doğan Öz'ün eşi Sezen Öz okudu.

Açıklamada, "Faili meçhul cinayetlerin büyük çoğunluğu aydınlatılmış değildir. Son günlerde, devlet adına hareket ettiklerini iddia eden bazı kişilerin işlediği cinayetlerle övünmelerine tanık oluyoruz. Devlet yetkililerinin ağızından duyduğumuz 'Devlet



uğruna silah çekenler de şerefli'dir' gibi kabul edilemez açıklamalar karşısında, bu cinayetlerin çözülmesi konusundaki inanç ve umudumuzu da tümüyle yitirme noktasına gelmiş bulunuyoruz. Acılarımızın

dinmeyeceğini biliyoruz. Ama bu ayıbın ortadan kaldırılması konusunda herkesin elinden geleni yapacağı inancıyla bir araya geliyoruz. Yetkililerin, her bir cinayetin niçin ve nasıl bir yazgıya dönüştüğü ve bundan sonra böyle cinayetlerin nasıl önlenilebileceği konusunda inandırıcı açıklamalar yapmasını bekliyoruz." ifadelerine yer verildi.

Sermaye devleti son günlerde Susurluk dosyasını kapatmaya çalışıyor. Ancak ne yaparsa yapsın Susurluk bir şekilde karşısına dikiliyor. Çünkü Susurluk toplumsal hafızada derin izler bırakmış durumdadır. Çünkü Susurluk toplumun kafasındaki bir çok soru işaretini yanıtlamış ve devletin kirli yüzünü açığa çıkarmıştır. Çünkü Susurluk toplumsal muhalefetin akacağı, emekçi kitle mücadelesinin yükeleceği bir çatlak durumdadır. Kürt halkından, işçi ve emekçilere, ilerici aydınlara kadar tüm kesimleri harekete geçirmiş durumdadır. İşte buna son örnek faili meçhul cinayetlerle katledilen aydınların ailelerinin girişimidir.

Onlar oplumsal hafızayı canlandıran girişimleriyle Susurluk gerçeğinin tarihsel boyutunu gösteriyorlar. Devlete karşı demokrasi savaşımı veriyorlar. Kendisine aydınım diyen herkes bu sese kulak vermeli ve aydın olmaktan doğan misyonunu üstlenmelidir.

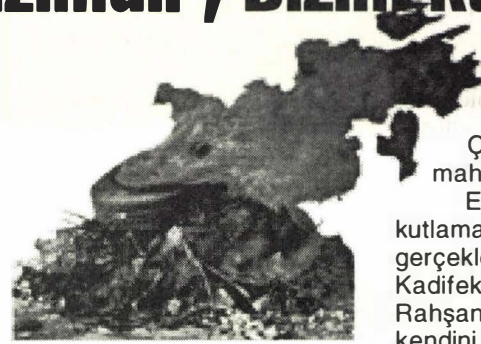
İzmir'de kitlesele gösteriler "Newroz Bizimdir, Bizim kalacak!"

Merkezi Newroz eylemi Konak HADEP önünde yapıldı. Yoğun yağışlı havaya karşın yaklaşık 2500 kişilik bir kitle vardı. Eylemin asıl kitlesini yurtseverler oluşturuyordu.

Saat 11.30'da başlayan eyleme HADEP genel merkezinden Güven Özata gelmişti. O ve diğer konuşmacıların söylemleri sürekli olarak sloganlarla kesildi. Yaklaşık üç saat süren eylemde, kitlenin coşkusunun yoğun yağış ve soğuğa karşı hiç azalmaması, sloganların ve zılgıtların hiç susmaması kayda değerdi.

Eylemde Newroz'da kendilerini yakan ve intihar saldırılarında şehit düşenlerin isim ve resimlerinin olduğu dövizler vardı.

Sarı-kırmızı-yeşil renkler ise alabildiğine yoğundu. Pankart ve dövizlerde ve atılan



Yamanlar, Güzeltepe, Atatürk, Çobançeşme mahalleleriydi.

En kitlesele semt kutlaması Kadifekale'de gerçekleştirildi. Bilindiği gibi Kadifekale'de '92 yılında Rahşan adlı bir yurtsever kendini yakarak şehit olmuştu. 3-4 bin kadar insanın katıldığı bir eylem yapıldı burada. Yakılan ateş saatlerce sürdü ve İzmir'in diğer bölgelerinden de farkedilebiliyordu. Rahşan'ın da mezarı ziyaret edildi aynı gün.

Kuruçeşme'de de yaklaşık 1500 kişilik bir kitle toplandı. Buradada coşku oldukça yüksekti. HADEP'li yöneticilerin müdahalelerine karşın "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!" gibi sloganlar kitle tarafından sahiplenilip atıldı. Yamanlarda ise yaklaşık 500 kişinin katılımıyla bir etkinlik düzenlendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Adana mahallelerini ateşler aydınlattı!

Kürt halkının özgürlük, eşitlik, kardeşlik isteklerini dile getirdikleri, taleplerini haykırdıkları Newroz, bu yıl Adana'da sadece merkezi olarak kutlanmakla kalmadı, mahallelerde de ateş yakılıp halaylar çekilerek kutlandı. Adana'nın Şakirpaşa, Denizli, Barbaros, (Yenibey) Dumlupınar ve Anadolu semtlerinde 21 Mart akşamı ateşler yakılıp halaylar çekildi.

Şakirpaşa'da yaklaşık 1500 kişiyle kutlanan Newroz'da, "Şehit Namırın!", "Biji Serok Apo!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!" sloganları sık sık atıldı. Denizli'de sabah saatlerinde yoğun güvenlik önlemleri alan polis; halkın bir araya gelip Newroz'u kutlamasını engellemeye çalıştı. Sokaklara girip çocukları tartakladı ve bir kaç eve girdi, kendisine karşı gelen 3 kişiyi tartakladı.

**Yaşasın Halkların Kardeşliği!
Halkların Kardeşliği Sosyalizmde!**

Ücretsiz dağıtılan "Söz" bülteni, en çok

Özelleştirme saldırısına karşı birleşik, militan direniş!

Dünden bugüne özelleştirme saldırısı

Sermaye iktidarı geçmiş süreci esas olarak saldırının ön hazırlıkları için değerlendirdi. Onun ideolojik ve psikolojik zeminini hazırlamaya çalıştı (KİT'ler kambur, işçiler asalak, özelleştirme sosyal, ekonomik ve demokratik her alanda gelişme ve kalkınmanın önünü açacak, özelleştirme ya yapılacak ya yapılacak demogojileriyle). Özelleştirmenin politik koşullarını oluşturmak doğrultusunda ise sağlı sollu tüm düzen partilerinin ve güçlerinin aynı saldırı programı etrafında kenetlenmesini sağladı. Sendika ağalarını bu büyük ihanet için bir kez daha kullandı. Anti Terör Yasası, İller idaresi yasası, kriz yönetim kararname, askeri müdahale tehditleri vb. ile faşist terör güçlerini tahkim etti.

Tek tek işletmeler bazında özelleştirmenin iktisadi şartlarını yaratmaya çalıştı. Tasfiye etmeye karar verdiklerini yüksek faiz ile borçlandırma, teknolojiyi yenilememe, üretim yatırımı yapmama gibi yollardan bilinçli olarak zarara soktu. Devasa işletmeleri hurdaya dönüştürdü. Satmaya karar verdiklerini ise bütçeden ek kaynak aktararak, dışarıdan teknoloji satın alarak, mal ve hizmetlerine zam üstüne zam yaparak yüksek kara geçirdi. Her iki durumda da kar ve zararın faturası daha fazla sömürü, hak gaspları ve enflasyon yolu ile işçi sınıfına ve KİT çalışanlarına kesildi.

"Halka hisse satışı, özelleştirmenin tabana yayılması" adı altında küçük burjuvazinin birikimleri borsa yoluyla hortumlandı ve tekellerin hizmetine sunuldu. Sermaye bu uygulamayı, özelleştirmeyi topluma "şirin" göstermeye ve küçük burjuva kesimleri kırıntılarla yedeklemeye dönük propogandasının bir dayanağı haline getirmeye çalıştı.

Saldırının yasal çerçevesi hazırlandı, gerekli yasal rötüşler yapıldı. Emperyalizmin ve ortağı tekelci sermayenin çıkarları temelinde düzenin iç dengeleri oluşturulmaya çalışıldı (Özelleştirme Yasası, Yetkinin bütünüyle yürütmeye devredilmesi, Özelleştirme İdaresi Kurulu ve son olarak Anayasa Mahkemesinin "stratejik" işletmelerin satışının iptali istemini reddetmesi vb.).

Sermaye, KİT'leri yeni sahipleri için "dikensiz gül bahçesi" haline getirmek, işçileri keyfi ve sınırsız sömürü koşullarına "hazırlamak" için -daha KİT'leri satmadan- sendikacı uşakları eliyle özelleştirmenin zeminini döşedi (Kısmi taşeronlaştırma, kısmi tensikatlar, sıfır zamlar, TİS farklarının ve nemaların gaspı, sosyal hakların gaspı, sendika ağalarının pervasız ihanetleri ile sendikal örgütlenmenin varlığı ile yokluğu arasındaki farkı karartmak vb.).

Sermaye iktidarı görece daha az sayıda işçinin çalıştığı küçük KİT'lerden başlayarak yumuşak vuruşlarla özelleştirmeye (satışlara) başladı. Arkasından "büyük kara delik" ilan ettiği ve ivedilikle tasfiye etmek amacıyla olduğu Kardemir vb. örneklere yöneldiğinde, sert direnişlerle karşılaştı. Baltayı taş vurmamak için taktik değiştirdi. Saldırısını yeni kılıflar (işletmenin sözde işçilere satışı!) altında sürdürdü. Bu taktik değişikliği, önceleri hepsi de "özelleştirmeye karşı sonuna kadar mücadele edeceğini" ilan eden sahtekar sendika ağalarının da foyasını tez elden meydana çıkardı. Kimin safında yer aldıklarını, kime hizmet ettiklerini bir kez daha tescil etti. Sınıfın direnişini kırmak için önlerine atılan yağlı kemiğin kokusunu alan sendika ağaları "madem ki özelleştirilecek, öyleyse biz talibiz!" dediler. Sermayenin olmasına bu zehirli yemi takıp işçilere yutturmak için ve tabi bu arada kendi ceplerini doldurmak için seferber oldular...



Sermaye iktidarı 1997'yi "özelleştirme yılı" olarak ilan etti ve saldırılarını yoğunlaştırdı. Bu yıl "KİT'lerin satışı" çerçevesinde hedef tahtasında elektrik üretim ve dağıtım kuruluşları (enerji santralleri, madenler, TÜAŞ ve TEDAŞ şeklinde ayrılan TEK), demir-çelik işletmeleri (Erdemir, İsdemir), PTT'nin T'si Telekom, petrol rafineleri ve dağıtım kuruluşları (PETKİM, TÜPRAŞ, Petrol Ofisi), limanlar, TCDD, Denizcilik İşletmeleri vb. var. Yukardaki işkolu ve işletmelerde çalışan yüzbinlerce işçi namlunun ucundadır.

Özelleştirmede kritik dönem

Bu yıl satışa çıkartılan işletmelerin çoğu, özelleştirme pastasının en yağlı dilimlerini oluşturuyor. Yüksek kar oranları ve kendi sektörlerinde tekel konumunda olmaları, yanısıra (özellikle elektrik, telekomünikasyon, petro kimya) tüm ekonomiye, tüm diğer sektörlerle hükmetme özelliğine sahip olmaları bu işletmelerin "kıymetini" artırıyor. Emperyalist tekeller ve işbirlikçisi burjuvazi bu yağlı dilimleri bir an önce yutmak için sabırsızlanıyor. Sermaye iktidarı, işçi sınıfının kapitalist ekonominin can damarını oluşturan bu sektör ve işletmelerde çalışan kesimlerini bütünüyle

örgütsüzleştirerek atomize etmeyi kendi geleceği açısından "stratejik" önemde görüyor. Kanlı ve kirli çarklarını döndürebilmek, kar, faiz, kredi, teşvik gibi ganimetlerini artırmak, sömürgeci savaşa ve faşist teröre kaynak yaratmak için bütçesini bu yılki satışlardan elde edeceği parayla denkleştirmenin hesabını yapıyor. Emperyalist sermaye ise IMF ve Dünya Bankası üzerinden Türk devlet yetkililerine "özelleştirmeyi hızlandırın" talimatını gönderiyor. Bunu, sermaye sınıfının can havliyle yolunu gözlediği kredi (faturası işçi ve emekçilere kesilen dipsiz borç batağı!) musluğunu açmanın başlıca koşulu olarak sunuyor. Mevcut hükümet ortakları ise, emperyalizme ve uşağı sermaye iktidarına rüştünü ispatlamak, hükümet arpalıklarını kendi ambarına doldurmaya devam edebilmek için, tarihe "özelleştirme fatihi" olarak geçmeye heves ediyor.

Geleceği işçi sınıfının mücadelesi belirleyecektir!

Ama sürecin nasıl seyredeceğini asıl tayin edecek olan işçi emekçi cephesinin bu saldırı karşısında ne yapacağı, nasıl bir direniş örgütleyeceği

olacaktır. Militan birleşik bir direniş karşısında sermaye iktidarı sanıldığından daha güçsüz kalacaktır.

Bu yıl içinde satışı planlanan işyerlerinde tabandan yoğun bir hareketlilik, kaynaşma yaşanıyor. Sendika ağaları artık işçileri sadece kuru demagogilerle, boş vaatlerle oyalayamıyorlar. İşçiler, bugüne kadarki özelleştirme uygulamalarının hangi yıkıcı sonuçları yarattığını kendi gözleriyle görme imkanına sahip oldular. Sermaye devleti eğer bu KİT'leri özelleştirmeyi başarır, hemen arkasından yaygın tensikat saldırıları gündeme gelecek. Sendikasılaştırma, taşeronlaştırma yoluyla TİS hakkı ve mevcut ekonomik sosyal kazanımlar gaspedilecek. Geride kalan ya da toplu tensikatlar sonrasında asgari ücretle işe alınacak işçilere ise en ağır sömürü koşulları dayatılacak. Tüm bunlar işçiler tarafından da bilinen gerçekler.

İşçiler, sendika ağalarının önce "sattırmayacağız!", sonra da "satılırsa da işçilerin mağdur edilmesine izin vermeyeceğiz, işgüvencesi isteyeceğiz!" ve daha sonra da "tensikatlarda kıdem tazminatı vb. hakları eksiksiz talep edeceğiz!" diye kıvırtarak ihanetin yolunu adım adım döşediklerini de artık görmeye başladılar. İşçiler, bu şiddetli saldırıyı, sendika ağalarının

Cepheden Karşı Koyuşu Örgütlüyelim!

Özelleştirme saldırısı ile sermaye iktidarı sadece özelleştirilen KİT işletmelerinde çalışan işçileri hedeflemiyor. Özelleştirme alanında vurulan her darbe geri püskürtülmezse eğer, yıkım diğer kesimlere şiddeti artan depremler halinde dalga dalga yayılacaktır. Sermaye iktidarı öncelikle KİT'lerde çalışan işçilerin mevcut kazanımlarını hedef tahtasına koyuyor. Ancak bununla kalmıyor, sınıfın bugün elinde tuttuğu (ama sendika ağalarının hakimiyeti yüzünden etkin kullanamadığı) direnme araçlarını (sendikal örgütlenme ve TİS haklarını) büsbütün tasfiye etmek istiyor. Böylece sınıfı hepten silahsızlandırmaya, savunmasız bırakmaya çalışıyor.

KİT'lerin satışı, özelleştirme saldırısının sadece bir yönü. Bugüne kadar kapitalistler ve bürokratlar tarafından yağmalanarak içi boşaltılan SSK'nın, Emekli Sandığı'nın, Bağ-Kur'un artık tasfiyesine hazırlanıyorlar. Mezarda emeklilik dayatmasıyla bunun önü açılmaya çalışılıyor. Devlet sağlık hizmetlerini adım adım bütünüyle paralı hale getiriyor. Buralar işçi-emekçilerin yağmalanan birikimleri üzerinden karlı yatırım alanları haline getirildiğinde ise doğrudan özel şirketlere devrediliyor. Eğitimin paralı hale getirilerek, karlı bir yatırım alanı haline dönüştürülmesi sonrasında "paran yoksa okuma!" dayatmasıyla özel okulların bu "sektöre" hakim kılınması bunun çarpıcı bir örneğidir. Kısacası özelleştirme saldırısı, işçi ve emekçilere yaşamın her alanında darbe üstüne darbe vuruyor, tam bir sosyal ve ekonomik yıkım sürecinin önünü açıyor.

Özelleştirmeye karşı ortak bir direniş hattı örülmelidir!

Bugün özelleştirme uygulamalarına karşı tek tek fabrikalar, işletmeler bazında güçlü bir direniş eğilimi mevcut. Ancak yaygınlaşan direnişlerin en büyük zayıflığı, özelleştirme saldırısına cepheden bir karşı koyuş anlamına gelmiyor oluşlarıdır. Direnişler, özelleştirme saldırısının daha çok yerel sonuçlarına ilişkin talepleriyle ve bu yüzden de sınıfın tek tek bölükleriyle sınırlı kalıyor. Yaygınlaşan direnişler sermaye iktidarını sarsacak, geri adım atmaya zorlayacak ortak bir direniş hattında birleşmiyor.

Bugün gelişen mevzi direnişler genellikle, işini kaybetmemek talebine odaklanıyor. Fabrikanın, işletmenin satışına karşı çıkmak, bununla ilişkili olarak anlam buluyor. Bu talep, son derece yakıcı, haklı, meşru bir talep. Ama bununla sınırlı bir mücadele ufkı, "işimi kaybetmeyeyim de..." noktasına kadar geri çekilmek sonucunu doğuruyor. Buna razı olmak ise savunmacı ve yenilgiçi ruh halini körükliyor. Soruna kendi içinde ve yerel, kısmi, gitgide bireysel "çözüm" arayışları geliyor. Bu ise, hakları en geri mevziden savunmaya çalışmak anlamına geliyor. Asgari direniş çizgisine çekilmek, yerel ölçekte dahi, bu şiddetli ve genel saldırı karşısında kararlı bir mevzi savaşı zora sokuyor. "Biz işimizi kaybetmeyelim de ..." ruh hali daha sonra işçiler arasındaki yerel birliği de zayıflatıyor, ilk ciddi zorlanma karşısında "Ben işimi kaybetmeyeyim de..." bireyciliğine kolayca dönüşebiliyor. Sermaye iktidarı ve sendika ağaları, işçilerin direnişini, "hakları en geri mevzilerden savunma" çizgisine çekmeyi başardıkları ölçüde, onu kırımanın, sınıfı kendi içinde bölme, vaatlerle oyalama, sahte kırıntılarla yatıştırma vb. manevralarla saldırıyı adım adım ilerletmenin yolunu da kolaylıkla

Birleşik direniş, her bir kesimin kendi

talepleri için diğer kesimlerden destek istemesi zemininde değil, sınıfın ortak talepleri zemini üzerinde, ve pasif savunma konumundan kurtulup karşı hücumu militanca örgütleyerek yükseltilebilir. "Özelleştirme Yasası Çöpe, KİT'lerde, SSK'da, Eğitim'de, Belediyeler'de Özelleştirmeye Her Koşul ve Her Biçim Altında Hayır!", "Krizin Faturasını Krizin Sorumluları, Kapitalistler Ödesin!", "Tüm İşçi ve Emekçilere İnsanca Çalışma ve Yaşama Koşulları Sağlansın!", "İşsizlere İş, Herkese İş Güvencesi", "Sendikasıylaştırmaya, Taşeronlaştırmaya Hayır!", "İMF Kölelik Anlaşmaları Çöpe, Emperyalist Devletlerle Askeri, Siyasi, Ekonomik Her Türlü İşbirliğine Son Verilsin, Dış Borçlar Ödenmesin!"...

Bu talepler uğruna mücadeleyi siyasal hak ve özgürlükler için mücadeleyle birleştirmek gerekiyor. Çünkü haklarımızı gaspederken sermaye iktidarı faşist yasalara, devlet teörüne dayanıyor. Onları karışımıza almadan haklarımızı korumak ve geliştirmek mümkün değil. "Sendikal Örgütlenmenin Önündeki Tüm Yasaklar, Baskılar, Engeller Kaldırılsın!", "Faşist 12 Eylül Anayasası Çöpe!", "MGK, Kontrgerilla, MİT, JİTEM vb. Devletin Açık ve Gizli bütün Faşist Terör Odakları, Kirli Savaş Aygıtları Dağıtılsın, Suçlular Halka Açık Mahkemelerde Yargılsın!", "Kirli Savaşa Son!", "Kürt Halkının Eşitlik ve Özgürlük Hakları Kayıtsız Şartsız Kabul Edilsin!"

İşçi ve emekçiler şu konuda net olmalıdır. Hiç bir kesim bu saldırının yıkıcı sonuçlarından kendini, kendi başına kurtarmayı başaramaz. Bu dar zemini aşmak, yerel direnişleri sınıfın, tüm işçi ve emekçilerin ortak talepleri üzerinde yükseltmek ve özelleştirme saldırısının sadece sonuçlarına değil cepheden kendisine karşı tutum almak sadece genel direnişin yolunu açmakla kalmayacaktır. Aynı zamanda yerel mevzilerde de direnme ve savaşıma gücünü kat be kat artıracaktır. Direnişinin haklılığını, meşruluğunu ortak sınıf çıkarları temelinde kavramak, sadece kendine değil, tüm sınıfa karşı sorumluluk bilinciyle hareket etmek, militan yerel direnişlerin de fitilini ateşleyecek ve yangını büyütecektir. Özelleştirme saldırısına karşı yerel mevzi direnişlerin "sınıfa karşı sınıf mücadelesi" ve "genel grev genel direniş" ekseninde ilerletilmesi, işçi sınıfının satılmış sendika ağaları, DSP, CHP, İP vb. sahtekar burjuva muhalefet güçleri vb. ile yolunu ayırmasını da hızlandıracaktır.

Topun ağızındaki işletmelerde çalışan ve bugün sıcak direniş sürecini yaşayan işçi ve emekçilerin sorumluluğu bir kat daha artıyor. Ancak onların, sınıfın ortak talepleri zemininde yükselecek militan direnişleri, işçi ve emekçilerin diğer kesimlerini seferber etmeyi başarabilir. Onlar mücadele bayraklarının üzerinde "sınıfa karşı sınıf, özelleştirme saldırısına karşı genel grev-genel direniş!" şiarlarını yazarak kendi mevzi direnişlerini genel direnişi örgütlemenin, işçi ve emekçilerin diğer kesimlerini de harekete geçirmenin güçlü bir dayanağı haline getirmek sorumluluğu ile karşı karşıyalar. Aksi takdirde, ne sermaye iktidarına bu işletmelerin satışı konusunda geri adım atırılabılır, ne de yerel direnişler karşısında genel direnişi kırmak için verilebilecek bir takım kırıntı tavizlerin, saldırının genel ve yıkıcı sonuçları karşısında buharlaşıp gitmesinin önüne geçilebilir.

"Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Kahrolsun bize işsizliği, açlığı, sefaleti dayatan sermaye iktidarı! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" İşçi ve emekçiler mücadele bayraklarının üzerine bu şiarları yazmaya bugün her zaman olduğundan daha fazla muhtaçtırlar.

sözüne güvenip onların hükümetle uzlaşmasını ve soruna yasalıcı, barışçı bir çözüm getirmesini bekleyerek değil, ancak kendi güçlerine dayanıp direnişe geçerek, militan eylemlerle püskürtebilecekleri konusunda her geçen gün daha fazla açıklığa kavuşuyorlar.

Satış ihalelerinin hazırlanması ile birlikte tabandan yükselen "bir an önce direnişe geçmeliyiz!" yönündeki kararlılık, önce şube yönetimlerini harekete geçirmek zorunda bıraktı. Arkasından da, denetimi elden kaçırma korkusuyla sendika ağalarını. Son iki ay içinde, özellikle satışı gün meselesi olan enerji ve maden işletmelerinin bulunduğu kent ve ilçeler çok sayıda yerel işçi mitingi, toplantı, gösteri, protesto ve direniş eylemlerine sahne oldu. Bu eylemler sırasında işçiler başta olmak üzere, bölgedeki tüm emekçiler ve yanısıra küçük esnaf, özelleştirmeye karşı ne pahasına olursa olsun sonuna kadar direnme kararlılıklarını ifade ettiler. Direniş eylemleri yer yer işgal girişimi, üretimi durdurma, yavaşlatma, özel şirket temsilcilerini işletmelere sokmama vb. militan sınıf biçimleri aldı. Şimdi bu eylemler değişik işkollarını ve yanısıra aynı işkolundaki diğer emekçi kesimleri kapsayarak yaygınlaşma süreci içine girdi. Son olarak Enerji Yapı Yol Sen sendikası özelleştirmeye karşı (18 Mart'da) bir günlük genel iş bırakma eylemi örgütledi.

Sermaye iktidarının özelleştirme saldırısı karşısında işçi sınıfı ilk kez, çeşitli işkollarını aynı anda kapsayan, güçlü militan dinamiklere sahip kitlesel bir seferberlik içine girmiş durumdadır. Özelleştirme sonrası kendilerini tensikatlar bekleyen işçi ve emekçilerin artık daha fazla kaybedecek, daha fazla taviz verecek bir şeyleri kalmadı. Düşmanın namlusu kapağıya, bıçağı ise kemiğe dayanmış durumda. Tek çare her ne pahasına olursa olsun kararlılıkla direnmektir!

İşçiler üretimden gelen güçlerini militan bir tarzda kullanmayı bir anahtar olarak görüyorlar. Enerji işçileri "şalterler incek!" talebini aylardır haykırıyor. İşçileri denetim altında tutmak, oyalamak için bu talebe lafızda sahip çıkar görünen TES-İŞ'li sendika ağalarını "şalterler ne zaman incek başkan!" diye sürekli sıkıştırıyorlar. Bu sıkışma karşısında sendika

ağaları şimdi yeni manevralar geliştirmeye çalışıyor. Önce, "şalterler incek" şiarının sonuna "hükümet gidecek!" talebini monte ederek işçilerin hedefini şaşırtıyor. Sanki özelleştirme saldırısı sermaye iktidarının değil de sadece onun uşaklığını yapan bu hükümetin bir marifetiymiş gibi! Sanki diğer bütün partiler bu saldırının sürdürücüsü olmak için sırada beklemiyorlarmış gibi! Güçlü bir direnişin önüne barikat örmek için işçileri hükümet değişikliğinden boş beklentiler içine sokarak oyalamaya çalışıyor. Ama manevra bununla bitmiyor. TES-İŞ yöneticileri şu açıklamayı yapıyor: "MGK muhtıra verdi, hükümetin gitmesini talep ediyor, hükümet gidici, bu durumda şalter indirmeye de gerek kalmıyor!" Tüm bu manevralar işçilerin öfkesinin artmasına neden oluyor.

Bugün özelleştirme saldırısına karşı direniş sürecinde olan onbinlerin mücadele kararlılıkları, militan dinamikleri, doğru bir önderlik müdahalesiyle devrimci bir politika altında birleştirilmelidir. Sendika ağalarının barikadı aşılp, kararlı, militan ve politik bir mücadele hattı izlenmelidir. Çok uzun bir dönemdir işçi sınıfının gündeminde olan, şiarların en başında yer alan genel grev-genel direnişin zemini tam da böylesi bir mücadele içerisinde dönecektir.

Sermaye iktidarı bu gerçeği işçi sınıfına güvensizlik içinde olan bir çok kesimden çok daha iyi görüyor. Hazırlıklarını buna göre yapıyor. Faşist terör güçlerin namlusunu tüm işçi ve emekçilere doğru genişleterek tahkim etmeye yönelmesi, özelleştirmelerin hemen arifesinde darbe sopasını sallamaya başlaması bu yüzdendir. Sınıf devrimcilerine ve devrimci harekete azgınca saldırmaları bu yüzdendir. Düzen güçsüzlüğünün farkındadır. Bu yüzden korkakça faşist terör silahına sarılıyor. İşçi sınıfı ve öncüleri de, kendilerinin ve devrimin gücünün bilincine varmalıdır. Bu bilince denk düşen bir ataklık ve yiğitlikle kavgaya atılmalıdır.

Sınıf devrimcilerinin, öncü işçilerin, tüm işçi emekçi güçlerinin gelişen mevzi direnişlere, yerel eylemlilik sürecine bu bilinç ve sorumlukla, genel grev-genel direnişin zeminini döşemek görevi doğrultusunda yüklenmeleri gerekmektedir.

Meges İşçileri Gözaltı ve Jandarma Saldırısına İnat Direniyor!

Kurtköy'de kurulu Ercan Holding'e bağlı Meges boya fabrikasında Petrol-İş sendikası üye oldukları gerekçesiyle 14-17 Şubat günleri arasında 18 işçi işten çıkarıldı. İşçiler çadır kurma hazırlığı içindeyken jandarma saldırdı ve çadırlar kurulamadan yıkıldı. 20 işçi gözaltına alındı. Fabrika önünde direnişe geçen işçilere içerde kalan arkadaşları da yemek boykotu yaparak ve iş yavaşlatarak destek verdiler. 24 Şubat günü 19 işçi tazminatsız işten atılınca tamamen iş bıraktılar. Bunun üzerine işveren ülkü ocaklarından taşeron işçiler getirerek direnişi kırmaya çalışıyor. Fakat taşeron işçilerin işi bilmemesi ve boya sezonunun açılmış olması

Meges kapitalistini oldukça sıkıştırıyor. Sendikayla birkaç kez görüşen patron, sendikayı kabul edeceğini, içeride direnişte olan işçilerin işbaşı yapabileceğini fakat atılan işçileri geri almayacağını söylüyor. Buna gerekçe olarak da atılan işçilerin iş giriş-çıkışlarında kendisine kötü sözler söylemelerini ve yuhalamalarını gösteriyor.

Bölgede kurulu ve Petrol-İş'e bağlı işletmelerden İpragaz, Benckiser, Arılı Plastik, Akmeltem, Pülümür işçileri ve Tuzla Deri-İş'ten işçiler destek ziyaretlerinde bulunuyorlar. Direniş ziyaretleri direnişteki işçilere moral vermek açısından olumlu rol oynasa da tek başına yeterli değildir. Ziyarete gelen işçiler Meges işçilerine destek için

aktif bir tutum geliştirmeleri ve üretimden gelen güçlerini kullanmaları sınıf dayanışmasının örülmesinde önemli bir mesafe alınacaktır. Özellikle yakın geçmişte bir direniş yaşayan ve Meges'e çok yakın olan İpragaz'da böyle bir desteğin örgütlenebilmesi bölgedeki diğer işletmeler için de bir örnek oluşturacaktır. Sendikanın etkin bir sınıf dayanışmasını örgütlenmesine yönelik hiçbir çabası yok. Eninde sonunda yetkiyi alacağını düşünen Meges işçilerini edilgen bir bekleyişe itmeye çalışıyor.

Oysa kazanmanın yolu direnişten, birleşik, militan bir mücadeleyle yükseltmekten geçiyor.

**Zafer direnen işçilerin olacak!
Kurtuluş yok tek başına!
Ya hep beraber ya hiç birimiz!**



Kartal Belediyesinde İşgal!

Kartal Belediyesine bağlı KARTURSAŞ (Kartal Ulaşım Turizm Sanayi ve Ticaret A.Ş.) işyerinde çalışan işçilerin Nakliyat-İş'te örgütlenmesini içine sindiremeyen işveren, önce sendikanın çoğunluk tespitine itiraz ederek toplu sözleşme görüşmelerine başlamayı geciktirdi. Mahkeme süreci karar aşamasına gelince, aleyhlerine karar çıkacağını anlayan belediye, şimdi

de işçi kıyımına başlamış bulunuyor. İlk elden sendikaya üye 10 işçi, işlerinin taşeronlara verildiği gerekçesiyle 19.03.1997 günü işten çıkarıldı. Aynı gün işçiler direnişi başlattı. Tensikata karşı işgal eylemi başlatan ve araçların çalışmasına izin vermeyen işçilere çekim kuvvete bağlı polisler saldırdı. Altı araç polis zoruyla dışarıya çıkartılırken, bir çok işçi de

gözaltına alındı. Gözaltına alınan işçiler aynı gün serbest bırakıldılar. Direniş bu saldırılara rağmen kararlılıkla sürdürüldü. Sonuçta belediye atılan işçileri geri almayı kabul etmek zorunda kaldı. Şimdi sıra KARTURSAŞ işçilerinin sendikal örgütüllüklerin tanınmasına geldi. 5 Nisan'da mahkemeleri olan KARTURSAŞ işçileri yalnız bırakılmamalı! Sınıf dayanışması yükseltilmelidir!

CEPS'te direniş zaferle bitti!

Şihli'da kurulu CEPS cam elyaflı polyester sanayinde sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 20 şubat günü 15 işçinin işine son verildi. Bunun üzerine çıkarılan işçiler fabrika önünde beklemeye başladılar. İçeride kalan işçiler ise iş durdurarak arkadaşlarını desteklediler. Bu gelişmenin akabinde CEPS kapitalisti 23 Şubat günü geriye kalan 15 işçinin de işine son verdi. Patron hep birlikte fabrika önünde bekleyen işçilerin direnişini kırmak için taşeron işçi getirdi. Ancak işçilerin kararlılığı

karşısında tutunamayınca CEPS işvereni geri adım atmak zorunda kaldı. Bütün işçileri işe geri alan kapitalist, sendikanın yetkisini de ilke olarak kabul etti. 8 Mart günü yeniden işbaşı yapan CEPS işçilerinin başarısı bölgedeki diğer sendikalaşmaya çalışan işçilere ve özellikle de MEGES işçileri için büyük bir moral kaynağı oldu.

İşçi sınıfının gücü, birliğinde ve örgütüllüğündedir. CEPS işçileri bunu direnişleriyle bir kez daha kanıtladılar.

Patronun yeğeni sendikaya üye olursa...

Güzel Deri'de çadırlar kuruldu, patronun oyunu bozuldu!

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi bugüne kadar sayısız direnişe sahne olan bir bölge. Deri işçilerinin her seferinde tüm sınıfa örnek olacak mücadeleler sergilediği bu havzada direniş bayrağı bu kez Güzel Deri'den yükseliyor. İşçiler, Dari-İş Tuzla Şubesi'ne üye olunca patron sendikayı kabul ediyor ve 3 yeğenini de bu süreçte işe alıyor. Akrabalarına güvence gözüyle bakan patron, eğer grev, direniş vb. olursa yeğenlerini çalıştıracaklarını, onları bunun için işe aldığını söylüyor. Ancak bu kez oyun tutmuyor. Patronun yeğenleri herşeyden önce işçi. İşçi sınıfının çıkarları onların da çıkarları, düşmanları onların da düşmanları. Bu bilinçle hareket ediyorlar. Kan bağının gerici baskısı değil, sınıf kardeşlerine duydukları sorumluluk baskın geliyor. Yeğenler sendikaya üye oluyor. Buna çok sinirlenen patron akrabalarını işten atıyor. Bunun üzerine diğer işçiler, atılan arkadaşlarının geri alınması için işverenle görüşmeler yapıyorlar. 3 günlük bir bekleyişten sonra iş bırakıp çadıra çıkıyorlar. İşçiler arkadaşlarına sendikalı olarak işbaşı yaptırılncaya kadar direnmekte kararlılar. Mart sonunun kürk mevsiminin başlangıcı olması patronu zorlayan önemli bir etken.

Sermaye sınıfının ülkesi, dini, kanbağı, değerleri yoktur. Onun dini imanı paradır. O gelişiminin, daha fazla kar etmesinin önüne engel olabilecek her şeyi yıkar geçer. İşçi sınıfının ve geniş emekçi katmanların alınterini son damlasına kadar sömürmek sözkonusu olduğunda ne akraba ne de başka şey dinler. Diğer yandan ise kendisinin reddettiği feodal değerleri işçi sınıfını bölmek, biraraya gelmelerini, örgütlenmelerini engellemek için kullanır. Güzel Deri buna çarpıcı bir örnek. Güzel Deri işçileri ise yanıtlarını sınıf tavrıyla verdiler. Arkadaşlarını yalnız bırakmayarak, "Ya hep beraber Ya hiç birimiz!" şiarıyla patronun oyununu boşa çıkardılar.

Aşağıda Oyak Renault-Bursa işçilerine dönük kaleme alınan Kızıl Bayrak bildiririnden bir parça yayınlıyoruz:

Bursa Renault İşçileri Sınıf Kardeşleriyle Dayanışmaya!

Renault patronları Belçika Vilvorde'deki fabrikayı kapatma kararı aldı. Bu karar bütün Avrupa Renault işçilerini ayağa kaldırdı. Onbinlerce Renault işçisi, Avrupa çapında dayanışmasını örgütledi. Grev, miting, yürüyüş ve fabrika-depo işgalleriyle haftalardır direniyorlar.

Çünkü onlar, eğer Vilvorde saldırısını püskürtmezlerse yarın sıranın kendilerine geleceğini biliyorlar. Çünkü onlar, güçlerinin sınıf

dayanışmasından geldiğini biliyorlar.

Peki tüm bunları bizler, Türkiye işçi sınıfı bilmiyor muyuz? Sizler, Bursa Renault işçileri bilmiyor musunuz? Hafızalarımız tümünden silindi mi? Yoksa satılmış sendikaların elinde birer oyuncak, sınıf bilincinden yoksun köleler sürüsü mü olduk? Dünyü tümünden unutup bugüne gözümüzü kulağımızı mı kapatacağız?

Kardeşler!

Topaşı'nın bin işçiyi bir günde kapıya

bıraktığı, Tekstil sektörünün kız çocuklarımızın kanıyla beslendiği bu cehennem şehrinin sokakları binlerce işsizle tıklım tıklımken hiç kimsenin işgüvencesi olamayacağını unutmayalım.

Sadece kendimizin bugününü değil, geleceğimizi ve çocuklarımızın geleceğini de düşünerek sermayenin saldırılarına karşı bu suskunluğu artık kırmamız gerekiyor. Bu ölü toprağıni silkip atalım.

Unutmayalım ki; Avrupa Renault direnişine Bursa'dan gidecek bir eylemli destek mesajı, sadece Renault işçilerinin değil, Türkiye işçi sınıfının onuru olacaktır. Hem uluslararası, hem de yerel sermayeye Türkiye işçi sınıfının mücadele isteği ve gücünü gösterecektir!

Avrupa Renault işçileriyle bir ağızdan biz de seslenelim:

**Yaşasın İşçilerin Birliği!
Yaşasın Sınıf Dayanışması!**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kitapci.com.tr/>

Direnışı Yükselt, İhanete Geçit Verme!

TİS'te büyük ihanet

TİS sürecinin başında ilk altı ay için %140 ücret zammı talep edeceğini ilan eden Türk-İş ve ona bağlı sendikalar, %35 oranında "zam" üzerinden satış sözleşmelerinin altına birer birer imza atmaya başladılar. Sendika ağalarının TİS masasına sermaye iktidarının taleplerini işçi sınıfına dayatmak için oturacağı önceden biliniyordu. Ama ihanette bu kadar hızlı ve pervasız davranacakları beklenmiyordu.

Şeker-İş, Demiryol-İş ve Dok Gemi-İş'in imzaladığı satış sözleşmelerinde, ücretlerde geçmişe dönük kayıpların (geçtiğimiz iki yılda ücretlerdeki reel erime %60) üzerine sünger çekiliyor. Dahası geleceğe dönük kayıplar (enflasyon %100, zam oranı %40) şimdiden garantileniyor. Bunlar TİS'in ücretlerle ilgili yönü.

Daha da önemlisi, özelleştirme saldırısı bütün hızıyla sürüyor ve KİT işçileri başta olmak üzere tüm işçi ve emekçileri hedef alıyor. Saldırı sadece KİT'lerin satış yoluyla değil, daha şimdiden tensikatlar, taşeronlaştırma vb. ile adım adım hayata geçiriliyor. Ayrıca sermaye iktidarı ve sendika ağaları yıllardır "özelleştirme-tensikat sopasını" sallayarak işçileri her türlü hak gaspına boyun eğdirmeye çalışıyorlar. İmzalanan sözleşmelerde ise ne özelleştirmeye karşı bir tutum, ne işgüvencesi talebi, ne taşeronlaştırmaya karşı herhangi bir önlem yer alıyor. Böylece özelleştirme saldırısının önü açılarak, kırıntı sefalet ücretlerinin bile havada kalması sağlanmaya çalışılıyor. Burada, imzalanan sözleşmelerin "büyük başarı" olarak lanse edilen "eşel-mobil" manevrasının da gerçek yüzü açığa çıkıyor.

Bu büyük ihanetin asıl işlevi ise diğer satış sözleşmelerinin önünü açmasıdır. Şeker-İş, Demiryol-İş ve Dok Gemi-İş sermaye iktidarının TİS saldırısında koç başı olarak seçilen sendikalardır. Hepsisi de özelleştirme, dolayısıyla tensikatlar ve sendikasızlaştırma saldırısının yaşandığı işkollarıdır. Sendika ağaları üyeleri nezdinde büyük ölçüde teşhir olmuşlardır. Artık zehaviri kurtaracak manevralara dahi ihtiyaç duymamaktadırlar. Gelecek dönem kendi işkollarında bir çok sendika şubesinin kapısına kilit vurulacağını, eğer geride sendikal örgütlenme diye bir şeyler kalırsa dahi, kendilerinin yeniden o koltuklara oturmalarının hiç de kolay olmadığını hesaplamaktadırlar. Giderayak devletin ve hükümetin çizmesini bu kadar alçakça yalamalarının nedeni özelleştirme yağmasından daha fazla pay (hisse) kapma telaşlarıdır. Dok Gemi-İş'in tersanalere talip olduğu ve



özelleştirmeye bu kadar açıktan destek verdiği için geçtiğimiz yıl içinde işçilerin şiddetli protesto eylemlerine maruz kaldığı biliniyor. Demiryol-İş'in ağa başı, Türk-İş Mali Sekreteri E. Toçoğlu'nun ise kabarıp taşan yolsuzluk suçlarından biri sabit olduğu için burjuvazinin hukukuna göre bile sendikadaki görevinden alınması gerekiyordu. Ama sermaye iktidarı koç başılık görevi karşılığında mahkeme kararını uygulamayı geciktirdi. Türk-İş yönetimi ise aylardır bildiği bu gerçeği -karşılıklı yolsuzluklarını örtbas etme karşılığında- gizledi.

Tepkilerden kurtulmak, görüntüyü kurtarmak için Şeker-İş, Demiryol-İş, Dok Gemi-İş'e sözde eleştiri yönelten Türk-İş Merkez yönetimi ihanetin bilinçli bir ortağıdır. Türk-İş, sendika ağalarının ihanet yarışında topu birbirlerinin üzerine atmasının önünde güçlük çıkartan "Koordinasyon Kurulu" uygulamasını TİS sürecine girilirken bilinçli olarak tasfiye etti. Her sendikayı istediği sözleşmeyi imzalamakta serbest bıraktı. Bunun ne anlama geldiği ve ne sonuç doğuracağı açıktı.

İhanetin önü bir kez açıldıktan sonra ise Türk-İş merkezi bu sefer bütünüyle göstermelik bir tutumla "Koordinasyon Kurulu" oluşturmaya girişti. Geçtiğimiz yıllarda TİS farklarının gaspedilmesini ve buna Türk-İş yönetiminin sessiz kalmasını protesto eden Harb-İş sendikası cezalandırılmış, konfederasyon üyeliği askıya alınmıştı. Şeker-İş ve Demiryol-İş'in imzaladıkları sözleşmeden dolayı herhangi bir cezai yaptırım gerektirmediği ise aynı toplantıda karar altına alındı. Oyun o kadar açık oynanıyordu ki! Koordinasyon Kurulu'nun yeniden oluşturulmasının hemen arkasından ise Dok Gemi-İş satış sözleşmesini imzalayarak kendi sırasını savdı. Türk-İş Koordinasyon Kurulu ise ilk 6 ay için %140 zam talebinden vazgeçtiğini ve

%58'e razı olduğunu açıkladı. Eğer direniş örgütlenmezse bunun devamı da gelecektir.

"Sendika ağalarını satın alabilirsiniz, ama bize boyun eğdiremezsiniz!"

Satış sözleşmelerinin birer birer imzalanması karşısında Türk-İş İstanbul şubelerinde "Türk-İş genel merkezini şubelerle toplantıya çağırarak, eğer yanıt verilmezse şube yöneticilerinin Türk-İş merkezine gitmesi, Türk-İş merkezinin sözleşme sürecine işçi sınıfının talepleri doğrultusunda müdahalesi için zorlanması, eğer bunlardan sonuç alınamazsa son çare olarak Türk-İş'in olağanüstü genel kurula çağırılması vb." yönünde bir yaklaşım gelişiyor. Bu tür yaklaşımlar sadece, işçilerin boş beklentilerle oyalanmasına hizmet etmektedir. Oysa boş beklentilerle kaybedilecek zaman yoktur.

Öne çıkan acil görev, sermaye iktidarına karşı direniş örgütlemek, yığınları satış sözleşmelerine ve yeni ihanet girişimlerine karşı militan eylemlere seferber etmek, bunun için taban inisiyatiflerini, direniş komitelerini örgütlemektir. İşçi sınıfını Türk-İş merkezinden beklentiye sevkeden bu tür yaklaşımların arkasında, "topu Türk-İş yönetimine atarak, kendi sorumsuzluğunu, eylemsizliğini örtbas etmek" tutumu yatmaktadır. Bunun üzerinden kongre, seçim ve koltuk hesapları yapılmaktadır. Şubeler platformunun çıkış yolu diye önerdikleri, Türk-İş'in bürokrat vitrinini bir kez daha yenilemekten başka bir sonuç doğurmayacaktır.

İşçi sınıfı kendi iradesini temsil etmeyen sözleşmeleri hiçbir şekilde kabul etmeyeceğini, böyle bir dayatma karşısında kararlılıkla direneceğini ortaya koymalıdır. "Sendika ağalarını satın alabilirsiniz, ama bize boyun

eğdiremezsiniz!" Sınıfın tavrı bu olmalıdır.

Sermaye iktidarı işine geldiğinde hak hukuk dinlememekte ve TİS ile kazanılmış hakları bile açıktan gaspetmektedir. İşçi sınıfı da bu ihanet hukukunu tanımamalıdır. Sadece imzalanması düşünülen satış sözleşmelerine karşı değil, imzalanan sözleşmelere karşı da direnmelidir. Sendika ağalarının kendisini temsil etmediğini ilan etmeli ve bu sözleşmelerin seçilmiş işçi temsilcileri taraf olarak katılacak şekilde yenilenmesi talebini yükseltmelidir. Şeker-İş, Demiryol-İş, Dok Gemi-İş'in satış sözleşmelerine maruz kalan işyerlerinde "yapılacak bir şey yok, buna razı olacağız" şeklindeki ruh hali kırılmalıdır. İşçiler iş yavaşlatma, iş çıkışı protesto gösterileri, iş durdurma vb. eylem biçimlerini geliştirerek tepkilerini ortaya koymalıdır. Diğer sendikalar ve şubeler eğer ihanete geçit vermemek konusunda samimi iseler, Şeker, Demiryol, Tersane işçileri ile bu yönde dayanışmayı yükseltmelidirler.

Diğer yandan, sendika bürokratları ihanetlerinin bir karşılığının olduğunu, hesabının sorulacağını şimdiden bilmelidir. Genel merkez binaları işçiler tarafından protesto alanlarına dönüştürülebilir. Zonguldak'ta maden işçileri GMİS'i basarak bu tür eylemlerin bir örneğini ortaya koymuşlardır. Bunları geliştirmek ve yaygınlaştırmak gerekir.

TİS'deki ihanet, eğer boyun eğilirse, orada başlamadığı gibi orada da bitmeyecektir. Sermaye iktidarı daha azgın ve dizginsiz bir sömürünün, başta özelleştirme saldırısı olmak üzere, TİS ve diğer haklarının gaspı, asgari ücret köleliğini genelleştirmek, tensikatlar, taşeronlaştırma, SSK'nın tasfiyesi, sendikasızlaştırma vb. önünü açmaya çalışmaktadır.

TİS sürecine ve satış sözleşmelerine karşı direniş görevlerini bu çerçevede kavramak gerekmektedir. Özelleştirme saldırısına karşı dayanışma ve direniş yükseltmek bugün öne çıkan görevlerden biridir ve TİS mücadelesini dolaysız olarak ilgilendirmektedir. Sermaye iktidarı ve sendika ağaları bu satış sözleşmelerini bu kadar pervasızca dayatabiliyorlarsa, bunun başlıca nedeni "özelleştirme-tensikat" sopasıyla işçilerin hak gasplarına boyun eğmesinin sağlanmasıdır.

Sınıf bilinçli her işçi, sınıftan yana her sendikacı, TİS sürecinde tüm sınıfa, tüm işçi ve emekçilere karşı sorumluluk bilinciyle hareket etmelidir. Kendi işkolumda üç kuruş yüksek sözleşme imzalayayım, kendi işyerimde fazladan bir kaç kırıntı taviz kopartayım ufkuyla sınırlı kalan anlayış ve pratikler aşılmalıdır.

Aşağıdaki yazı yayınevimizin çıkartmış olduğu

Belediye İşçileri Bülteni'nin birinci sayısından alınmıştır:

Taşeronlaştırma işimize, birliğimize, haklarımıza, sendikal örgütlülüğümüze saldırıdır! Mücadele Bayrağını Yükseltelim!

Sermayenin, işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik saldırılarını hayata geçirmek için başvurduğu yöntemlerin başında taşeronlaştırma ve özelleştirme gelmektedir. Belediyelerde daha çok taşeron sistemi uygulanmaktadır. Bu sistemle belediye yönetimleri rant sağlamakta, kendi yandaşlarını doyurmakta, halkın vergilerini kapitalistlere peşkeş çekmektedir. Bu asalaklar böylece kolay yoldan sermaye biriktirmektedir. Taşeronlaştırmanın esas faturasını ise işçiler ödemektedir. İşten atılmak, sendikadan olmak, alacaklarının zamanında ödenmemesi, toplu sözleşmelerde pazarlık payının düşmesi taşeron sisteminin doğal sonuçlarıdır.

Kendi yandaşlarını palazlandıran yönetimlerin değişmesiyle değişen tek şey rantiyeciler olmaktadır. Son seçimlerde ağırlıklı olarak Refah partililer belediye yönetimlerine geldiler. Adil düzen, eşit paylaşım, halka hizmet, gecekondulara af gibi söylemlerle işçi ve emekçilerden oy aldılar. Geldiklerinde ilk icraatları belediyelerden işçi atmak oldu. Kağıthane Belediyesi'nde başlayan işçi kıyımı Pendik, Kartal, Gebze ve daha bir çok yerde sürdü, sürmektedir. Atılan işçilerin yeri taşeronlarla doldurulmaktadır. Başka düzen partilerin yönetiminde olduğu diğer belediyelerde de uygulama farklı değildir. Sermayeye uşaklıkta kusur etmeyen düzen partilerinin birbirinden hiç bir farkı yoktur. ANAP'lı Eminönü ve Şişli belediyelerinde yaşanan işçi kıyımları ve diğer saldırılar hafızalardadır.

İşçilerde ise, "biz paramızı düzenli alalım

da ne yaparsa yapsınlar" tarzında çarpık bir görüş hakim. Sanki peşkeş çekilen paralar bizim alınterimiz değil, işten atılan, işsiz kalan bizim sınıf kardeşimiz değilmiş gibi.

Kış sezonunda Küçükçekmece Belediyesi'nde taşeronların yapacağı kıyak işler yok. Karda, yağmurda asfalt yapılamıyor, kaldırım döşenemiyor, park, bahçe verimli çalışmıyor. Taşeron olmamasına rağmen, belediye yönetimi taşeronlara hala para ödüyor. Oysa Küçükçekmece işçileri bir yıla yakındır içerdeki paralarını alamıyorlar. Diğer belediyelerde de durum bundan farklı değil. Şişli, Beyoğlu Belediyesi'nde de işçilere alacakları ödenmiyor. Çoğu işçi tarafından örnek gösterilen Bağcılar, Avcılar, Güngören gibi belediyelerde 150-200, en fazlası 300 işçi çalışıyor. Büyük kıyımlar yaşandı, işçiler işten

atıldı. Atılan işçilerin yerine yeni işçi alınmadı. Buralara da taşeronlar dolduruldu. Halen daha işçiler, uydurma gerekçelerle birer ikişer işten atılıyor. Bunlara yönelik hiçbir şey yapılmıyor. Başta sendikalar sahip çıkmıyor. Sendika sahip çıkmadığı gibi, işçiler de ortak bir karşı duruşu sergilemiyor.

Taşeronlaştırma ve özelleştirme birliğimize, haklarımıza, işimize, sendikal örgütlenmemize saldırıdır. Bu saldırılara dur demenin bir tek yolu var. Tek vücut olup alanlara çıkmak! Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya karşı mücadele eden sınıf kardeşlerimize destek olalım, sendikamızı harekete geçirelim!

Bir belediye işçisi

Ankara'da kamu emekçilerinin sessiz yürüyüşü

Sermaye iktidarı emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarını gasp etmeye yönelik saldırılarını her geçen gün artırmaktadır. Ezilen yığınlar adeta açlığa ve sefaletle mahkum edilmektedir. Emekçilerin birlikte mücadele yükseltmelerinin önü kesilmek istenmektedir. "Silahlı-silahsız", "önemli-önemsiz", "üst derece-alt derece" memur ayrımı ile düzenin uşakları ödüllendirilmektedir. Aynı yolla iş yerindeki amirlerle diğer çalışan kesimler karşı karşıya getirilmek istenmektedir.

Kamu Emekçileri Sendikası Ankara Şubeler Platformu 22.03.1997 tarihinde saat 13.00'te Ulus Heykel önünden Sakarya'ya (Kızılay) 850 civarı bir kitleyle sesiz protesto yürüyüşü düzenledi. Toplanma alanına gelindiğinde "Sendika değil toplu sözleşme", "Özelleştirmeye hayır", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız", "Memuruz haklıyız kazanacağız", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Sahte sendika yasasına hayır" sloganları atıldı. KESK Ankara Şubeler Platformu dönem sözcüsü Nazım Alkaya bir açıklama yaptı. Açıklamada:

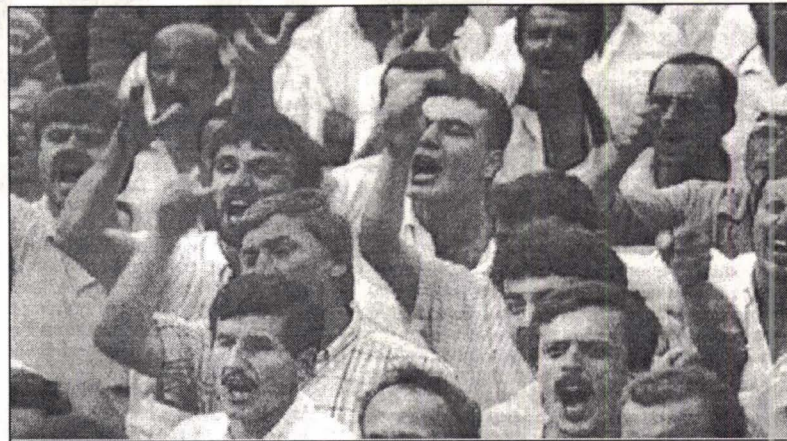
"Siyasal iktidar bir yandan ayrımcı ücret politikalarıyla bizi açlığa ve yoksulluğa sürüklerken diğer yandan 8 yılda yarattığımız kazanımları ve hakları yok saymaya çalışıyor. Kamu emekçilerine dernek statüsünde örgütlenebilecek yasa tasarısı hazırlanıyor. Bu yasayla toplu sözleşme ve grev hakkımız ortadan kaldırılmak isteniyor. Grev ve toplu sözleşme hakkımız uğruna bugüne kadar coplamaları gözaltıları, sürgünleri göze alarak verdiğimiz mücadeleden geri düşmeyeceğimiz bilinmelidir. Bugüne kadar 100 bini aşkın kamu emekçisi sürgün, soruşturmalar ve cezalara maruz kaldı. Ancak bu haklı ve onurlu mücadelemizden geri durmadık. Bundan sonra da özgür toplu sözleşme ve grev hakkımızı elde edinceye dek mücadelemiz sürecektir" denildi,

KESK Ankara Şubeleri olarak 29 Mart Cumartesi günü Ulus, heykel önünden Kızılay'a sessiz yürüyüş yapılacağına bildirilmesi üzerine kitle sloganlarla dağıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org/>

Kızıl Bayrak/ANKARA

Eşel-mobil tuzağına düşme!



Demiryol-İş ve Şeker-İş'in imzaladığı '97 Toplu İş Sözleşmeleri ile birlikte, ücretlerin resmi enflasyon oranında her üç ayda bir otomatik olarak artırılmasını öngören "eşel-mobil" sistemi işçi ve emekçilerin gündemine sokuldu. Ücretlerin enflasyon karşısında hızla eridiği ve alım gücünün sürekli düştüğü günümüz koşullarında, böylesi bir sistemin işçi ve emekçiler adına olumlu bir gelişme olduğunu düşünmek bir yanılgı olacaktır. Sermaye devletin, işçi sınıfı ve emekçiler adına ücretlerin enflasyon karşısında erimesini engellemesini beklemek tam bir saflık ve hayalcilik olacaktır.

Sermaye devleti, bugüne kadar ücretlerin alım gücünü enflasyon karşısında korumak bir yana, TİS ile kazanılmış kırıntı yasal hakları (93-94 TİS dönemi enflasyon farkları ve nema gaspı vb.) bile gaspetmek için elinden geleni yapmıştır. Bugüne kadar imzalanan pek çok sözleşmede, "ücretlerin enflasyon oranında artırılması ya da enflasyon, sözleşme oranından yüksek gerçekleşirse, bu oranın telafisi"ni içeren maddeler yer almıştır. Ama bunların hepsi kağıt üzerinde kalmıştır. Sermaye iktidarı bir eliyle verdiğini diğer eliyle geri almanın ya da hiç vermemenin yollarını hep bulmuştur. Sadece, son iki yılda ücretlerde %60 oranında reel düşüş yaşanmıştır. Öte yandan sermaye devleti resmi enflasyon oranlarını hiçbir zaman, gerçekleşen oranda açıklamamıştır, açıklamaz da. Üstelik, işçi ve emekçilerin kullandığı temel tüketim ürünlerinin fiyat artışı ortalaması, resmi enflasyon oranının üzerinde gerçekleşmektedir. Bu nedenlerle, "eşel-mobil" sistemi ücretlerin alım gücünün, enflasyona rağmen sabit kalmasını değil, sürekli düşmesini sağlayacaktır. Sermaye devleti ancak sefalet ücretlerini otomatige bağlamak ve kolaylıkla süreklileştirmek için bu sistemi uygulamaya koyabilir.

Ama bu manevranın asıl hedefi bu değildir. Sermaye eşel-mobil avutmasıyla öncelikle "ücretler enflasyonun altında kalmayacak" beklentisi yaratarak, işçi sınıfının dayatılan satış sözleşmelerine boyun eğmesini sağlamak istemektedir.

Eşel-mobil saldırısının diğer bir amacı da, işçi sınıfının dikkatini dar ücret alanına çekmektir. Bugün TİS süreci içinde olan KİT'lerde özelleştirme saldırısı tüm işçileri tehdit etmektedir. Direnişler yaygınlaşmaktadır. Sermaye iktidarı eş zamanlı yaygın direnişlerin gelişmesinden ve bunların birleşik bir direnişe dönüşmesinden büyük bir korku duymaktadır. Kamu emekçilerini göstermelik ek zamlarla, TİS sürecindeki işçileri ise "eşel-mobil" vaadi ile yatıştırma çalışmaktadır. Sermaye devletin amaçlarından biri de TİS süreci içindeki yüzbinlerin özelleştirmeye karşı direniş içindeki kesimlerle dayanışmayı yükseltmesinin önüne geçmektir.

"Eşel-mobil" manevrası özelleştirme saldırısının bir bileşenidir. Ve olduğu kadarıyla da sendikal örgütlenme ve TİS haklarının tasfiyesinin zeminini hazırlamaya dönüktür. Bugüne kadar "sıfır" zam dayatmasına bile boyun eğen sendika ağalarının yapacağı TİS'ler yerine, "eşel mobil sistemi" ile sefalet ücretleri otomatige bağlanmak istenmektedir.

Eşel-mobil sistemi sendika ağalarının varlık nedenlerini de tehlikeye sokmaktadır. Sendikal mücadeleyi ücret pazarlığına indirgeyen, işçi sınıfının yasal haklarını bile koruma mücadelesinden aciz sendika ağaları, şimdi arpalıklarını ve koltuklarını kaybetme korkusuyla itiraz ediyorlar. Hizmette kusur etmeyeceklerini, bugüne kadar olduğundan çok daha pervasız satış sözleşmelerine imza atacakları mesajını veriyorlar. Sermaye iktidarının bu manevra ile amaçlarından biri de zaten bu.

'97 TİS görüşmelerinde Türk-İş ağaları ve sermaye devleti bir an önce imzayı atmak istemektedirler. İşçi sınıfı bu oyunu bozmak ve kendi kaderini eline almak zorundadır. Sermaye iktidarının amacının işçi sınıfını eşel-mobil tuzağına çekerek bu mücadeleyi bastırmak ve yeni saldırıların önünü açmak olduğu unutulmamalıdır. Bu sahtekarlara yanıtımız sınıfın militan direnişini ve dayanışmasını yükseltmek olmalıdır.

Adana'da tekstil cehennemi



Adana, tekstil sektörünün en yoğun olduğu illerden biridir. Şakirpaşa ile Yeşiloba mahalleleri arasında blok sistemiyle 60'a yakın atölye kurulmuştur. Buralara Atikop ve İş Merkezleri adı verilmiştir. Bu atölyelerde çalışan insanlar farklı farklı yerlerden olmasına karşın aynı kötü koşullarda çalışmaktadırlar.

Biz tekstil işçileri emeğimizi sudan ucuza satarak yaşamaya çalışırken, bir avuç asalak patron oturdıkları yerde, sırtımızdan milyarlar kazanmaktadır. Onlar sefahatlerini bizlerin sayesinde yaşıyorlar. Ne yazık ki birçok arkadaşımız üretimden gelen o büyük gücün farkında değil.

Bizlerin tek sorunu sefalet ücreti değildir. Ağır, insanlık dışı çalışma koşulları, fazla mesailer, sigortasız-sendikasıız çalışma, çocuk emeğinin azgınca sömürüsü, bayan işçilere çifte standart uygulanması, yemeklerin bozuk olması, ulaşım sorunu gibi daha nice sorunumuz var.

Bu azgın sömürünün somutlandığı binlerce tekstil atölyelerinden biri de Meteks'tir. Meteks, Tekstil İş Merkezi II. Blokta bulunmaktadır. Atölye iki bölümden oluşmaktadır. Toplam olarak 50 çalışan vardır. Bunun 27'si makineci, geri kalanı ise ütücü, ortacı, kaliteci olarak bölünmüştür. Çalışma saati sabah 8.00, akşam 6.30'dur. İki kez 15'er dakikalık çay molası, 1 saat yemek molası vardır. Hemen hemen her gün, gece 10.00'a kadar zorunlu mesaiye kalınmaktadır. Bu yetmiyormuş gibi, patron işçileri pazar günleri de, işten atarım tehdidiyle çalıştırmaktadır. Kısacası haftanın 7 günü iş ve ev arasında mekik dokuyoruz. Atölye fason dikim yapmaktadır. İşçilerin yaş ortalaması 15 ile 20 arasında değişmektedir. Oyun ve okul çağındaki çocuklar daha o yaşlarda gücünün çok üstünde bir işin altında ezilmektedirler. İşçilerin ezici çoğu çoğu ilköğretim mezun, küçük bir azınlık ise lise mezunlarından oluşmaktadır. Kültür ve bilinç seviyeleri oldukça düşük. Sosyal faaliyetleri yok gibi. Çok fazla çalışmaktan sosyal etkinliklere zaman bulamıyorlar. İşçilerin çoğu Adana ve ilçelerinden. Çok azı Kürt gençlerinden oluşmaktadır. Yemekler tam bir rezalet. Aç kalıyoruz. Yemeklerin düzeltilmesi

gerektiğini söyleyince bizlere: "Sizler evinizde böyle yiyebiliyor musunuz?" diyorlar. İşçilerin sağlık durumları, nasıl beslendiği onlar için hiç önemli değildir. Sigortalı çalışanlar 5 kişiyi geçmez. Onlar da işverene yakın olan kişilerdir.

Bayan işçiler olarak bir yandan emeğimiz sömürülürken, diğer yandan da horlanıyoruz. Cinsel tacize uğruyoruz. İşverenin uşakları bize kötü gözle bakmaktadır.

Meteks'te kısa bir süre önce 13 kişilik bir işçi grubu olarak zorunlu mesailere itiraz ettik. Bu itiraz, bir arkadaşın müdürle konuşması üzerine geri çevrildi. Müdürün, "bizim hiç mi hatırımız yok" türü duygusal konuşması etkili oldu ve o günü çalışarak geçirdik. Ertesi gün çıkışımın verildiğini öğrendim. Bunun üzerine, işe geri alınmam talebiyle bir grup işçi arkadaşla birlikte işi bıraktık. Müdür, yaptığımızı terbiyesizlik olduğunu, özür dilememiz gerektiğini söyledi. Ben de kendisine özür dilenecek bir şeyin olmadığını ve terbiyesizlik adına hiçbir şey yapılmadığını söyledim. Bu konuşmanın ardından bir başka arkadaş müdürle görüşmeye gitti. Ancak tüm engelleme girişimlerine rağmen, hiç onaylamadığımız bir tavır sergilendi. Alttan alan ve uzlaşmaya dönük konuşma işe geri alınmamla sonuçlandı. Atölye'deki sömürü ise tüm şiddetiyle sürmektedir.

Yaşanan bu küçük deneyim bir kez daha göstermiştir ki, güç örgütlülüktedir. Gün, birleşik, militan, dışedış bir mücadeleyi yükseltmenin günüdür. Patronlar kendi çıkarları için her türlü yola başvuruyorlar. Bu yol yasal olsun, yasadışı olsun onlar için değişmiyor. Kapitalistler polisiyle, ordusuyla, partisiyle MIT'yle birlikte hareket ediyorsa, neden biz de onların karşısına bir bütün olarak çıkmayalım? İnsanca yaşam koşulları ancak ücretli kölelik düzenine karşı mücadele ile yaratılabilir. Kendi sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz. Gelişen her olaya karşı duyarlı olmalıyız. Haklı ve meşru bir kavgada bedeller ödeniyorsa yenilgiler geçicidir. Zafer ona cüret edebilenlerindir.

Adana'dan Kızıl Bayrak, bir tekstil işçisi



Sendika bürokratlarının MGK şakşakçılığı

Türk-İş, DİSK ve KESK birkaç ay önce "sivil inisiyatif" adını verdikleri bir girişim başlatmışlardı. Tabandan yükselen talepler ve oluşan basınç nedeniyle, "devletin çeteleşmesine karşı ortak hareket edeceklerini" açıklamışlardı. Bayram Meral; "tüm liderleri uyarıyoruz, halkın tepkilerine kulak versinler, görevlerini yerine getirsinler, başkalarına iş bırakmasınlar" diyordu. 30 milyonluk bir kitlenin temsilcileri olarak büyük bir gücü temsil ettiklerini iddia ediyorlardı.

Ancak MGK toplantısından hemen sonra bu hain bürokratların, 30 milyonluk kitlelerini "darbe destekçisi" haline getirmek istedikleri açığa çıktı. MGK'nın aldığı kararları meşrulaştırmak için birbiriyle adeta yarışa girdiler. Kendilerine verilen görev doğrultusunda, işçi ve emekçilerin sermaye düzeninin pisliklerine karşı tepkilerini "şeriat öcüsü" kanalına akıtmak çabası içerisindeydiler.

MGK ve ordu, sermaye devletinin en temel organlarıydılar. Bugüne kadar ortaya saçılan pisliklerin bizzat merkezinde yer almaktadırlar. Generaller başından itibaren Susurluk'la birlikte hızla ve olanca iğrençliğiyle açığa çıkan gerçeklerden kendilerini muaf göstermeye çalıştılar. Bu çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun sorumluluğundan kurtulmak için çeşitli gözboyamalara başvurdular. Bunlardan biri de MGK ve ordunun kendisine biçtiği "laik ve demokratik cumhuriyeti" koruma misyonudur. Generaller rollerini inandırıcı oynayabilmek için "sivil" destekçilere ihtiyaç duyuyorlar. Sermaye partileri ve sendikalar bu ihtiyacı karşılamaya dünden razıydılar.

Yaratılan "şeriat öcüsü" bilinçli bir tarzda önplana çıkarılmaktadır. Dün herhangi bir tepki yaratmayan bazı olaylar özel bir tarzda şişirilmiştir. Sincan'da yaşanan askeri geçiş bunun çarpıcı bir örneğidir. Sincan belediye başkanının da dediği gibi "bu tür etkinlikler geçen senelerde de

dikkate dahi almamıştı. İmam hatipler, tekeller, vakıflar vb... bir günde ortaya çıkmamıştır. Onlar '80'den bu yana büyük bir artış sağlamış ve devletin hem askeri hem de sivil organları tarafından teşvik edilmişlerdi.

Şimdi bu "öcünün" sahneye çıkarılmasının zamanı gelmişti. Çünkü işçi ve emekçilerin yükselen mücadelelerinin önüne set çekmekte kullanılacaktır. Sendika ağaları darbe-şeriat ikilemi karşısında darbeyi tercih edeceklerini büyük bir yüzsüzlükle ilan ettiler. Bir gericiliğe karşı bir başka gericiliğin yanında saf tutmaları, sahte "demokrat" maskelerini de düşürdü. Genelkurmay tarafından hazırlanan, faşist rejimin gerici özü korunarak yeniden yapılandırılması projesine bilinçli ve kararlı bir destek sunmaya başladılar.

Bugüne kadar sarı sendika ağalarının açıklamalarına bile yer vermeyen sermaye basını, onların darbe şakşakçılığı yapan basın toplantıları ve bildirgelerini neredeyse tümüyle yayınladı. Pek çok köşe yazarı sendikaların bu tavrına alkış tuttu. Sorumlu ve sağlıklı davranışlarını kutladı.

Bu hain sendika ağaları çok iyi bilmekteler ki; darbeler işçi ve emekçilerin azgın bir sömürüye tabi tutulmalarına ve her türlü demokratik kazanımın budanmasına hizmet eder. Sermaye rejimi darbe tehditi ile işçi ve emekçilerin mücadelesinin önünü kesmeye çalışıyor. Sendika ağaları bugüne kadar işçi sınıfını oyalayarak ve aldatarak sermayeye verdiği hizmete yenilerini ekliyor.

İşçi ve emekçiler bütün bu oyunları bozmalıdır. Sermaye iktidarının sivil ve askeri uzantılarına karşı aynı bilinç ve kararlılıkla mücadele etmelidir. Hain sendika ağalarını sendikalarımızdan kovmak ve sendikalarımızı sınıf mücadelesinin gerçek örgütleri haline getirmek gerekmektedir. Sınıfsız, sömürsüz bir toplum yaratmak için, sosyalizm için mücadeleye!

KAMU ÇALIŞANLARI HAREKETİ

Reformizme karşı devrimci birlik

Sağlık emekçileri, kamu emekçi hareketinin grevli-TİS'li sendika mücadelesinde öne çıkan dinamik unsurların başında geliyordu. Sağlık emekçilerinin geçmişteki militan mücadele dinamiklerinden bugün geriye pasifist ve reformcu bir sendikal çizgi kalmış durumdadır. Gerekliğinde sermaye devletinin kolluk güçleriyle açık çatışmalara giren, kamu emekçi hareketine öncülük eden, devletin her türlü saldırısına militan bir tarzda karşı duran sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin, mücadeleciler çizgiden geriye düşüşünün nedenlerini yalnızca reformistlerin egemenliğine bağlamak, bu alandaki gerçek gelişme ve durumu anlamaya yeterli değildir. Bugün aynı iş kolunda kurulu sendikaların (1*) biraraya gelerek oluşturdukları SES, daha kuruluş kongresinde yaşanan kirli pazarlıklar, ayak oyunları ile yeni çizgisinin karakteri konusunda yeterince ipucu vermiştir. (1* Tüm Sağlık Sen, Sağlık-Sen ve Sağlık ve Sosyal Hizmet Sen, Genel Sağlık-İş.)

Türkiye'de devrimci kamu emekçi hareketinin geçmiş mirası, temelde iki iş koluna dayanıyordu: Eğitim ve Sağlık. Sağlık emekçileri eğitim işkolunun örgütlülüğü, genişliği ve militanlığı düzeyinde olmasa da, '80 öncesinde kurdıkları çeşitli dernekler ve örgütlerdeki eylemler üzerinden varlıklarını hissettirebiliyorlardı. 12 Eylül darbesinin yarattığı olumsuz çalışma ve yaşam koşullarını uzun bir dönem sessizlikle karşılayan bu iki sektör, '89 bahar eylemlerinin ardından, kamu emekçilerinin sendikal mücadelelerinin başında yer aldılar. Kuşkusuz bunda, geçmiş dönemde biriktirdikleri deneyimin ve darbenin hafızalardan silmediği mücadeleciler geçmişin payı vardı. Bu nedenledir ki, daha ilk dönemlerinde öncülerini buldular, kitlesel bir çıkış yapabildiler. Bu iki sektörde sınırlı da olsa varolan devrimci-demokrat, yurtsever ve sosyalist potansiyel, mücadelenin başlatılması için ciddi bir olanaktı. Bu nedenle, bu iki sektörün emekçileri, gerek politikaların belirlenmesinde, gerekse taban inisiyatifinin harekete geçirilmesinde görece ileri bir düzeyi ifade ediyordu.

Yurtsever kamu emekçileri

Bugün kamu emekçi hareketinde Kürt ulusal mücadelesinin dinamikleri ile hareket eden yurtsever sağlık emekçileri, hareketin ilk dönemlerinde ('90-94) sendikal çalışmayı omuzlayan temel dinamiklerden biriydi. Kürt yurtsever sağlık emekçileri, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin talepleri üzerinden sendikal mücadeleye siyasal bir karakter kazandırmada rol sahibi oldular. Kamu emekçi hareketini ekonomik ve sendikal sınırlar içine hapsedmeye çalışan anlayışa karşı mücadele yürüttüler.

Ancak süreç içerisinde, yurtsever kamu emekçilerinin harekete anlamlı etki ve katkıları zayıfladı. Hatta

Güç ve eylem birliği doğrultusunda anlamlı bir adım

SES'in (Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası) Olağan Kurul sürecine girdiği dönemde İzmir SES bünyesindeki devrimci çevre ve gruplar biraraya geldiler. Düzene ve reformizme karşı devrimci birliği amaçlayan bu güçler mevcut durum ve sorunlar üzerinde tartıştılar. Bir kaç toplantıdan sonra belli bir mesafe alındı ve neler yapılması gerektiği üzerinde belli bir netlik sağlandı.

İlk toplantıya Kızıl Bayrak, Partizan Sesi, Kurtuluş ve Özgür Gelecek katıldılar. Yapılan toplantılarda örneğin Alinteri gibi henüz ulaşılabilen devrimci çevrelerle ilişkiye geçilerek devrimci birliğin genişletilmesi; eylemlerde ve kongre, kurultay vb. türden değişik platformlarda ortak tavır belirleme ve politikalar üretme, ortak aday çıkarma vb. konularda görüş birliği oluşturuldu.

Devletin ve reformizmin sendikalarda politika yasağı dayatmasını boşa çıkarmak; kamu emekçilerinin üst örgütlenmelerini mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir içerik kazandırmak; işkolu temelinde örgütlü bulunan sendikaların ortak mücadelesini örgütlemek; her türlü demokratik hak ve özgürlük talepleri doğrultusundaki mücadeleye sahip çıkmak; işçi sınıfı, kamu emekçileri ve diğer emekçi katmanların ortak eylemliliğini geliştirmek; kamu çalışanları hareketine önderlik alanındaki boşluğu doldurmak, düzene ve reformizme karşı birleşik militan bir mücadele yaratmak için güçleri birleştirmek doğrultusunda karar alındı.

Bu birliğin oluşması doğrultusunda komünistler yoğun bir çaba harcadılar. Diğer devrimci çevrelerle ortak hareket etme noktasındaki samimiyetimiz ve ısrarımız sözkonusu adımların atılmasını kolaylaştırdı. Ortak katkılarla bu çaba güçlendirildi.

Bu girişimi ileriye taşımak ve giderek diğer alanlara yaymak, devrimci sosyalist SES çalışanlarının devrimci-birleşik militan mücadele konusundaki ısrar ve kararlılığı bağlıdır.

Komünist Kamu Çalışanları

tersinden geriletici bir yöne kaymaya başladı. Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin yaşadığı dönüşüm ve taşıdığı zayıflıklar kamu emekçi hareketine de dolaysız bir tarzda yansdı. Bugün SES dahil, reformist-sendikalist anlayışların kamu emekçi hareketinde hakimiyet kurmasından yurtsever kamu emekçilerinin izlediği politikanın önemli bir katkısı vardır. Ulusal hareketin son yıllarda saplandığı “siyasal çözüm” arayışları, kamu emekçi hareketinde de etkisini gösterdi. Bu arayışların kamu emekçi hareketindeki temsilcileri, tutukları mevziyi korumak ve devleti “demokratik alandan zorlamak” adına reformist platformlarla birlikte hareket etmeye başladılar. Harekete kendi ihtiyaçları ve talepleri ölçüsünde yaklaştılar. Sendikal mücadelenin aktif militanları olma vasıflarını kaybettiler. Sıradan birer üye olarak katılma alışkanlığı yaygınlaştı. HADEP çalışması sendikal güçleri büyük ölçüde kendine çekti. Bugün SES özelinde, yurtsever kamu emekçilerinin bıraktığı politik boşluk reformistler tarafından dolduruluyor. Yurtsever kamu emekçileri de bu duruma onay verenlerin başında gelmektedirler. Sendikal çalışma “yönetime girme”, “temsilcilik alma” düzeyine indi. Yasal parti çalışmalarının yaygınlık kazanması nedeniyle Kürt sorununun tartışılması için bile sendikalar eski tarzda kullanılmamaya başlandı.

Kamu emekçi hareketinde reformist cendere

Bugün artık kendilerini legal partiler üzerinden ifade eden liberal/reformist platformlar kamu emekçilerini de etkiledi. Bu geri noktanın politik

soumlularıdır. Kamu çalışanları hareketinin sorunlarına, mücadelenin ihtiyaçlarına ve taleplerine yanıt verebilecek devrimci bir program bu platformlardan beklenemezdi. Liberal/reformistler, düzen karşısındaki icazetçi-reformcu çizgilerini, kendi parti çalışmalarının ihtiyaçları doğrultusunda kamu emekçi hareketine taşıdılar. Reformist politikaların kamu emekçi hareketine bu tarz müdahalesi karşısında devrimci kamu emekçileri de gereken tavrı sergileyemediler. Devrimci grupların alanda sergiledikleri çok parçalı görünüm, dar grup çıkarlarının ön plana çıkarılması, politik öngörüsüzlük vb. diğer etkiler reformist platformların alandaki etkilerini güçlendirdi. Reformistlerin sendikalarda ittifak tartışmaları ve kulis faaliyetleri ile sınırlı tarzı, sendikalarda aktif rol alabilecek önemli bir emekçi potansiyelini geri itti. Yeni katılan insanların pek çoğu bu nedenle sendikal çalışmayı, sendikaya üye olmak ve zamanı geldiğinde oy kullanmakla sınırlı gördüler.

Nerdeyse iki yıldır, pek çok sendika şubesinde, birim çalışmaları ya yok denecek kadar az ya da adet yerini bulsun tarzında ifa ediliyor. Sendika tepelerinde yönetim pazarlıkları yapanların, birim temelinde bu zahmetli işlere girişmemesi doğaldır. Bir hastanede onlarca taraftarı, sendika üyesi olan bir hareketin, o birimde sendikal çalışmaya aktif olarak katıldığı insan sayısı bir ya da ikiyi geçmiyor.

Sağlık Emekçileri Sendikası'nda reformist politika ile nedeniyle oluşan bu parçalanmanın yanında, çalışanlarının statüsünden kaynaklanan bir bölünme daha söz konusudur. Devletin; doktor - hemşire - hizmetli - tıbbi personel - taşeron işçisi tarzında yarattığı bu yapay bölünme,

özelleştirme politikalarıyla daha da ileri boyutlar kazanıyor. Bugün çalışanların ağırlığını oluşturan hizmetli ve hemşirelerin aynı ağırlığı (hem nitelik, hem nicelik bakımından) sendikal çalışmada ve mücadeleye yansıttıkları söylenemez. Harekete militanlaşmaya açık bu kesimleri kazanmak bugünkü mücadele düzeyini yükseltmek anlamına gelmektedir.

SES'te birlik: Uzlaşalım, reformistleşelim!

Bugün SES özelinde, bir kez daha geri bir temelde yapılan birliğin hareketi de geriletici tescil oluyor. Daha önce, görece ileri sayılan Eğitim-Sen, reformist karakteri daha açık olan Eğitim-İş ile birleştiğinde aynı durum gözlenmişti.

Kamu emekçi hareketi içinde, bir işkolunda birden fazla sendikanın kurulmuş olması, başından beri hareketin gelişmesinde sorunlar çıkarıyordu. Bölünmeler keyfi-özel nedenlere dayanıyordu. “Düşman bir, hedefler aynı”, “Mücadele ortak olmalı”. Bu tabanın birliğe bakışının ifadesiydi. Ne var ki bu istek aynı biçimde birleşme süreçlerine yansımada. Daha önce birleşik mücadelenin bir mevzisi olacak olan KESK'te yaşanan durum, aynı işkolunda örgütlü sendikaların birleşmesinde de yaşandı. Her birleşme reformistlerin güçlenmesiyle sonuçlandı. Tek tek sendikalar bu süreçte, birleşme öncesi sahip oldukları mücadele düzeyinden daha gerilere düştüler. Sonuçta SES'te yaşanan da bu oldu. Birlikten güç değil, güçsüzlük; hareketin daha ileri kazanımları için tabanın devrimci birliği değil, reformist grupların üç-beş koltuk paylaşımı üzerinden yürüttükleri rezil bir birlik çıktı ortaya.

Geçmişte Eğitim-Sen, Eğitim-İş'e göre daha ileri bir sendikal mevzi olsa da, özünde aynı siyasal-sınıfsal kategoriyi paylaşıyorlardı. Eğitim-Sen'in tabanı daha ileri, daha dinamik bir kesimi ifade ediyordu. Bugün ise bu farklılık Eğitim Sen içerisinde reformistlerin koltuk savaşımında anlam kazanabiliyor ancak. Aynı durum SES içinde yaşanıyor. Tabanı geçmişte daha militan ve aktif olan Tüm Sağlık-Sen'deki reformistler Genel Sağlık-İş'teki reformistlerle, geçmiş Tüm Sağlık-Sen'in mücadeleciler mirası üzerinden koltuk kavgasına giriyorlar. Burada da yaşanan, yeni bürokrat adayların egemenlik kavgasıdır.

SES emekçileri ehveni şer mantığına teslim olmamalıdır. SES üyeleri, mücadelelerini pasif-reformcu bir çizgiye mahkum eden, militan mücadelelerini devletin hak dileme derecesine düşüren reformist önderlikten hesap sormalıdır. Bu hesaplama devrimci bir temelde gerçekleşirse, o zaman birlik gerçek devrimci bir kazanıma dönüşür. Değilse, geçmiş kazanımlarımızın da gerisine düşen bir birliğe ve önderliğe razı olmak durumunda kalırız.

Düzene ve reformizme karşı birleşik militan bir mücadele için gücümüzü birleştirelim!

(...)

Sendikal mücadeleyi salt ekonomik alanla sınırlayan, devletle pazarlık yaparak hak elde etme anlayışı güçlendikçe, taban dinamizmi, sendika içi demokrasi, açıklık ilkesi ayaklar altına alınmaya başlanmış, eylem kapasitesi ve biçimlerinde gerileme ve Türkiye'nin siyasal gündeminden kopma işaretleri boy vermiştir. Sözkonusu anlayışı en iyi temsil eden sendika şube yönetimlerinden birisi de SES İzmir olmuştur.

Bu durum sadece SES'de değil Kamu Emekçileri Hareketinde ve onlara önderlik eden anlayışlar şahsında sağlıklı gelişmenin yarattığı bir bunalımdı. Bu bunalım halihazırda sürmekte ve KÇH bir tikanıklık yaşamaktadır. Bunun en temel nedeni militan bir mücadelenin ürünü olan devrimci bir sendikal-siyasal örgütlülüğün, programdan ve devrimci bir önderlikten yoksun oluşudur.

Bizler özelde SES ve KESK emekçileri, genelde tüm ezilen sömürülen kesimler bu gerçeklik karşısında kendi geleceğimizi-özgürlüğümüzü kazanmak için birbirimize kenetlenerek dışı bir mücadeleye hazır olmak dışında bir seçeneğe sahip değiliz. Bugün böyle bir girişime destek verecek olan binlerce, onbinlerce insan var. Görev ve sorumluluklarımız bellidir. Bizi bir arada ve birlikte davranmaya zorlayan genel sınıf çıkarlarımıza, ortak geleceğimize, militan mücadele geleneğimize sarıldığımız ölçüde başarmamız mümkündür. Her şey buradaki ısrarımıza, devrimci önderlik iddiamızın karşılığını üretmeye bağlıdır. Bunun ışığında;

1) Kamu çalışanları hareketi hak verilmez alınır şiarı temelinde ortaya çıktı, o gün için dar kitlesine rağmen militan bir geleneğe sahipti.

2) Kitleleşmeyle birlikte harekete reformist-sendikalist ekonomist anlayış hakim oldu. Bu noktadan sonra devlet gözünde meşruluk kaygıları başladı.

3) Grevli TİS'li sendikal hak amaçlaştırılmış, mücadelenin organik bir dinamiği olmaktan çıkarılmıştır. Bu, hareketin siyasallaşmasının önündeki engellerden bir tanesidir.

4) KÇH bir bunalım yaşıyor. Bu bunalım ona hakim olan reformist önderliğin hareketin ihtiyaçlarına doğru politikalar üretmemesinden kaynaklanıyor.

5) Devrimci güç ve eylem birliği önderlik boşluğunu doldurmak üzere oluşmalıdır.

6) KÇH örgütlenme ve önderlik sorununa ancak siyasal bir hareket düzeyi kazanarak yanıt verebilir.

Yukarıdaki tespitler ışığında tüm devrimci, demokrat ve duyarlı üyeleri sendikamıza ve geleceğimize sahip çıkmaya, birlikte tavır koymaya çağırıyoruz.

İzmir Sağlık ve Sosyal Hizmet İşkolunda Devrimci Sosyalist Güçler Birliği

Kamu çalışanları hareketinin sorunları Daha net politika daha fazla inisiyatif!



Kamu çalışanları hareketi bir dönemdir gözle görülebilir bir tikanıklık yaşıyor. Grevli-toplusözleşmeli sendika talebiyle başlayan hareket, sendikaların fiili olarak kurulup gelişmesiyle yeni bir eşiğe gelip dayandı. Devletle, onun kolluk güçleriyle çarpışa çarpışa geldiği bu aşamadan hareket ya daha ileriye sıçrayıp yeni kazanımlar elde edecekti. Ya da sınırlı kazanımlarını kaybetmeme bahanesiyle uzlaşmacı-pasifist bir çizgiye evrilecekti.

'94-95 döneminde ikinci eğilim ağır bastı. Devletin, kendi eliyle kurduğu gerici sendikaları da devreye sokarak hareketi oyalamaya, düzen içi taleplerle kötürümleştirmeye yönelik politikası belli açılardan başarı kazandı. Devrimci, sosyalist ve yurtsever emekçilerin omuzlarında gelişen kamu emekçileri hareketi bu dönemde konfederasyonlaşma hedefini öne çıkardı ve konumlarını rasyonalize eden reformist grup ve anlayışların egemenliğine daha açık bir şekilde tabi olmaya başladı. O gün için her sorunun çözümüne ilaç olarak önerilen sendikal üst birlik (KESK) bugün kurulmuş bulunuyor. Ne var ki ne sorunlar çözülebilmiş ne de temel sendikal hak ve talepler gerçekleşmiştir. Bugün tek tek kamu çalışanları sendikaları ve onun üst platformu olan KESK, hareketin geçmiş dönemdeki önemli özelliklerinden (militanlaşan taban dinamizmi, siyasal düzey vb.) gittikçe uzaklaşmaktadır.

Eğer devrimci bir müdahale ile sözkonusu gidişat tersine çevrilemezse, bu alanda DİSK'in kardeşi bir KESK ile karşı karşıya kalacağız. Bugün ön belirtiler bunu doğrular niteliktedir. Örneğin KESK, geçmiş dönemlerde sınırlı da olsa politikleşmeye açık yapısını kaybetmektedir. Kendi içine kapalılık, kendi gündemiyle sınırlı eylem çizgisi, eylem kapasitesinde düşme, eylem biçimlerinde gerileme vb. sözkonusudur. (Susurluk nedeniyle oluşan muhalefete kendiliğinden katılım bu durumu değiştirmiyor). Devletle uzlaşarak hak alma beklentisine girilmiştir (Oysa ilk yıllarda en yaygın sloganlardan biri "Hak verilmez alınır!" idi). Her sendika konfederasyonlaşmaya rağmen kendi mücadele gündemi ve sorunlarıyla başbaşa kalmaktadır. Örgütlenme çalışmalarında bir duraksama yaşanmaktadır. Üye sayısında 2-3 yıldan bu yana ciddi bir artış yoktur vb...

Çeşitli çevrelerce dile getirilen bu somut duruma (tikanmaya) ilişkin ortak rahatsızlık ne yazık ki aynı ölçüde bir devrimci müdahaleyi beraberinde getiremiyor. Sınırlı pratik müdahale-muhalefet girişimleri ise bugüne kadar istenilen sonuçları üretebilmiş değil. Devrimci cephenin kendi iddia ve tespitlerine uygun bir politik-pratik sonuç üretmemesi, reformist liberal anlayışların daha da güçlenmesine yolaçıyor. Zaman zaman kurultayların hemen öncesinde yapılan reformizme karşı devrimci birlik girişimleri, niyet ne olursa olsun, seçimlere (dolayısıyla yönetime adam sokmaya) endeksli bir çaba olarak algılanabiliyor. Kimileri tarafından devrimci ittifak yalnızca bu amaç çerçevesinde daraltılabiliyor. Devrimci temelde bir birliğin sürekli ve etkin bir çabayla gerçekleştirilememesi, birliklerin çabucak dağılması, ileriye çıkmaya açık olan potansiyele de moral veremiyor. Reformist çizginin bu dönemde kolay güç bulabilmesi, devrimci birlik konusunda çok iddialı görünenleri savurabiliyor.

Kamu çalışanları hareketinin önündeki en temel sorun, politikleşmemesi, devrimci bir önderlik altında mücadelesini ve dolayısıyla örgütlülüğünü bir üst aşamaya çıkaramamasıdır. Devrimci cephe açısından en zaaflı alan da, bugün sayısal gücü ne olursa olsun, bu ihtiyaca uygun temel ve taktik politikalar üretmemesidir. Dahası, üretilen politikaların sendikal düzeyle sınırlı olmasıdır. Politika üretmeyen bir devrimcilik, devrimciliğini ifade edecek pek çok pratiğe imza atabilir. Ne yazık ki, önderlik sorununun çözümü bu kadarıyla yeterli ve sınırlı bir devrimcilikle giderilemez.

Reformist, liberal ya da orta yolcu grup ve anlayışların yalnızca kitlelerin geri bilincine yaslanarak güç olduğunu düşünmek bir yanılgıdır. Zira bu anlayış ve gruplar bugün devrimci dediğimiz grup ve anlayışlardan daha fazla politika ürettikleri, daha politik davranışları için hareketin çizgisine damgalarını vurabiliyorlar. Reformistlerin önderlik edemeyecekleri, bu basiret ve güçten yoksun olduklarını düşünmek de aynı ölçüde yanılgıdır. Komünistler bilir ki, işçi sınıfı saflarında en ciddi tehlike, işçilerin bilincinin bu akımları temsil etmesi ve reformizme teslim olmasıdır. Mücadele

tarihine baktığımızda, komünistlerin sınıf hareketi saflarına sızmış bu akımlarla devrime kadar mücadele etmek zorunda kaldıklarını görüyoruz.

Kısacası, kendinden menkul bir devrimcilikle reformizm aldedilemez. Zira reformizm bir apolitizm değil, ekonomizm, sendikalizm, demokratizm, kendiliğindencilik, yasalılık vb.'den beslenen burjuva ya da küçük-burjuva bir sınıf politikasıdır. Eğer kamu çalışanları alanında reformist çizgi bir harekete, o hareketin kitesinin bilincine ve taleplerine, o hareketin mücadele anlayışına hakim oluyorsa, bunun arkasında politik bir güç, bir inisiyatif var demektir. Bu güç ve anlayış hiçbir şey yapmadan, politika üretmeden harekete hakim olamayacağına göre, bunun tersi düşünülemez.

Elbette, reformizmin gücü yalnızca o akımlar şahsında biriken güçler toplamına indirgenemez. Reformizmin gücü düzenin gücünden gelir. Kitlelerin bilincinin geri, mücadele deneyiminin yetersiz olmasından gelir. Ama bunlarla eşdeğer önemde olmak üzere, reformizmin gücü, devrimci-komünist bir önderliğin kitlelere ve mücadeleye hakim kılınamamasından kaynaklanır.

Biz komünistler düzenin gücünü biliyoruz. Reformizmin gücünün onu aşamayacağı da açıktır. Bu nedenle, bugün işçi-emekçi kitleler içinde belli bir gücü temsil eden reformist akımların kolay yoldan egemen olmalarını, devrimci komünist bir önderliğin yaratılamamasıyla açıklamayı önümüzdeki görevleri netleştirmek için daha doğru buluyoruz.

Bugün kamu emekçi hareketinin yaşadığı tikanıklık ancak devrimci bir önderlik ile aşılabılır. Reformizmin bugünkü gücü ne olursa olsun, devrimciler ve komünistler hareketi ileriye çekecek politikalar üretip hayata geçirdikçe, o güç kısa sürede tuzla buz olacaktır.

Komünistler reformizme karşı mücadeleyi düzene karşı mücadelenin bir parçası olarak görürler, işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi olarak ele alırlar. Bu bakışla, düzene ve reformizme karşı devrimci güç ve eylem birliğinden geri durmazlar. Günlük başarılarla, küçük grup çıkarlarına ve dar rekabetçi anlayışlara prim vermeden, işçi-emekçi sınıfların nihai çıkar ve hedeflerini gerçekleştirme perspektifi temelinde devrimci güçleri biraraya gelmeyi zorlarlar. Bu temelde politika üretir ve bu temelde oluşan birliklere en ön safta katılırlar. O çok yakınılan ve sıkıntısı çekilen güçsüzlük sorununu şekilsiz bir güç birliğiyle çözmeye anlayışını mahkum etmeden, gerçek devrimci potansiyel ortaya çıkarılamaz, devrimci bir birlik oluşturulamaz. Öyleyse görevimiz işçi-emekçi sınıfların talepleri ve çıkarlarını ifade eden en geniş ve en net devrimci birlik oluşumlarını ilkeli ve ısrarlı bir tarzda zorlamaktır. Reformizme ve düzene karşı militan ve kararlı politikalar üretmek ve hayata geçirmektir. Bu temelde önderlik ihtiyacını karşılamaktır. İşçi sınıfı ile kamu emekçilerinin etkin ve birleşik mücadelesini örgütlemektir.

DHKP-C'nin ideolojik kimliği ve taktik çizgisi-4

“Halk meclisleri”: “Beled

“Demokratik muhalefet meclisi önerisi”nden “halk meclisleri önerisi”ne geçiyoruz. Bu iki “öneri” arasındaki farkı önce öneri sahiplerinden dinleyelim: “*Halk Meclisleri ve Demokratik Muhalefet Meclisleri önerileri iki ayrı öneridir. ... Halk Meclisleri herşeyden önce esas olarak belli bir alana -mahallelere, emekçi semtlerine- ilişkin bir örgütlenme önerisidir. Ve kendi içinde çok daha farklı misyonlar yüklenebilecek bir genişliğe sahiptir. Demokratik Muhalefet Meclisi ise bütün alanları, bütün demokratik kurumları kapsayan bir genişliğe sahiptir. Ve esas olarak demokratik mücadele alanına ilişkindir.*” (Kurtuluş, 21 Eylül '96, s.44) Üzerinde ayrıntılarıyla durmuş bulunduğumuz bu ikincisi, “demokratik muhalefet meclisi”, hala yalnızca bir “öneri” olmayı sürdürüyorken; birincisi, “halk meclisi”, bugün artık bir ilk uygulamaya da konu olmuş durumda. Bu rastlantı da değil. Zira “halk meclisleri” mahalleler için öneriliyor ve semt eksensli bir çalışmayı esas alan öneri sahiplerinin belli bir kitle desteğine sahip oldukları bazı semtlerde bu girişimi gündeme getirmelerinde çok fazla bir güçlük yok. Nitekim bir ilk “kuruluş”un yanısıra, bazı semtlerde de halihazırda “kuruluş girişimi” çalışmaları devam ediyor.

“Gerçek anlamda Halk inisiyatifi”nin sınırları

İlk uygulama iki yıl önce büyük bir halk direnişine sahne olan Gazi Mahallesi'nde gündeme geldi. Bu, böyle bir girişime en elverişli konuma sahip bir alandan başlamak anlamına geliyor. Nitekim *Kurtuluş*, kapaktan duyurduğu kuruluşa ilişkin haberinde, bu noktanın altını daha ilk satırlarda özenle çiziyor. Gazi Mahallesi'nin bu kez de “*gerçek anlamda Halk inisiyatifi'nin adı olan 'Halk Meclisi'ni yaratmada*” ilk olmanın onuruna eriştiğini vurguluyor (12 Ekim '96, s.3). İzleyen sayılarda daha da ileri gidilerek, “*Gazi halkı kurduğu Halk Meclisi ile halkın tarihine onurlu bir sayfa daha ekliyor*”, deniliyor. (Kurtuluş, 26 Ekim '96)

Böyle olunca, “öneri”nin içeriğine ve işlevine, öncelikle, en elverişli bir alandan gündeme getirilmiş bu pratik uygulamadan giderek bakmak yararlı olacaktır. Kuruluşu izleyen günlerdeki yayınlarında bizzat “öneri” sahipleri; artık soyut ya da teorik tartışmalar döneminin bittiği, ortada somut bir uygulama bulunduğu, bu uygulamadan kopuk bir tartışmanın anlamsız ve yararsız olduğu, ne söylenecekse artık bu gözetilerek söylenmesi gerektiği konusunda döne döne uyarılarda bulunduklarına göre, konuya buradan başlamak ayrıca gereklidir.

Kurtuluş'un bildirdiğine göre, “*Gerçek anlamda Halk inisiyatifi'nin adı olan 'Halk Meclisi'*” Gazi Mahallesi'nde, mahalledeki dar gelirli aile çocukları için düzenlediği bir sünnet şöleniyle kuruluşunu ilan ediyor. Sünnet şöleni için “ilk olarak” bir cami hocası ile bir cemevi dedesi ayrı ayrı dua ediyorlar. *Kurtuluş* özenle bildirdiği bu olayı yorumluyor: “*Bir cemevi dedesi ile bir cami hocasının birlikte dua okuması bir meclis çatısı altında kuvvetlenen Gazi halkının, birlik ve beraberliğinin anlamlı bir ifadesi oldu.*” Ardından Halk Meclisi adına bir açılış

konusması yapılıyor. Bu konuşmada Gazi Mahallesi'nin bir dizi altyapı ve sosyal hizmet sorunu (yol, su, elektrik, kanalizasyon, okul, sağlık ocağı, spor ve yeşil alan vb.) bulunduğu, bunlara ek olarak yoğun politik baskılara hedef olduğu dile getiriliyor. Ve meclisin bu ihtiyaçlar çerçevesinde gündeme geldiği belirtiliyor. Kuruluş haberiyle birlikte yayınlanan “*Neden Halk Meclisi*” başlıklı bildirgeye göre, Gazi Halk Meclisi, “*işte bütün bu yokları ve eksiklikleri dayanışma içinde kısmen de olsa varedebilme ve halkımızın hizmetine sunma*”, bu çaba içinde bir dayanışma kültürü oluşturma, “*bürokratik engelleri bir baskı gücü olarak çözmeyi hedef edinme amacıyla*” kurulmuştur.

Bildirge meclisin amaç ve hedeflerini maddeler halinde sıralıyor. (Bildirgeyi ekte yayınlıyoruz). Bu bildirgeyi incelediğimizde gördüğümüz şey, mevcut düzenin genel kuralları çerçevesi içinde, muhalif bir belediyecilik girişiminden başka birşey değildir. Bunu söylerken amacımız son derece iyiniyetli bu girişimi küçümsemek değil, yalnızca objektif konumunu ve işlevini tanımlamaktır. Kaldı ki gerek bildirge gerekse kurucu üyeler bu konumu ve işlevi tüm açıklığı ile kendileri de ortaya koyuyorlar. Bugün büyük kentlerin yoksul semtlerinde halk temel altyapı hizmetlerinden mahrumdur ve sayısız gündelik yaşam sorunuyla yüzyüzedir. “Gazi Halk Meclisi” adını taşıyan oluşum, bulunduğu alanda halkın birlik, beraberlik ve dayanışmasını örgütleyerek bu sorunlara şu veya bu düzeyde çözüm bulmak iddiasındadır.

Bu çerçevede bir girişim olarak “halk meclisi” şeklindeki iddialı isimlendirme dışında herhangi bir yenilik de taşımıyor. ‘80 öncesi Türkiye’inde kentlerde ve kırlarda çeşitli yerleşim birimlerinin halkı, dönemin devrimcileri önderliğinde benzer pratikler yaşadılar. Belediye yönetiminin resmen de ele geçirildiği Fatsa’da, bu uygulamaların en ileri ve halen de aşılamayan bir örneği yaşandı. Kaldı ki, ‘80 öncesinde, dönemin mücadele ve politizasyon düzeyiyle de bağlantılı olarak, bu tür oluşumlar belirgin bir politik konum ve kimliğe de sahiptiler. Bir çok yerde devletin politik otorite ve denetimi şu veya bu ölçüde boşa çıkarılabiliyordu.

“Gazi Halk Meclisi” ise, bildirgesinde, son derece “gerçekçi” davranarak, bu tür bir iddia ileri sürmüyor. Bu çerçevedeki iddia, baskılara karşı “*hukuk devletinin ilkelerinin işletilmesini sağlamak amacıyla bir baskı grubu oluşturulması*” ve bir de, “*adliye intikal etmesi zorunlu olmayan halk ve aile arasındaki dargınlık-kırgınlıkların sulh yoluyla çözümü*” yoluna gidilmesinden öteye geçmiyor.

Politizasyon düzeyi bakımından en ileri durumda bulunan bir yoksul emekçi semtindeki “halk meclisi” uygulamasının mevcut tablosu kabaca bu. Sermayenin iradesine karşı “halkın iradesi”, sermayenin meclisine karşı “halkın meclisi”, sermayenin yasa ve uygulamalarına karşı halkın yasa ve uygulamaları türünden gözalıcı iddialar üzerine oturtulan ve “gerçek anlamda halk inisiyatifi'nin adı” biçiminde yaldızlanan o “halk meclisleri” tablosu olmasa, üzerine konuşulup tartışılacak çok özel bir sorun kalmaz ortada. Ve yoksul semt emekçilerinin birlik ve dayanışmalarının ifadesi her somut örgütlenme girişimi ileriye doğru atılmış bir adım

“Kitleleri ayaklandırın ve inisiyatifi onlara bırakın...” “Halk Meclisleri işte bir yerde bunun pratiği”!

Halk meclisleri gerçekten bunun bir pratiği midir? “Halk meclisleri” şahsında ayağa kaldırılmış, bağımsız tarihsel eyleme sürüklenmiş kitlelerin bir öz örgütlenmesi ve inisiyatifi ile mi karşı karşıyayız?

Böyle olsaydı eğer, birilerinin onu önden bir “öneri” olarak formüle etmeleri, ardından aylarca propaganda etmeleri, ve nihayet, belli kitle bağlarına sahip oldukları bir mahallede özel bir “model” olarak uygulama konusu haline getirmek için aylarca uğraşmaları gerekmezdi.

“Ayaklandırılmış” kitlelerin inisiyatifi, bu çapta bir devrimci atılıma uygun düşen gerçek” öz örgütlenmeleri”, kendi dinamizmi içinde zaten ve kolayca yarattırdı.

Düzeltilme:

“*DHKP-C'nin İdeolojik Kimliği ve Taktik Çizgisi*” ortak başlıklı dizi yazının bundan önce yayınlanan üçüncü bölümünün genel başlığı bir teknik yanlışlık sonucu girişin ara başlık biçiminde çıkmıştır. “*Sol’cu Görünümün Sağcı Özü*” üçüncü bölümün genel başlığıdır. Düzeltiriz.

İyi Sosyalizmi”ne doğru...

olarak elbette her devrimci tarafından tereddütsüz olarak desteklenir. Kendini semt eksenli bir çalışmaya göre konumlandırmış, semt “halk”ının ortak yaşam sorunlarından giderek onların desteğini almaya çalışan bir hareketin böyle araç ve yöntemler kullanmasına da kimsenin fazla bir diyeceği olmaz. Ama “mütevazi” bir halk derneği ya da kooperatif örgütlenmesinin konum ve işlevini aşmayan bir girişim, yukarıya sıraladığımız payelerin yanısıra, alınıp bir de “halk muhalefetine zaafını çözme”nin kavranacak halkası olarak tüm sol harekete sunulursa, bununla da kalınmaz bu “öneri ve uygulama üzerine ucu “belediye sosyalizmi”ne varan koca bir teoride oturtulursa, işte buradan devrimci siyasal mücadelenin bugünkü sorunlarını dolaysız olarak ilgilendiren koca bir tartışma kaçınılmaz olarak çıkar. Herkesi “Gazi halkı”nın attığı “mütevazi adım”ın anlamını ve önemini görmemekle itham eden “öneri” sahiplerinin görüp anlayamadıkları basit sorun tam da budur.

Kurtuluş dergisi, “Tüm sol, Kitle Örgütleri, Demokratik Kuruluşlara” yönelttiği destek çağrısında, solun ilgisizliğinden yakınırken şunları söylüyor: “Gazi halkı mütevazi bir adım atmıştır. Bir sünnet şöleni düzenleyerek ifade etmiştir kendini. Açılıştaki cami hocasının Alevi dedesine herkes vardır. Halkımızın inançları, değerleri içindedir bunlar” (26 Ekim ‘96).

Güzel! Demek ki ortada çok da olağandıysa bir şey yoktur. O halde “gerçek halk inisiyatifi”, “tarihi adım”, “halkın tarihine eklenen yeni bir onurlu sayfa” üzerine onca iddialı ve yaldızlı sözün anlamı nedir? Halkın en geri bilinç düzeyini esas alan, onun geleneksel inanç ve değerlerine ilişkin uygulama ve motiflerle donatılan (cami hocasının ve cemevi dedesinin dualarıyla yapılan bir “açılış”!) bir girişimde “tarihi” olan yan ya da yön nedir? Belli bir sol politizasyonun olduğu şu veya bu semtte gündeme gelebilecek türden bir örgütlenme girişimidir söz konusu olan. Eğer bu girişimin iddialı bir “halk meclisi” taşımasıysa söz konusu olan, bu, “tarihi” önemde bir inisiyatifin değil, fakat yığınların zihnini bulandırmaktan başka bir işe yaramayacak kaba bir çarpıklığın göstergesidir.

Gelgelelim Kurtuluş’un bu tür sorulara ve itirazlara ortak yanıtı önden hazır: “Şimdi kimileri keskinlik yapacaktır. Ama o ne kadar keskinlik yaparsa yapsın halk ve ülke gerçeğimizi değiştirmez bu. Biz meclisleri ... bu ülke için, bu halk için öneriyoruz. ... Burada, bu ülkede, ve örneğin Gazi’de kuracağız bu meclisi. Onların aradığı, daha doğrusu dediği halk henüz yok bu ülkede.” (26 Ekim ‘96)

Demek ki “böyle bir halk” henüz bu ülkede yok! Ama nedense ve nasıl oluyorsa onun “iradesi”nin temsilcisi olacağı iddiasındaki bir meclis “öneri”lebiliyor ve varedilebiliyor! Peki bu nasıl mümkün olabiliyor? Kurtuluş lütfedip bunu da yanıtlasa ya! Halkın “gerçek inisiyatifi” ancak halkın gerçek devrimci bir atılımı içinde açığa çıkabilir. “Halkın iradesi”nin gerçek temsilcisi olabilecek bir halk meclisi de ancak böyle bir atılımın ürünü olarak doğabilir. Bunun berisindeki her iddia, her türlü ciddiyetten yoksun bir sorumsuzluktur. Zira kurulu düzenin iradesi ve otoritesi topluma egemenken kalkıp “halkın iradesi”nin ifadesi bir “meclis”

örgütlenmesinden söz etmek, halkın iradesi ve otoritesi kavramlarının içini boşaltmaktır. “Meclis” fikrini ve pratiğini basit bir oyuna indirgemektir.

“Öneri” sahipleri ısrarla bu temel noktayı atlıyorlar. Sorunun özünden kaçmak için çarpıtılmış bir ikileme sığınıyorlar. Sanki “halk iradesi”nin temsilcisi olacak “halk meclisleri” fikri üzerine bir tartışma yokmuş da, bütün sorun, “iktidar organı mı yoksa muhalefet organı mı olsun” ekseninde ortaya çıkıyormuş gibi davranıyorlar. Son yıllarda semt çalışmasına merak salan ve orada halkın iradesini ve otoritesini egemen kılmaya ramak kaldığını sanan bazı çevrelerin “olsun ama iktidar organı olsun” itirazından da yararlanarak, tartışmayı özel bir tutumla bu ekseninde sunuyorlar. Bu sahte ikilemi genel bir veri kabul ettikten sonra da, gönül rahatlığı içinde soruyorlar: “İktidar organı olacak bir örgütlenmeyi oluşturacak kitleler var da biz mi göremiyoruz?” Oysa gerçekte sorun hiç de olsun ama ille de “iktidar organı olsun diye tutturmak”tan doğmuyor. Tam tersine, yalnızca ve basitçe şu söyleniyor; bugünkü koşullarda bu tür örgütlenmeler iktidar organı olamazlar; iktidar organı olamayacakları için de “halkın iradesini temsil eden meclisler” olarak nitelenemezler; böyle nitelendikleri bir durumda ise, kaba bir karışıklığın yanısıra ciddi bir anlayış sapmasına dayanak oluştururlar.

“Öneri” sahipleri bu gerçek itiraz noktasını görmezden gelerek ve aynı sahte ikileme sığınarak, bir başka vesileyle herkesi uyarıyorlar: “Halk meclisleri üzerine bugün yürütülecek tartışmayı, atılmamış onlarca adımın sonrasını tartışmak gibi soyut bir zeminde sürdürmenin ne teorik, ne pratik bir yararı yoktur”. (“İktidar Organları Olsun mu, Olmasın mı?” yazısı, Kurtuluş, 21 Eylül ‘96)

Halkın gerçek iradesinin, inisiyatifinin ve otoritesinin temsilcisi olabilecek bir örgütlenme ancak “atılmamış onlarca adımın sonrası”na ilişkin bir meseleyse eğer, o halde bugünkü pratik kitle örgütlenmesi sorunu çerçevesinde, “sermayenin meclisine karşı halkın meclisi” üzerine onca şaşıllı lafın ne anlamı var?

Siyasi bir konumda bulunup bulunmayacakları, siyasi talepleri temel alacak bir mücadele çizgisinde olup olmayacakları bile bugün için açıkta bırakılabilen sıradan bir halk örgütlenmesini alıp “halkın iradesi”nin temsilcisi bir “meclis” olarak sunmak, kitlelerin bilincini ve iktidar ufkunu bozup karartmaktır. Bu durumda “meclis”iniz olsa olsa bir muhalif belediye meclisidir. Bu böyleyse eğer, bunu daha açık söyleyin ve anlamsız karışıklıklara neden olmayın. Muhafız bir belediye meclisi, ne halkın iradesinin ve otoritesinin ve ne de gerçekte çıkarlarının ifadesi ve temsilcisi olabilir. Siyasal iktidar ve ekonomik güç tekelinin sermayenin elinde bulunduğu koşullarda bu mümkün olmaz, olamaz.

Fatsa’dan Gazi’ye “belediye sosyalizmi”!

“Öneri”nin henüz çok sınırlı pratiğinden genel teorisine geçebiliriz artık. Önümüzde “50 Soruda Halk Meclisleri” başlıklı (Haziran Yayıncılık) bir kitapçık var. Sonundaki resimlerden de anlaşılıyor ki bu kitapçık pratik uygulamayı izleyen günlerde

yayına hazırlanmış. Bu onun “pratik” deneyimi de hesaba kattığına bir gösterge sayılabilir. Nitekim Önsöz’de, halk meclislerinin başlangıçta “bir öneri olarak” gündeme geldiği, fakat “bugün (artık) öneri olmaktan çıkıp hayatın içine girdiği”, bazı ilk uygulamalara konu olduğu belirtiliyor.

Aynı Önsöz “devrimci ustalardan birinin bir sözü”nü aktarıyor: “Kitleleri ayaklandırın ve inisiyatifi onlara bırakın...” Ardından ekliyor: “Halk Meclisleri işte bir yerde bunun pratiği”! Halk meclisleri gerçekten bunun bir pratiği midir? “Halk meclisleri” şahsında ayağa kaldırılmış, bağımsız tarihsel eyleme sürüklenmiş kitlelerin bir öz örgütlenmesi ve inisiyatifi ile mi karşı karşıyayız? Böyle olsaydı eğer, birilerinin onu önden bir “öneri” olarak formüle etmeleri, ardından aylarca propaganda etmeleri, ve nihayet, belli kitle bağlarına sahip oldukları bir mahallede özel bir “model” olarak uygulama konusu haline getirmek için aylarca uğraşmaları gerekmezdi. “Ayaklandırılmış” kitlelerin inisiyatifi, bu çapta bir devrimci atılıma uygun düşen gerçek “öz örgütlenmeleri”, kendi dinamizmi içinde zaten ve kolayca yaratırdı.

Bütün bunlar bir yana. Politizasyon düzeyinin en ileri olduğu bir semtte gündeme gelen en ileri örneğin son derece geri pratiği bile durumun hiç de böyle olmadığını tüm açıklığı ile göstermiyor mu? Sünnet şöleni ve dualarla açılış yapan bir “meclis” pratiğinin ayaklandırılmış kitlelerin tarihsel inisiyatifi ile ne gibi bir ilişkisi olabilir? Sorunun bu sunuluşunun, pratiği ile kitlelerin zihnini zaten bulandıran bir girişimin, teorisi ile de bu kez bizzat devrimci militanların zihnini karıştırmaktan başka ne anlamı olabilir ki? Ve tamamlayıcı son bir soru: Bir girişimi “propaganda” etmenin bile bir ölçüsü, bir sınırı olması gerekmez mi?

Kitapçığın arka kapağında, “Halk Meclisi Nedir?” sorusuna, popüler bir dille şu yanıt veriliyor: “Halk Meclisi halkın kendi öz örgütlenmesidir. Halkın ellerini, seslerini birleştirebileceği bir yerdir. Bu meclislerde işçisi, memuru, esnafı, işsizi, genci, yaşlısı, mahallede emeğiyle, onuruyla, namusuyla yaşayan tüm emekçiler vardır; Ama bu meclislerde ayrıcalıklar, torpilliler, tuzu kurular, sömürenler, zulmedenler, namussuzlar, soyguncular yoktur. Emir verenler yoktur. Halk Meclisi, halkın tüm sorunlarını ve çözüm yollarını tartıştığı, tüm katmanların eşit söz hakkına sahip olduğu, ortak kararlar aldığı, kararların yine kararı alanlar, yani halk tarafından hayata geçirildiği bir halk örgütlenmesidir. Halk Meclisi, halkın insanca, onurlu bir yaşam için oluşturduğu bir örgütlenmedir.”

Bu denli farklı sınıf ve katmanları “insanca” ve “namuslu” bir yaşam için birleştirebilen bir örgütlenme, ileri bir siyasal konumun bir ifadesi olabilir ancak. Bu düzeyde ve bu amaçta bir birlik gerek öz, gerek muhteva ve gerekse biçim olarak tamamen siyasal, üstelik devrimci siyasal bir nitelik taşıyabilir ancak. Farklı halk sınıf ve katmanlarının üstelik düzen güçlerini tamamen dışlayan bu düzeyde bir amaç birliği, başka türlü gerçekleşemez. Bunu düşünebilmek için tabiatına aykırıdır.

Ama 18. soruya verilen yanıtta, Meclisin devrimci kimliği bir yana, siyasal kimliğine ilişkin bu türden bir iddiaya bile net bir tutumla itiraz ediliyor.

Onun siyasal değil fakat “ekonomik-demokratik” nitelikte bir örgütlenme olduğu vurgulanıyor: “(Meclis) kitle örgütlenmesidir. Mücadele hedefleri de kendi içinde sınırlılıklar taşır, çeşitli konularda siyasi bir tavır içine girilebilirse de (artık lütfen!) talepleri daha çok ekonomik demokratik nitelikler gösterir; hedef direkt siyasal iktidarın alınması değildir.” (s.46)

Hatırlanacağı gibi benzer bir tanım “demokratik muhalefet meclisi” için de yapılmaktaydı. Elbette ki biz, deniliyordu, demokratik muhalefet meclislerinin “siyasallaştırılması”nı isteriz, “siyasal talepler” için mücadele etmesine çalışırız; fakat normal durumda, “faaliyetleri(nin) öne çıkan yanında tüm bu kesimleri (“emekçi, küçük-burjuva tüm kesimleri”) ortaklaştırabilecek (olan) demokratik talepler olacaktır”. (Kurtuluş, 17 Ağustos ‘96)

Demokratik mücadeleyi en dar ve güdük içeriği ile ele alan bu ekonomist-sendikalist anlayış şimdi de “halk meclisleri” tanımında karşımıza çıkıyor. Bu durumda demek oluyor ki, mahallere özgü bir örgütlenme olarak “öneri”len halk meclisi, işin özünde, sendikal nitelikte bir tür “mahalle halkı birleşme ve dayanışma derneği”nden başka bir şey değildir (Ya da semtlere özgü farklı işlevleri birarada yerine getirmeye çalışan bir tür kooperatif örgütlenmesidir). Bu dernek ya da birlik, semt halkının günlük yaşamının ortak sorunlarına birlikte çözüm arama amacına yöneliktir (Nitekim Temmuz ‘96 tarihli *Devrimci Sol* dergisi, mahallelere ilişkin yazısında, geçmişte derneklerin yerine getirdiği ve bir noktadan sonra çeşitli nedenlerle artık yerine getiremez olduğu işlevi, bundan böyle Halk Meclislerinin yerine getirebileceğini söylüyor. Sayı:8, s.16-17).

18. soru yanıtlanırken, “ekonomik-demokratik” konumu özenle vurgulanan, “çeşitli konularda siyasi tavır alışı içine girebilirlerse de” “direkt siyasal iktidar hedefi” gütmeyen bir örgütlenme olarak tanımlanan “halk meclisleri”nin görev ve işlevleri, 44. soru yanıtlanırken, şöyle ortaya konuluyor:

“Mahallenin yol, su, elektrik, kanalizasyon problemlerinin çözümünden, uyuşturucu, kumar ve fuhuşa karşı mücadeleye; gençlere spor alanları yapılmasından, işsizlere iş olanağı yaratılmaya çalışılmasından; kreş, sağlık, okul problemlerinin çözümünü için mücadeleden, bir şehidin cenazesinin kaldırılmasından; yardıma muhtaç durumdaki semt insanların bakımının sağlanmasından resmi ve sivil güçlerin saldırılarına karşı halkın savunmasının örgütlenmesine; halkın gerek siyasallaşması için gerekse de mesleki bazı yetenekler kazanması için çeşitli konularda eğitim faaliyetleri düzenlemekten, kültürel faaliyetleri organize etmeye... kadar semt insanını ilgilendiren ve onun ihtiyacı olan akla gelebilecek her konudaki sorunlar Meclisin ilgi alanı içinde olacaktır.” (s.86)

18. sorunun yanıtındaki tanımlama ve sınırlamalar ışığında ele alındığında, burada dört dörtlük bir “belediye sosyalizmi” programıyla karşı karşıya olduğumuz görülür. Bu anlayışın özü; sermayenin siyasal ve toplumsal tahakkümünü sürdürdüğü koşullarda, siyasal iktidar ve ekonomik güç tekelinin burjuvazide kaldığı bir ortamda, bu tekeli parçalamak gibi “direkt” bir hedef gütmekten, “yaşamda karşılaşılan ekonomik, siyasi, kültürel, ahlaki, her türlü sorun”a çözüm üretebilme iddiasına dayanır. Oysa sıralanan sorunlar bizzat bu siyasal iktidar ve ekonomik güç tekelinden kaynaklanır. Bu tekeli parçalamayı açık bir hedef olarak saptamadan sözü edilen sorunlara “birlik ve dayanışma” halinde tam ya da kısmi çözümler bulunabileceği iddiası, ütöpik sosyalistlerden fabiyanlara tüm burjuva sosyalist akımların ortak paydası durumundadır.

“Belediye sosyalizmi” sermayenin siyasal ve toplumsal tahakkümünü sürdürdüğü koşullarda, siyasal iktidar ve ekonomik güç tekelinin burjuvazide kaldığı bir ortamda, bu tekeli parçalamak gibi “direkt” bir hedef gütmekten, “yaşamda karşılaşılan ekonomik, siyasi, kültürel, ahlaki, her türlü sorun”a çözüm üretebilme iddiasına dayanır. Oysa sıralanan sorunlar bizzat bu siyasal iktidar ve ekonomik güç tekelinden kaynaklanır. Bu tekeli parçalamayı açık bir hedef olarak saptamadan sözü edilen sorunlara “birlik ve dayanışma” halinde tam ya da kısmi çözümler bulunabileceği iddiası, ütöpik sosyalistlerden fabiyanlara tüm burjuva sosyalist akımların ortak paydası durumundadır.

DHKP-C’nin bu denli kaba reformist bir anlayışı hareket noktası olarak aldığı elbetteki iddia etmiyoruz. Semt eksenli bir çalışmayı temel alan ve semt halkıyla çok çeşitli araç ve yöntemler kullanarak birleşme kaygısı içinde hareket eden DHKP-C, şüphe yok ki, “halk meclisleri”yle de bu aynı amacı gütmekte ve gözetmektedir. Bu böyle olmakla birlikte, bu aracı olduğundan farklı bir biçimde sunma ve idealize etme çabasının nerelere varacağı belli olmaz. Daha da önemlisi, bu tür bir araca hayatiyet kazandırmak ve onu işlevli kılmak için tutulan yol, ortaya konulan faaliyet programı ve çalışma tarzı, daha baştan bu anlayışa açılan bir kapı oluyor. Kaldı ki, böyle bir çaba içinde geliştirilen yaklaşımların sonuçta neyi üretebileceği, hangi yeni pratiklere dayanak oluşturabileceği konusunda ciddi kaygılar taşınması gerektiğini bize geçmiş deneyimler de gösteriyor. Yalnızca en uyarıcı bir deneyimi hatırlatmakla yetinelim. “Fatsa modeli” başlangıçta hiç de bir teori olarak geliştirilmedi, bir pratik olarak yaşandı. Fakat bu pratiğin kendi dar sınırları ve aldatici cazibesi alınıp “alternatif bir toplum” ve “demokrasi” anlayışı düzeyine çıkarıldı, teorileştirildi.

Bölümün başlangıcında, yerleşim birimlerinin çeşitli sorunlarını çözmeye yönelen ve yanısıra açık politik bir konuma sahip olan bu tür oluşumlara ‘80 öncesinde de rastlandığını hatırlatmıştık. Bunların hemen hiçbirini önden düşünülmüş ve “önerilmiş herhangi bir “model”in uygulanmasıyla ortaya çıkmış değillerdi. Halk hareketinin o günkü gelişme seyri bu tür oluşumları adım adım kendiliğinden biçimlendirmişti. Bu nedenledir ki, onları kendi içinde iyi ya da kötü, gerekli ya da gereksiz, yararlı ya da zararlı diye yargılamaya kalkmak kadar anlamsız bir davranış olamazdı. Kendi içinde ele alındıklarında sosyo-politik bir gerçeklik olan bu oluşumların belirgin bir anlamı, işlevi ve dönemin siyasal mücadelesi içinde bir yeri vardı. Yargılanabilecek olan, dönemin semt hareketinin bu kendine özgü belirliş biçimi değil, fakat bu zeminde sergilenen ve buna uygun bir teorik ifade kazanan belli bir devrimcilik anlayışı, belli bir sosyalizm anlayışıdır.

Bu tür oluşumların en ileri örneği Fatsa olmuştu demistik; bu oluşuma damgasını vuran Devrimci Yol ise, sözünü ettiğimiz devrimcilik ve sosyalizm anlayışının en tipik temsilcisi oldu. Devrimci Yol Fatsa şahsında alternatif bir toplum ve demokrasi modelini mevcut toplumun bağrında yarattığı iddiasındaydı.

Fatsa’da, belediye yönetiminde olmanın tüm olanakları da kullanılarak halk inisiyatifi hareketi geçirilmiş, ilçe halkının çeşitli altyapı ve sosyal hizmet sorunlarına çözümler getirilmeye çalışılmıştı. “Siyasi görüş ayrımı gözetilmeksizin”, alternatif belediye politikası içinde, Fatsa halkına geniş bir kesiminin birliği de sağlanmıştı. Daha ‘80 öncesinde

mevcut toplumun bağrında yeni bir toplum modeli olarak görülen ve sunulan, ‘80’li yılların ikinci yarısında ise bu kez en kaba sivil toplumcu tezlere dayanak yapılmaya çalışılan pratik kabaca buydu.

Oysa bu pratiğin toplamı ve akibeti, siyasal iktidar ve ekonomik güç sermayenin tekelinde kaldığı sürece, mevcut toplumun bağrında alternatif bir toplum yaratma iddiasının reformist bir küçük-burjuva ütopyasından başka bir şey olmadığını göstermiştir. “Belediye sosyalizmi” olarak niteleyebileceğimiz bu küçük-burjuva ütopyası, yukarıda hatırlattığımız gibi, Türkiye’ye özgü de değildir. Klasik teorisyenlerini ve uygulama girişimlerini daha 19. yüzyılda bulan eski bir evrensel küçük-burjuva ütopyasıdır. Ve bir kez daha yineleyelim ki, bu ütopyanın özü ve esası; sermaye siyasal iktidar tekelini ve temel üretim

araçları üzerindeki mülkiyet tekelini devam ettiriyorken, mevcut toplumun bağrında yoksul katmanları kapitalizmin tahribatına karşı koruyacak alternatif örgütlenme ve yaşam modelini geliştirmek iddiasında odaklaşır.

“Sorunlarımız bu düzen içinde ne kadar ve nasıl çözülebilir?”

Arabaşlığa çıkarılmış bu soru, “50 Soruda Halk Meclisleri” kitapçığının 6. sorusunu oluşturuyor. Her devrimci akım gibi “öneri” sahipleri de bu soruya tereddütsüz olarak şu yanıtı veriyorlar: “Sömürü ve zulüm düzeni devam ettiği müddetçe sorunlarımıza kalıcı ve kesin çözümler bulunamaz. ... Sorunlarımızın gerçek çözümü, ancak kendi iktidarımızda, yani Devrimci Halk İktidarında mümkün olacaktır.” (s.23)

Gelgelelim “öneri” sahipleri burada arabaşlığa çıkarılan soruyu hiç de bu yanıtı almak için sormuş değiller. Asıl amaç, sorunların kalıcı çözümü devrim olmakla birlikte, eğer birlik ve dayanışma gösterilirse, devrim olmadan da bir çok sorunun bu düzende kısmen ya da tamamen bir çözüme kavuşturulabileceğine sözü getirmektir. Bunun yolunun ise “halk meclisleri”nde birleşmekten ve örgütlenmekten geçtiğini vurgulamaktır. Nitekim yukarıdaki aktarmaların hemen ardından ve o ünlü “ancak”lardan biriyle başlayan şu sözler izlemektedir:

“Ancak bu, Halk İktidarı yok diye sorunların çözümü ve haklarımızın kazanılması için mücadele edilmeyeceği anlamına gelmez. Veya ‘nasıl olsa yarın kazandıklarımızı yine gaspederler’ anlayışıyla sorunlara yaklaşılamaz.

“Israrlı, sabırlı, kararlı ve gerektiğinde diş diş bir mücadeleyle pek çok sorunun çözümü mevcut iktidara dayatılabileceği gibi, kimi sorunlar da hiç iktidar gücüne gerek kalmadan, sadece yardımlaşma ve dayanışma ruhunun geliştirilmesiyle, halkın gücünü, olanaklarını birleştirmesiyle çözüme kavuşacaktır.” (s.23)

6. soruya benzer bir içerik taşıyan 10. soruya (“Sorunlarımıza kendimiz çözüm bulabilir miyiz?”) verilen yanıtta, yukarıda sözü edilen “çözüm” tarzına bir de açıklayıcı örnek veriyor:

“Bir çok sorunumuzu kendimiz çözebiliriz. ... Çözümün de çok çeşitli biçimleri vardır. Diyelim yolumuz bozuk, hepimiz elimize kazma küreği alıp bu sorunu halletmeye çalışabileceğimiz gibi, belediyeyi bu sorunu çözmek zorunda bırakabiliriz. Ama her iki türlü çözümü sağlamak için de bizim başka bir şeye ihtiyacımız vardır; örgütlülüğe...” (s.32)

Doğal olarak bu örgütlülük “halk meclisleri”dir ve “halk meclisleri” işte bu tür sorunlar ve bu tür çözümler için vardır. Tüm bu çözümlerin varacağı nokta “belediye sosyalizmi” ile aynı yerdirdir.

Bir toplumsal sistemin, bir sınıf egemenliğinin,

kapitalizmin ve kapitalist sınıf egemenliğinin yarattığı çok çeşitli türden sosyal, iktisadi ve kültürel sorunlara, halkın kendi iç birliği ve dayanışması ile tam ya da kısmi çözümler bulmak... Bu çaba içinde “halk”ın yaşamını kısmen iyileştirmek, onu çeşitli önlemlerle kapitalizmin etkilerine karşı korumak... Bu, “belediye sosyalizmi” denilen anlayış ve uygulamanın kendisidir.

“Öneri” sahiplerinin buna muhtemel itirazı şu olabilir: Biz hiç de bunu kendi içinde amaçlaştırmıyoruz. Tam tersine, biz reformlar uğruna bu mücadeleyi hareket noktası alarak, buradan yığınları devrim hedefine yöneltmeyi amaçlıyoruz. Genel ve soyut planda bu tür bir kaygıyla hareket ettikleri konusunda bizim de herhangi bir kuşkuymuz yok. Ne var ki somutta “halk meclisleri”nin gerekçelendirilmesi ve rasyonalizasyonu çabasının vardığı mantık reformizmin kurumlaştırılmasından başka bir şey değildir. “Halk meclisleri”nin işlevleri tanımlanırken kendi içinde bir “iyileştirme” programının kalkış noktası olarak ortaya konulması bile kendi başına mantığın bu olduğuna tartışmasız bir kanıt oluşturur (Daha önceki bölümlerde üzerinde ayrıntılı olarak durduğumuz pek “sol”cu tespitler ile “iyileştirme” programına dayalı bir “halk” örgütlenmesi taktiği arasındaki derin çelişkiyi ise burada yalnızca bir kez daha hatırlatmakla yetiniyoruz.).

“Belediye sosyalizmi”ne öteki bazı kanıtlar

Kaldı ki elde başka kanıtlar da var. Bunlardan ilkisini şimdiye yalnızca örnekliyoruz. Bunlardan ilki “Neden Halk Meclisi?” başlıklı bildirgenin 6. maddesidir. Burada “kollektif üretime ve tüketim”e dayalı organizasyonlar yaratmaktan söz edilmekte, ve devamında şunlar söylenmektedir: “*Bu organizasyonlar ile, kâr amacı gütmeyen, işsizliğe kısmen çözüm olabilecek, şimdilik en ilkel haliyle kooperatif veya kooperatif benzeri çok ortaklı şirketler yoluyla emek yoğunluklu işletmeler olacaktır. Bu çalışmayla sistemin yarattığı kâr hırsından kaynaklanan dolandırıcılık vs. gibi yozlaşmaların önüne güvenilir bir dayanışma kültürü oluşturularak set çekmek amaçlanmıştır (Halk Ekmek vb. gibi).*”

Kapitalizm koşullarında kapitalizmin işleyiş kurallarını aşan, kâr amacı gütmeyen, dahası onun işsizlik vb. sonuçlarını “kısmen” telafi edebilen “emek yoğunluklu işletmeler”... Bu iddia ve pratik “belediye sosyalizmi”nin en tipik göstergelerinden biridir ve Robert Owen’dan beri bilinir. Modern sanayinin etkilerinden “emek yoğunluklu işletmeler” aracılığıyla korunma eğilimine özellikle dikkat edilmelidir. Bu popülizme özgü çok eski bir gerici küçük-burjuva ütopyasıdır.

Bir ikinci kanıt, bugün için “ekonomik-demokratik” nitelikte olan (ama buna rağmen “halkın iradesi”nin temsilcisi sayılan!) “halk meclisleri”nin belli bir evrimle ileride iktidar organlarına dönüşebileceği iddiasıdır. Bu iddia “belediye sosyalizmi”ne özgü tedrici gelişme anlayışının bir yansımasıdır. Barışçı bir ortamda yeşeren ve barışçı bir mücadele ve örgütlenme anlayışının ifadesi olan hiçbir örgütlenme, ancak yığınların gerçek devrimci atılımı içinde doğabilecek iktidar organlarının yapısına, karakterine ve işlevine ulaşamaz. Bu nitelikte bir değişime ve dönüşüme uğrayamaz. Yığınların devrimci atılımı eski örgütsel biçimleri ya boşa çıkarıp işlevsizleştirir, ya da onları geri ve tali bir plana iter. Tüm devrimlerin tarihinin gösterdiği basit bir gerçektir bu. Devrim her zaman kendi gelişmesi içinde kendi karakterine ve dinamizmine uygun düşen örgütsel biçimler ve iktidar organları yaratır. Sünnet töreni ile kurulan, dua ile açılan, polislin ikide bir gerçekleşen keyfi tacizleri karşısında “ama biz mahallemizin meşru bazı sorunlarını tartışmaktan başka bir şey yapmıyoruz ki” demek durumunda kalıp sık sık

örselenen bir oluşumda yarının devrimci iktidar organlarının bir ön biçimini görebilmek ancak evrimci bir kafa yapısının ya da “tedrici bir değişim” anlayışının bir yansıması olabilir.

“Halk meclisleri” aracılığıyla yığınların yönetmeyi öğrenme iddiasına da buradan bakılmalıdır. Yığınlar elbetteki her türlü örgütlenme pratiği içerisinde şu veya bu ölçüde bir yönetim deneyimi kazanırlar. Fakat buradaki iddianın burjuva yönetim aygıtı pratiğine alternatif bir karşı yönetim pratiği, bir karşı meclis olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Bu çerçevesi içerisinde ele

alındığında yığınların “halk meclisleri” yoluyla yönetmeyi öğrenmesi iddiası dayanaksız ve o ölçüde de ciddiyetsizdir. Yığınlar burjuvazinin siyasal iktidar ve ekonomik güç tekelinin gölgesinde süren bir yaşam koşullarını düzeltme çabası içinde değil, fakat burjuvazinin bu tekelini parçalama ve iktidarı ele geçirme mücadelesi pratiği içerisinde karşı yönetim deneyimi geliştirebilirler. Bunun dışında bir iddia bir kez daha “tedrici” anlayışa, “belediye sosyalizmi” kapisına çıkar.

(Devam edecek)

Neden Halk Meclisi?

Mahallemizde yaşayan çeşitli milliyetlerden insanlar arasında, alevi-sünni vs. gibi suni çelişkiler ve düşmanlıklar yaratılmak amacıyla 12 Mart tarihinde mahallemizin bir kısım kiraathaneleri taranmıştır. Halkımız adalet beklerken faillerin kaçması için adeta fırsat tanınmıştır. Bunun üzerine insanların öfkesi haklı olarak kabarmış ve günler süren protesto gösterisine dönüşmüştür. Adalet talep eden insanlarımızın üzerine kurşunlar yağdırılarak onlarca katledilmiş, yüzlerce yaralanmış ve işkence görmüştür.

Her ne kadar bu eylem sonucunda alevi-sünni veya Kürt-Türk çatışması doğmamış insanların öfkesi olayın sorumlularına yönelmişse de, o günden bu yana insanlarımız arasında kısmi bir soğukluk ve sürekli tedirginlik hakim olmuştur.

Bu ortamın yaratılmasından sonra mahallemiz üzerinde oynanmak istenen oyunlar, sürekli baskı, gözetim, tutuklama, işkence ve teröre dönüşmüştür.

Mahallemizin birlik beraberlik ve dayanışmaya ihtiyacı vardır. Çünkü çoğunluk ekonomik olarak yoksul insanlardan oluşmaktadır. Alt yapı yetersizdir. Gelir dağılımındaki eşitsizlik mahallemizi tamamen etkisi altına almış bulunmaktadır. Eğitim yetersiz, sağlık tedbiri yok, sosyal güvence yok, insanlarımız sigortasız ve sosyal güvencesiz durumda. Bir de üstüne üstlük son dönemlerde “Varoş” tanımlamasıyla potansiyel suçlu ilan edilmiş bulunmaktayız.

İşte bütün bu yokları eksiklikleri dayanışma içinde kısmen de olsa var edebilmek ve halkımızın hizmetine sunma, bir dayanışma kültürü yaratma, bürokratik engelleri bir baskı gücü olarak çözmeyi hedef edinme amacıyla aşağıda özet olarak saydığımız çerçevede bir halk meclisi oluşturmanın kaçınılmaz bir zorunluluk olduğu kanaatine vardık.

1- Dini inanç ve milliyet ayrımı gözetmeksizin bütün duyarlı insanlarımızın dayanışma içinde olması amaçlanmıştır. 12 Mart 1995 ve benzeri oyunlara karşı halkımız bilinçlendirilecektir.

2- Mahallemizde kanıksatılmaya çalışılan panzerli polis trafiği ve sürekli keyfi baskı ve gözetimlere karşı hukuk devletinin ilkelerinin işletilmesini sağlamak amacıyla bir baskı grubu oluşturulması amaçlanmıştır.

3- Ekonomik ve sosyal yapıdaki eşitsiz bölüşümden kaynaklı olarak alt yapı hizmetleri, eğitim, sosyal güvence, sağlık, yol su elektrik, işsizlik ve sigorta, konut, beslenme vs. gibi yakıcı sorunları dayanışma içinde uzun vadede iyileştirme amaçlanmıştır.

4- Sistemin ve medyanın özentisinden etkilenen bütün insanlarımızın sosyal ve kültürel zaafiyeti ile ilgilenilecek, uyuşturucu, ahlaki düşkünlük, kumar, alkolizm ve diğer bütün yozlaşmaya karşı halkımızın sadakat ve benzeri güzellikleri önde olmak üzere mücadele edilecektir.

5- Kadınlarımızın sorununa el atılacak, ev kadını, çalışan kadın, çocuklu kadın, metropole uyum, cinsel meta gibi gösterilen kadın sorunları yanında ayrıca sosyal yapı da göz önüne alınarak

sorunlar çerçevesinde kadın örgütlenmesine özel önem verilecektir.

6- Kollektif üretim ve tüketim, paylaşma ve dayanışma kültürü yaratma çerçevesinde organizasyonlar kurulacaktır. Bu organizasyonlar ile; kar amacı gütmeyen, işsizliğe kısmen çözüm olabilecek şimdilik en ilkel haliyle kooperatif veya kooperatif benzeri çok ortaklı şirketler yoluyla emek yoğunluklu işletmeler olacaktır. Bu çalışma ile sistemin yarattığı kar hırsından kaynaklı dolandırıcılık vs. gibi yozlaşmaların önüne güvenilir bir dayanışma kültürü oluşturularak set çekmek amaçlanmıştır (Halk Ekmek vb. gibi).

7- Eşitsiz dağılım ve politik nedenlerden kaynaklı alt yapı ve benzeri eksikliklerin üzerine gidilecek, park alanları, pazar yerleri, devlet hastaneleri vb. gibi ihtiyaç olan bütün sorunlar en ciddi şekilde takip edilerek çözüme kavuşturulmaya çalışılacaktır.

8- Mahallemizin olanakları çerçevesinde bir spor kompleksi çalışması başlatılacak, insanlarımızın sağlıklı bir şekilde spor yapması sağlanacaktır. Spor seyirlik halden çıkarılıp, kadınlarımız ve çocuklarımızın hep birlikte faydalanabildiği bir faaliyet haline dönüştürülecektir.

9- İlk ve orta öğretimin iyileştirilmesi, yeni okullar açılması, öğretmen sayısı ve kalitesinin yükseltilmesi, paralı eğitimin önüne geçilmesi amacıyla çalışmalar başlatılacak, aile birlik ve dernekleri bu doğrultuda faal hale getirilecektir.

10- Sağlık sorununa karşı şimdilik olanaklarımız ölçüsünde ücretsiz sağlık taramaları yapılmaya çalışılacak, daha sonra ise bunun süreklileştirilmesine çalışılacaktır.

11- Mahallemiz ihtiyaçlı insanların daha az maliyet ile gerçekleştirilebilecek toplu nikah, toplu sünnet ve benzeri dayanışma gerektiren sosyal faaliyetleri için özel günler veya aylar tayin edilecek el birliği içinde en az maliyetle bu sorunların çözülmesi yoluna gidilecektir.

Daha sayamadığımız onlarca sorunumuzu çözülebileceği oranda elbirliği içinde kollektif dayanışma ruhu ile bir halk meclisi oluşturulması kararına vardık. Bu meclisimizde halkın yönetime katılması vazgeçilmez kurallarımızdandır. Gönüllülük temelinde çalışmalara katılınacaktır.

Açıklanan çerçevede;

1- Bürokratik sorunlardan, sosyal ve ekonomik sorunlara kadar küçük büyük mahallemiz halkını ilgilendiren her türlü soruna el atılması ve çözüm üretilmeye çalışılması;

2- Mahalle halkının birlik ve dayanışma ruhunun geliştirilmesi, paylaşma kültürünün geliştirilerek sistemin yoz kültürünün ortadan kaldırılması;

3- Dostluk ve dayanışmanın en önemli gereklerinden sayılan, adliye intikal etmesi zorunlu olmayan halk veya aile arasında dargınlık-kırgınlıkların sulh yoluyla çözümü; Ana nedenleri çerçevesinde HALK MECLİSİ oluşturulmuştur. Bu meclis ve kuralları bütün katılımcıların onayı ile yazılı hale getirilmiştir.

(Halk İçin Kurtuluş, sayı:1, 12 Ekim 1996)

Komünistler Yargılayanları Yargılıyor!

EKİM davası tutsağı Nevzat Çiftçi'nin (Habip Gül) Ankara 2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne sunduğu 20 Ocak '97 tarihli savunmayı okurlarımıza sunuyoruz (I. Bölümünü geçen sayıda yayınladığımız savunmanın başlığı ve tüm arabaşlıkları tarafımızdan konulmuştur.).

Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!

II. BÖLÜM

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

Son yıllarda dünya ölçeğinde gittikçe derinleşen bir kriz batağına sürüklenen, kriz derinleştikçe de çürüyüp soysuzlaşan kapitalist sistem, çok değil bundan 8-9 yıl önce, "barışın ve refahın güvencesi" olarak insanlığın önüne konuluyordu. Ne oldu da yere göğe sığdıramayan kapitalizm bir kez daha bataklığın içine sürüklendi, insanlığın başbelası olduğunu bu denli çabuk yeniden gösterdi?

Sovyetlet Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki yozlaşmış bürokratik rejimlerin çöküşünü fırsat bilen ve bu çöküşleri sosyalizme fatura eden emperyalist-kapitalist cephe, yaygın bir anti-sosyalizm/anti-komünizm propagandasına girişti. Barbar ve sömürücü karakterini yeni bir takım kavramlarla ve sıfatlarla gizliyerek, sosyalizme alternatif olarak "yeni dünya düzeni"ni sundu. "Yeni dünya düzeni", "globalleşme", "küreselleşme" gibi argümanlarla tüm dünyaya aldatıcı umutlar ve hayaller pompaladı. Revizyonizm ve reformizmin de desteğiyle devrim ve sosyalizm, dünyadaki bütün kötülüklerin nedeni olarak ilan edildi. Zaten göstermelik olmaktan öteye bir işlevi kalmayan Varşova Paketi'nin '89'larda fiilen son bulmasıyla, emperyalist kamp Malta Zirvesi'nde "sosyalizmin artık tarihe karıştığını, buna karşı kapitalist sistemin ebedi zaferi olarak "yeni dünya düzeni"ni ilan etti. İddiaya göre "yeni dünya düzeni" soğuk savaş döneminin, dolayısıyla nükleer silah üretimi ve aşırı silahlanmanın da sonu ilan edildi. Kitle imha silahlarının imha edileceği propagandasıyla birleştirilerek barış, kardeşlik ve refah üzerine yalana ve sahtekarlığa dayalı bir propaganda yürütüldü.

Tüm bunların birer yalan olduğunu görmek için istatistiklere bakmak bile yeterli. Bakıldığında, o günden bu yana dünyada silahlanma harcamalarına ayrılan pay her geçen gün artarak büyüyor. Yeni yeni kitle imha silahları ve nükleer silahlar üretiliyor, peşpeşe nükleer silah denemeleri yapılıyor. Birleşmiş Milletler verilerine göre, gelişmiş ülkelerin yıllık askeri amaçlı harcamaları 2 milyar dolardır. Bu rakam azalmış olsa da, gelişmiş ülkelerde 2 milyon insanın toplam yıllık gelirine eşittir. Yine Uluslararası Stratejik Çalışmalar Enstitüsü tarafından hazırlanan rapora göre, sadece Rusya ve ABD'nin elinde halihazırda 71 bin ton kimyasal silah mevcuttur. Fransa'nın Pasifik Okyanusu'nda yaptığı nükleer silah denemeleri ve diğer emperyalist ülkelerin benzer grışimleri defalarca uluslararası tartışmalara konu olduğu için herkesin malumdur. Bugün dünya ölçeğinde en gelişkin pazar uyuşturucu ve silah pazarlarıdır.

Bu konuda emperyalist-kapitalist sistemin sömürücü barbar yüzünü ve "yeni dünya düzeni"nin işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı baştan aşağı bir sömürü ve savaş aygıtından ibaret olduğunu daha iyi görmek için Uluslararası Stratejik Çalışmalar Enstitüsü'nün belli başlı ülkelerin silah ithalatı ve ihracatı hakkında verdiği istatistiklere bakmak yeterli olacaktır.

1989-93 döneminde silah ithalatları

Hindistan	: 10 milyar 478 milyon dolar
Japonya	: 8 milyar 256 milyon dolar
S.Arabistan	: 8 milyar 039 milyon dolar
Türkiye	: 7 milyar 729 milyon dolar
Yunanistan	: 6 milyar 257 milyon dolar
Mısır	: 4 milyar 614 milyon dolar
İsrail	: 3 milyar 132 milyon dolar
İran	: 2 milyar 582 milyon dolar

1994-95 döneminde Silah İhracatları

	1994	1995
ABD	: 19 milyar 916 milyon dolar	15 milyar 138 milyon dolar
Almanya	: 3 milyar 779 milyon dolar	3 milyar 005 milyon dolar
İngiltere	: 2 milyar 284 milyon dolar	2 milyar 554 milyon dolar
Fransa	: 1 milyar 562 milyon dolar	1 milyar 247 milyon dolar
Rusya	: 1 milyar 472 milyon dolar	5 milyar 975 milyon dolar
Çin	: 1 milyar 138 milyon dolar	1 milyar 328 milyon dolar
Hollanda	: 889 milyon dolar	628 milyon dolar
Özbekistan	: 621 milyon dolar	710 milyon dolar
Çek Cum.	: 567 milyon dolar	499 milyon dolar
İtalya	: 517 milyon dolar	496 milyon dolar

İç politika gündemini değiştirmek için ve daha önemlisi halklar arasındaki sovenizmi körüklemek için Türkiye'nin son günlerde SSC-300 füzelerini bahane ederek Yunanistan'a karşı attığı savaş naraları bir yana bırakılacak olursa şayet, bugün irili-ufaklı olmak üzere dünyanın tam 42 ülkesinde savaş sürüyor. Bu savaşların bir kısmı Kürdistan'da olduğu gibi emperyalist-kapitalist sömürgeciliğe karşı yürütülen özgürlük ve bağımsızlık savaşları iken, bir çoğu da Bosna-Hersek, Ermenistan, Ruanda ve benzeri ülkelerde olduğu gibi emperyalistlerin kışkırtmaları sonucu gerici boğazlaşmalar olarak yaşanmaktadır. Önce çeşitli kışkırtmalarla karışıklıklar yaratan, halkları birbirine düşüren emperyalist ülkeler, ardından da Somali, Ruanda, Bosna'da olduğu gibi "Barış Gücü" maskesi altında yeni işgaller gerçekleştirmektedirler. Bu ülkeler yeni pazar ve ucuz iş gücü cenneti haline getirilerek halkların tüm maddi ve manevi değerleri talan edilmektedir. Sadece Türk sömürgeciliğinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli sömürgeci savaşın yıllık faturası işçi ve emekçilerin cebinden gaspedilen 8 milyar dolardır. "Yeni dünya düzeni", sadece savaş kışkırtıcılığı, halkların birbirine kışkırtılması, yeni işgaller, kitle imha silahları, nükleer silahların üretimi ve ticareti alanında emperyalist sistemin rekorlarını kırmadı. Aynı şekilde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı ekonomik ve sosyal saldırılar ile bunu tamamlayan militarist baskı aygıtlarının geliştirilmesi (somut olarak Türkiye'deki kontra-çete devleti gibi) ve polis devlet uygulamalarının yaygınlaştırılması alanında da yeni rekorlara ulaşacaktır.

Bugün '96 istatistikleriyle dünyada tüm sosyal haklardan yoksun, en zor koşullar altında kölece çalışan 250 milyon çocuk işçi var. Yine resmi rakamlara göre dünyada 820 milyon, gerçek rakamlara göre ise 1,5 milyar işsiz var. Servet-sefalet kutuplaşması her geçen gün giderek derinleşiyor. "Yeni dünya düzeni" (emperyalist-kapitalist sistem) işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı ekonomik ve sosyal saldırılarla, politikalarını G-7, IMF, Dünya Bankası ittifakıyla tek

merkezli olarak üretmeye ve yine IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşlar vasıtasıyla, Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağlı ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerine uygulamaya devam ediyor. Örneğin asker ve polisler verilen % 70'lik zammı talep eden diğer kamu emekçilerine bugünkü hükümetin verdiği cevap "önce IMF'ye danışmamız lazım" olabiliyor.

Yılların mücadelesiyle kazanılmış sosyal hakların gaspı, özelleştirme, sıfır sözleşme, tensikat vb.

saldırıların ilk hedefi, nispeten az gelişmiş, emperyalizme göbekten bağımlı ülkelerin işçi sınıfı olsa da, kendini "uygarlığın beşiği" sayan emperyalist ülke metropollerinde de durum bundan pek farklı değil. Bu ülkelerde de açlık, sefalet ve işsizlik giderek çığ gibi büyümektedir.

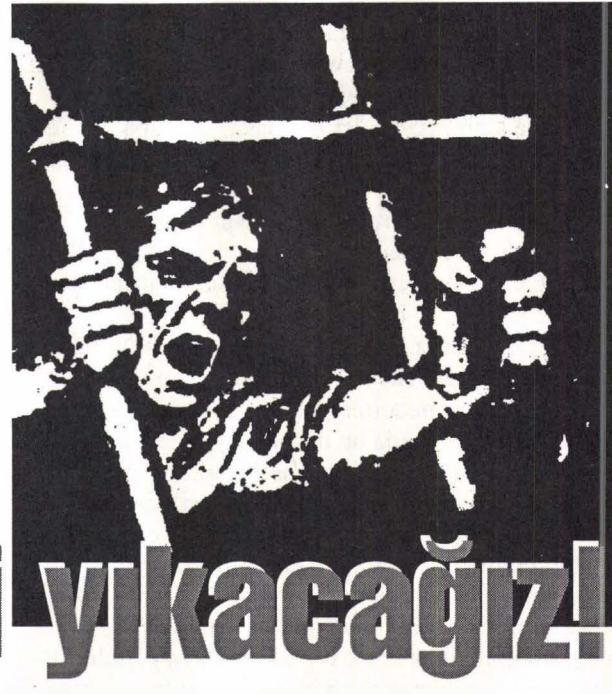
Sosyalizme alternatif olarak gösterilen "yeni dünya düzeni"nin işçi sınıfı ve emekçi halklar için savaş, işsizlik, sömürü, soygun ve katliamdan başka bir şey olmadığını pratikte kanıtlanması için bir kaç yıl bile yetti. "Yıkıldı", "tarihe karıştı"

denilen sosyalizm bugün işçi sınıfı ve emekçi halkların umudu olmayı tüm canlılığıyla sürdürüyor. Kapitalist barbarlığın içyüzü dünya işçi sınıfı ve halkları tarafından görüldükçe, bu umut günden güne yıldan yıla büyüyecek ve yeni bir devrimler dönemine yol açacaktır.

Sadece '96 yılının son iki ayında işçi sınıfının sermaye düzenine karşı eylemlerine ve politik taleplerine bakmak bu konuda yeterli olacaktır. Fransa, Danimarka, Yunanistan, İtalya, Belçika, İsveç, İsviçre, Bulgaristan, Lübnan, Rusya, Güney Kore, Almanya, İspanya ve daha bir çok ülkede genel grevler, yürüyüşler ve protestolarla "yeni dünya düzeni" lanetlenmiş, yer yer henüz cılız da olsa sosyalizm şiarları yükseltilmiştir. Türkiye'de de durum bundan farklı değil. Yüzbinleri aşan işçi ve kamu emekçisi, sermaye düzeninin sömürü, soygun, zulüm politikalarına karşı, mafya-çete-kontra devletine karşı alanlarda öfkesini politik ağırlıklı talepleriyle haykırıyor. Bugün, Kürdistan'daki sömürgeci kirli savaşa karşı "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarı her eylemin en yaygın atılan sloganlarından biridir.

Daha "yeni dünya düzeni"nin en şaşaalı dönemlerinde Türkiyeli komünistler "yeni dünya düzeni"nin, "iki yönlü işlevine ve sonuçlarına" işaret etmişlerdi. Yeni dünya düzeni, esas işleviyle devrimci gelişmelere ve sosyalizm tehlikesine karşı emperyalist-kapitalist sistemin iç çelişkilerini geri plana iterek tek blok halinde çıkmaya çalışması, işçi sınıfına karşı ekonomik, sosyal, siyasal ve ideolojik saldırısının azgınlaşması iken, diğer yandan emperyalistler arasında yeni kamplaşma, pazar rekabeti ve politik etkinlik savaşları idi. ("Yeni dünya düzeni"nin hemen akabinde patlak veren ve emperyalistler arasında politik etkinlik savaşına ve it dalaşına dönüşen Körfez Savaşı bunun somut bir örneğidir). Bu da doğal olarak işçi sınıfı ve ezilen haklar için yeni işgaller, ilhaklar, savaşlar; sömürü, soygun ve zulüm demektir.

Böyle bir düzenin sosyalizme alternatif olması bir yana, kapitalizmin derinleşen iktisadi, sosyal ve siyasal



krizinin, çürüme, kokuşma ve yozlaşmanın ve bununla birlikte yeni gelişmelerin, daha doğrusu yeni bir dönemin başlangıcıydı. Türkiyeli komünistler, daha 1990'ın ilk aylarında topladıkları 1. Genel Konferans'larında “yeni dünya düzeni”ni şu şekilde tahlil ediyorlardı:

“*Burjuva ideologlarının büyük spekülasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil, yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem, yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, belirtiler bunu gösteriyor.*” (EKİM 1. Genel Konferans Belgeleri/Değerlendirme ve Kararlar, Eksen Yayıncılık, sayfa 91)

Bugün baktığımızda bu satırların pratikteki karşılığını somut olarak görüyoruz. Sermaye cephesinde çürüme ve kokuşma nedeni olan siyasal ve ekonomik kriz her alanda derinleşiyor. Sermaye devleti artık işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde çıplak bir sömürü ve zor aygıtı olmaktan öte bir anlam ifade etmiyor. Bu durumu gören işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınlarda politikleşme eğilimi gittikçe daha fazla belirginleşiyor ve öne çıkıyor.

Yığınlarda, sermaye düzenine karşı oluşan tüm hoşnutsuzluğa karşı işçi sınıfı ve emekçileri düzene karşı iktidar perspektifiyle harekete geçirecek öncü komünist bir partinin yoksunluğu bugün sermaye düzeninin en büyük şansıdır.

Devletinizi bir hırsızlar, uyuşturucu tacirleri ve katiller sürüsü yönetiyor!

Bugünkü siyasal gündeme dönersek, yakın geçmişte yaşanan ve bir anda ülkenin gündemini belirleyen Susurluk kazası, işte böylesi bir genel çürümenin göstergelerinden biri, son örneğidir. Mafyalaşan devletin kendi iç çıkar çatışmaları sonucu birçok faili meçhul (devlet) cinayet açığa çıkıp aydınlığa kavuştuğu gibi, devletin ilericiyle, devrimcilere ve komünistlere, toplumsal muhalefete karşı oluşturulan çete ve terörist yapılanmasını da ortaya serdi.

Çatlı gibi uluslararası uyuşturucu ticaretiyle uğraşan ve onlarca devrimci, yurtsever ve demokratın katili olan bir kontra elemanın Çiller tarafından “kahraman” ilan edilmesi bu devlet mekanizmasının en mantıklı ifadesiydi. Çiller'in söylediği sözlerde şaşılacak bir şey yoktu. Çünkü bu düzende işler böyle yürüyordu. Her şey bir avuç sömürücünün çıkarı için değil midir zaten? O halde “devlet için” işçi ve emekçilere, onların öncüsü devrimci ve komünistlere kurşun sıkan herkes “kahraman” olmalıydı. Yani bu sözleriyle Çiller hiç değilse devlet adına kullanılan sefilleri sahiplenme dürüstlüğüne göstermiştir. Ya Çatlı vb. çetelerden habersizmiş gibi görünen, sahtekarlığıyla yığınları uyuşturmaya çalışan kontralara ne demeli? Peki, Türkiye ve Kürdistan'de emekçi halklara kan kusturan; getirdiği her gerilla kulağı için ödül alan; Kürt ulusunun toptan imhasını amaçlayan; Kürdistan topraklarını uyutucu merkezine dönüştüren; panzer ve resmi araçlarla sınır boylarında eroin sirkülasyonu sağlayan ve kuşkusuzdur ki birer cinayet şebekesi olan MİT, Özel Tim, JİTEM, Kontr-gerilla ve 70 bin köy korucusu Çatlı'dan farklı bir işlev mi görüyor? Bunların hepsi de, işçi sınıfı ve emekçilerin özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesine karşı oluşturulmuş cinayet şebekeleri değil midir? Acaba Hüseyin Kocadağ, Mehmet Açar, Hayri Kozakçıoğlu, Necdet Menzir, Orhan Taşanlar, Sedat Bucak ve benzerleri Çatlı'dan daha mı az katliam sorumlusudurlar? Bütün bu sayılanlar devlet için “kahraman” oluyor da neden Çatlı “devlet kahramanı” olmasın?

Yani binlerce devrimcinin katili Hüseyin Kocadağ gibi!

Yani devrimcilerin kurşunlarıyla mefta olmuş bir işkenceci gibi!

Yani Kürdistan dağlarında gerilla kurşunlarıyla hak ettiği cezayı alan bir özel tim elemanı gibi!

Sömürgeci savaşta ölen, yaralı kalan, ya da akli dengesini yitirerek sonraki yaşamında özürllüler kategorisine katılan yüzlerce “mehmetçik” gibi!

Ya da sömürü, soygun, zulüm ve vahşet düzeninin sürekliliği için onbinlerce devrimciyi, yurtseveri, komünisti, ilerici aydını mahkum ederek onların yaşamını zindanlarda tüketerek beslenen ve bu düzenin hukuk ve yargı ayağını oluşturan siz yargıçlar gibi!

Devrimcinin bugünkü politik misyonu işçi ve emekçi sınıfların politik uyanışını ve mücadelesini hızlandırmaktır. Bu temel görevi kolaylaştıracak ve başarıyla gerçekleştirilmesini olanaklı kılacak en temel araç, işçi sınıfının devrimci önderliğini inşa etmektir. Bu öncü partinin inşası demektir. Bu, bugün en acil, en yakıcı görevdir; demek oluyor ki devrimci süreci bilinçli müdahale ile hızlandırabilmenin temel çözücü halkasıdır.

Hepinizin de ortak amacı milyonların kanı ve onların ürettiği değerler üzerinde tepinen sömürü düzeninin korunması ve kontra devletin sürekliliği değil midir? Kiminizin papaz, kiminizin cellat, kiminizin BUCAK ve AĞAR gibi ruhsatlı, kiminizin ise ÇATLI'lar gibi ruhsatsız olması neyi değiştirir ki?

Egemenleriyle, kurumlarıyla, yasalarıyla meşru olmayan bir düzenin gayri meşru uzantıları değil misiniz hepiniz?

Çürümüş düzeninizi ve kokuşmuş devletinizi yıkacağız!

Özellikle son zamanlarda toplumun gündemine giren ve aslında sermaye düzeninin gerçek niteliğini yansıtan çürüme ve kokuşmanın boyutlarını '95 yılında bir vesile ile değerlendirme konusu yapan Türkiyeli komünistler durumu marksist bir tahlil gücüyle ve şu şekilde ortaya koyuyorlardı:

“Tüm bunlar, ömrünü tüketmiş asalak ve kokuşmuş bir düzeni sürdürmek içindir. İnsan emeği ve kanıyla beslenen, onmilyonlarca insanın aşırı sefaleti üzerinden sefih bir hayat yaşayan asalak bir sermaye sınıfının egemenliğini devam ettirebilmek içindir.

“Bu asalak düzenin ve sınıfın, öncesi bir yana, sonbir kaç on yılda topluma çıkardığı fatura gerçekten dehşet vericidir. Siyasal planda bu fatura, ülkenin emperyalizmin siyasal ve askeri tam vesayetine sokulması, demokratik hak ve özgürlüklerin sistematik bir baskıyla bastırılması ve iki kanlı askeri darbe olmuştur. Bu tür bir süreç içinde, bugün çalışan halkın sırtından finanse edilen devasa boyutlarda asalak bir devlet aygıtı yaratılmıştır.

“İktisadi planda bu fatura, emperyalizm ile işbirliği içinde emeğin ağır bir sömürsü, ülke kaynaklarının yağması, çalışan halkın sürekli yoksullaşması, gelir dağılımında, demek oluyor ki servet-sefalet kutuplaşmasında yaratılan büyük uçurumlar olmuştur. Emperyalizme yaratılan büyük sömürü ve talan olanaklarına rağmen, ülke bir de 70 milyar doları aşan ve sürekli büyüyen bir dış borca bağlanmıştır. Çalışan sınıflar IMF reçeteleriyle aynı zamanda bu borcun da biricik ödeme yükümlüleri haline getirilmişlerdir. Çalışan halk kitleleri bir de sürekli artırılan doğrudan ve dolaylı vergiler yoluyla soyulduğu halde, sağlık, eğitim, konut, kültür sorunları yıldan yıla ağırlaşmış, bunlara sürekli azalan oranlarda kaynak ayrılmıştır. Gelinek yerde ise artık, bu alanların da özelleştirilmesi istenmekte, dolayısıyla asalak düzen, bu ‘yük’ten tümünden kurtulmayı hedeflemekte ve elbetteki bu yolla sermayeye yeni sömürü ve soygun alanları açmayı amaçlamaktadır.

“İdeoloji ve kültür cephesi ise en koyu bir gericilik ile kokuşmuşluk alanı halini almıştır. Bir yandan emperyalist dünyaya tam kölelik düşüncesi ve her türlü ilerici ulusal değerın ayaklar altına alınması, öte yandan sözde ulusal değerler adına iğrenç bir ırkçılık ve dizginsiz bir sovenizm. Bir yandan modernizm adı altına yoz kozmopolit emperyalist kültürün topluma medya eliyle sistematik biçimde sırına edilmesi, öte yandan aynı toplumun, özellikle de emekçilerin dinsel gericilik ve köhne ortaçağ ideolojisi ve kültürü ile denetim altına tutulması çabası. Bir yandan tüketim ve savurganlığın bir avuç asalak için bir yaşam biçimi olarak sürekli yüceltilmesi, piyasa değerlerine ve paraya tapınma, işbiricilik ve köşe dönücülük felsefesi, beri yanda açlık sınırında yaşayan emekçilere IMF reçeteleri eşliğinde sonu gelmeyen tutumluluk ve ‘ulusal fedakarlık’ çağrıları.

“Rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlığın kurumlaşması ve fiilen meşrulaşması, ekonominin, politikanın, polisin ve adliyenin mafyalaşması ve mafya çeteleri ile içiçe geçmesi, çürümüş bir kapitalizm, marksizmin temel karakteristiklerinden bazılarıdır. Bu arada aşırı

yoksulluk toplumda insani ve ahlaki değerleri sürekli çürütmekte, cinnet, cinayet, fuhuş sosyal bünyeyi sürekli kemirmektedir.

“Bütün bunlara ek olarak kokuşmuş sermaye sınıfı, zorla köleleştirdiği kardeş bir halka karşı yıllardır kirli bir savaş yürütmekte, yeni bir soykırım suçu işlemektedir. Tekelci sermaye, Kürt halkının haklı ve tümüyle meşru ulusal hakları için, eşitlik ve özgürlük uğruna yürüttüğü bir mücadeleyi bastırmak gayreti içinde, tiktisadi, sosyal ve siyasal sorunlara yeni boyutlar eklemektedir.

Sermaye sınıfının sömürgeci köleliği sürdürmek için yürüttüğü bir haksız ve kirli savaşın tüm iktisadi, sosyal, siyasal ve insani saturası da bir kez daha zorla emekçi sınıflara ödettirilmektedir.

“Tam olmaktan uzak tüm bu dehşet tablosunun gerisinde çürümüş ve kokuşmuş bir sınıfın, tekelci sermayenin hükümranlığı yükselmektedir. Tarihsel ve siyasal bakımdan ağır suçların sorumlusu bu sınıfın bu kanlı hükümranlığına son verilmedikçe de bu tabloda esasa ilişkin bir değişiklik olmayacaktır.

“On yıllardır çözümsüz temel sorunlarla yüzyüze olan ve toplumu bir kısır döngünün cenderesi içinde bunaltan bu düzen çoktandır yıkılmayı bekliyor. Buna rağmen yıkılamıyorsa, bunun nedeni onun dayanma gücü değil, fakat onu yıkacak toplumsal kuvvetlerin politik bakımdan güçsüzlüğüdür. Bu kuvvetler bugün güçsüzdür; zira örgütsüzdür, politik bir önderlikten ve politik mücadele bilincinden yoksundur. Tekelci sermaye, tam da bu zayıflık üzerinde, onun sürmesi sayesinde bu kadar kolay hükmedebiliyor ve saldırlarında bu denli pervasız davranabiliyor.

“Devrimcinin bugünkü politik misyonu bu zayıflığa yüklenmek, işçi ve emekçi sınıfların politik uyanışını ve mücadelesini hızlandırmaktır. Bu temel görevi kolaylaştıracak ve başarıyla gerçekleştirilmesini olanaklı kılacak en temel araç, işçi sınıfının devrimci önderliğini inşa etmektir. Bu öncü partinin inşası demektir. Bu, bugün en acil, en yakıcı görevdir; demek oluyor ki devrimci süreci bilinçli müdahale ile hızlandırabilmenin temel çözücü halkasıdır.” (Kurulu Düzen ve Toplumsal Fatura, Ekim, sayı:116, başyazı)

Bugünkü gelişmelere bakarak değerlendirdiğimizde bu satırların önemi daha iyi anlaşılır. Çürüyen, çürüdükçe de toplumu çürütüp yozlaştıran bir düzen ve onun temel dayanağı olan terör-mafya-çete devleti herşeye rağmen varlığını sürdürüyor ve kendini yeniden üretmeyi başarabiliyorsa, bunun asıl nedeni işçi sınıfı ve emekçi yığınların henüz kendi siyasal ve örgütsel bağımsızlıklarına ulaşamamış olmalarıdır.

İnsanlık tarihi ezen ve ezilen sınıf temsilcilerine sınıfsal çıkarlarına denk düşen farklı roller ve misyonlar yüklemiştir. Birinciler, yani burjuvazi; sömürü, açlık, sefalet, zulüm ve vahşeti esas alan sınıfsal varlığıyla toplumda çürümeyi, yozlaşmayı, ahlaksızlığı temsil ederken; ikinciler, devrimci ve komünistler, sömürüye, zulme, barbarlık, yozlaşma ve ahlaksızlaşmaya karşı mücadelede eşitlik, kardeşlik ve insani değerleri temsil etmektedirler. Çıkarları taban tabana karşıt olan bu iki sınıf, mücadele sahnesine kendi sınıfsal çıkarları ve emellerine uygun örgütlenme biçim ve araçlarıyla çıkar.

Sermaye sınıfının örgütlenme biçimine ve icraatlarına kabaca değindik.

Buna karşı işçi sınıfı, eğer kölelik zincirlerinden kurtulmak ve insanca yaşamının yegane koşulu olan kendi kaderini eline almak istiyorsa; sınıf düşmanının örgütlenmesine, kullandığı araç ve yöntemlere karşı kendi sınıf iktidarını hedef alan örgütlülüklerini, mücadele yöntem ve araçlarını oluşturmak zorundadır. Bu sınıf mücadelesini sınıf iktidarıyla taçlandırmanın biricik yolu, kendi sınıf öncülerinin, komünistlerin öncülüğünde örgütlenmektir.

Sizin “terör örgütü” dediğiniz ve beni üyesi yaptığımız EKİM Türkiye işçi sınıfı için büyük bir şanstır. Ve bugün Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine devrimci iktidar mücadelesinin savaş kurmayı olan ihtilalci komünist partisini müjdelemektedir.

Genelde işçi sınıfı, özeldde ise benim gibi öncü ve komünist işçiler için iki seçenek sözkonusudur; Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizmle kurtuluş! Üçüncü bir yol yoktur!

**Herşey parti için!
Herşey sosyalizm için!**

“İnsan haklarında bir numara olacağız” diyen devlete tutsak gazeteci alanında dünya birinciliği verildi! Özgür Basın Susturulamaz!

Baskı ve terörünüz bize vız gelir, vız!

6 Mart 1997 gecesi Kızıl Bayrak İzmir bürosuna dönük polis operasyonu sonucu 20'den fazla çalışan ve okurumuz işkenceli sorgulardan geçti. Tümöyle politik kaygılara dayanan azgın saldırılarına hukuki bir gerekçe bulamayan sermaye devleti herkesi serbest bırakmak zorunda kaldı.

Ne var ki baskın sırasında ağır yaralanan yoldaşımız Ahmet Subaşı günlerce ölümlerle pençeledi. Kafasında derin bir yarıkla hastaneye kaldırılan ve burada 3 saatlik bir ameliyat geçiren Ahmet'in beyninde oluşan hasar onun iyileşmesine olanak tanımamaktadır.

Baskını farkettiği sırada evden uzaklaşmaya çalışan Ahmet Subaşı'nın başına neler geldiğinin tek tanığı polistir. Doktorların söylediklerine göre Ahmet'in kafasında oluşan yarık düşme sonucu değil. Zira bu durumda vücudunun başka yerlerinde de düşmeye bağlı ezilme, bere vb. oluşması gerekirdi. Ki bunlar mevcut değildir. Oysa polisin kimi ifadelerine göre Ahmet evinin penceresinden, kimi ifadelerine göre de hastanenin balkonundan atlamıştır. Söz konusu çelişkili açıklamalar bir yana, bugüne dek onlarca devrimci gazeteci katleden, işkenceden geçiren emniyet güçlerinin kirli sicilleri Ahmet'in başına gelenlerden devletin sorumlu olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. İzmir Kızıl Bayrak'a dönük operasyon devrimci basın çalışanlarını hedefleyen saldırıların, alçakça katliam girişimlerinin ne ilk ne de sonudur.

Yanıtımız ise değişmemiştir, değişmeyecektir! Baskı ve terörünüz bizi susturamayacaktır! Devrimin ve sosyalizmin Kızıl Bayrak'ını dalgalandıran komünistler ve onu daima daha yükseklerle taşıyan devrimci proletarya zulmünüze asla boyun eğmeyecektir. Bu çürümüş düzeniniz, bu kokuşmuş devletinizi başınıza yıkana dek mücadelemiz sürecektir. İşkencelerin, katliamların, Ahmet'in başına gelenlerin hesabını soracağımız gün mutlaka gelecektir!



Sermaye devleti yine demokrasilik oynuyor. Meclisten çıkarılan bir kararla gözaltı süresinin 7 güne indirilmesi, başbakan yardımcısı Tansu Çiller'in Avrupa'ya cezaevlerinde gazeteci kalmayacak güvencesi vermesi, karakol ve emniyet merkezlerinde işkencenin güya mümkün olmadığını kanıtlamak adına ise ardı ardına karakol ziyaretlerinde bulunması boşa değil. Faşist iktidar “işkencenin kökünü kazıyacağız”, “bağımsız yargı”, “toplumun güvenini sağlayan fedakar polis”, “hür basın” vb. demagojilerle bu kez de toplumun, ama her şeyden önce de uluslararası kamuoyunun gözünü boyamaya çalışıyor.

Uluslararası Af Örgütü, İnsan Hakları Demeği, Türkiye İnsan Hakları Vakfı gibi kurumların yeni döneme ait tüm raporları Türkiye'de işkencenin sistematik ve son derece yoğun bir tarzda uygulandığını belgelemektedir. Bu raporların da ortaya koyduğu gibi, şu veya bu nedenle polisin eline düşmüş herkes işkencenin hedefi haline gelmektedir. Toplumsal muhalefetin öncü ve devrimci güçlerine yöneltilen işkence ise sadece sistematik bir sorgulama yöntemi olarak değil, sindirmenin ve ezmenin başlıca aracı olarak uygulanmaktadır.

Yargısız infaz, kaçırarak katletme ve gözaltında kaybetme gibi yöntemler özellikle düzen karşıtı örgütsel faaliyetlerde bulunan devrimci güçlere yöneltilmektedir. Bu dipsiz terörden, özellikle illegal devrimci yapıları legal alana sürerek tasfiye etmek noktasında medet umulmaktadır. Açık alanda mücadele yürüten çeşitli demokratik kitle örgüt ve kurumları, her şeyden önce de devrimci-sosyalist basın ise her geçen gün yoğunlaştırılan baskılarla, bıkırtıcı gözaltılarla, işkence, tehdit ve şiddetle yöntemlerle mevzilerinden sökülme-

çalışılmaktadır.

Mart başından bu yana çeşitli gazetelerin muhabiri olan altmışdan fazla devrimci-sosyalist basın çalışanı gözaltına alındı. Ağır işkencelerden geçen muhabir ve yazarların onu aşkını tutuklandı. Ona yakın gazete bürosu ve yayınevi basılarak talan edildi. Kızıl

Bayrak İzmir bürosu muhabiri Ahmet Subaşı, polis baskını sırasında, günlerce ölümlerle pençeleyecek ve bir daha eski sağlığına hiç kavuşamayacak denli ağır yaralandı. Proleter Halkın Birliği Dergisi çalışanı Hatun Temizalp'in gördüğü işkence sonucunda omuzu çıktı, kürek kemiği kırıldı. Devrimci basının bu tarihlerde çıkan tüm gazete ve dergileri toplatıldı. Bir çok yayına kapatma cezası verildi. vb. vb.

2 hafta gibi kısa bir zaman süresinde yaşanan bu olaylar kendi başına bile faşist sermaye rejiminin son dönemde yeniden yükselttiği demokrasi havariliğinin ikiyeüzlülüğünü sergilemeye yeterlidir. Basın özgürlüğü gibi en temel bir demokratik hak en kabasından çiğnenmekte, dahası insanlıkdışı uygulamalarla engellenmek istenmektedir.

“Türkiye’de gazetecilik Rus ruleti”

Bir kaç kapitalistin elinde bulunan ve faşist sermaye düzeninin borozanlığını yapan, burjuva medya milyarlarca liralık teşvik, kredi ve rüşvetlerle beslenirken devrimci-sosyalist basın kuruluşları 152 yasa ve 6 karamame ile cendere altına alınmıştır. Bugün Türkiye, “düşünce suçlusu” olarak zindanlarda çürütülen 87 gazetecisi ile, tutuklu basın çalışanları alanında dünya sıralamasının en başında yer almaktadır. Yaşar Kemal, Işık Yurtçu, Naile Tuncer ve ismini sayamadığımız bir çok muhalif ve devrimci gazeteci Terörle Mücadele Yasası gereği DGM'lerce onlarca yıl cezaya çarptırılarak zindanlara atılmıştır.

Devletin başbakan yardımcısı Tansu Çiller Helsinki'de AB'ye verdiği İnsan Hakları mesajında “cezaevlerinde gazeteci kalmayacak” güvencesinde bulunurken, Fransız gazetesi *Le Monde* “Türkiye’de gazetecilik yapmak Rus ruleti oynamaktır” başlığıyla yayınladığı makede şöyle diyordu: “Türkiye’de gazeteciler dayak, sindirme, hapis ile karşı karşıya. Türk basınının hür olduğu zannediliyor. Halbuki gazeteciler takibe uğruyor, hapse düşüyor hatta işkence görüyor.” Aynı yazıda Işık Yurtçu'nun, İsmail Beşikçi'nin hapiste olduğu, uluslararası ününün bile Yaşar Kemal'i kurtaramadığı, Dışişleri Bakanı Tansu Çiller'in Türkiye’de son dönemde insan hakları alanında ne kadar iyileşmeyi anlatırken Ertuğrul Kürkçü'nün bir

Amerikalı diplomatın sözlerini tercüme ettiği için 10 ay hapse mahkum olduğu belirtilmektedir. Yazı, “Türkiye’de gazeteciler arasında ayırım yapılıyor. Kimileri rahat, kimileri ifade vermekle yetiniyor. Kimileri ise mahkemeye hatta DGM'ye gönderiliyor” vurgusuyla son buluyor.

Burjuva medya basın özgürlüğü değil raiting peşinde!

Son dönemde, çeşitli reklam kampanyalarıyla iletişim özgürlüğünü propaganda eden Türk medyası bu gerçeğe bilinçli bir tarzda sırtını dönmektedir. Burjuva aydın, yazar ve gazetecileri ilgilendiren muhalif, devrimci basın kuruluş ve çalışanlarına dönük baskı ve terör değildir. Milyarlarca lira para akıttıkları basın özgürlüğü kampanyalarında havaya uçurulan gazete binalarının, işkenceden geçirilen, kaybedilen, katledilen, zindanlara atılan gazetecilerin ismi dahi geçmiyor. Burjuva basın, sınırsız düşünce, söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü gibi en temel demokratik bir hakkı savunmaktan dahi geri durmaktadır. Zira onun tek istediği daha çok tiraj/raiting özgürlüğüdür. Yalan haber, sansasyon, çarpıtma, şiddet, erotizm-porno ve promasyon alanında basın tekelleri arasında süren kıyasıya rekabette daha fazla kara nasıl geçirim, kitleleri daha iyi nasıl uyuturum dışında bir kaygı taşımamaktadır. Ve tam da bu nedenle medyanın basın özgürlüğü adı altında yürüttüğü ikiyeüzlü kampanya faşist sermaye devletini hedef almak bir yana, bizzat onun hizmetindedir.

Bugün basın özgürlüğünü savunan, onun mücadelesini veren burjuva medya değil, devrimci sosyalist basındır. Her türlü bedeli göze alarak yaratılan mevziler yine en ağır baskı ve zulme göğüs gerilerek savunulmaktadır. Bir yanda yayın durdurma, kapatma cezaları, trilyonlara varan para cezaları, diğer yanda gözaltı, işkence, tutuklama ve binbir türlü baskıyla susturulmak istenen devrimci sosyalist basın salt yayın alanında değil, bir bütün olarak sınırsız düşünce, söz, basın ve örgütlenme özgürlüğünün en kararlı savunucularındandır.

Direnış karşı saldırıya dönüştürülmelidir!

Ve tam da bu nedenle, MGK toplantısının ardından üzerindeki baskının daha da yoğunlaşması, ardı ardına pervasız saldırılara hedef olması tesadüf değildir. Açık alanda faaliyet gösteren devrimci basın kuruluşları ve çeşitli demokratik kitle örgütleri sermayenin faşist rejiminin gözünde diken olması son derece doğaldır. Zira onlar, yalnızca toplumun ezilen kesimlerinin sesi, kulağı değil, işçi ve emekçilerin haklarının ve mücadelesinin de tavizsiz savunucusudurlar. Devrimci

basın kendisini hiç bir zaman, burjuva faşist yasalarla hapsedilmek istendiği çerçeveye sınırlamadığı gibi, üzerine kusulan devlet terörü karşısında da geri adım atmadı. Başından itibaren meşru haklarının güvencesini hukuksal düzenlemelerde değil, bizzat mücadelenin kendisinde gördü.

Siyasal hak ve özgürlüklerin kararlı bir mücadele ve bedeller göze alınarak alındığını, yasal mevzilerin ancak böyle yaratılabilindiğini, yaratılan mevzilerin ise devrimci bir duruşla sonuna dek savunulması gerektiğini her gün yeniden ortaya koyan devrimci sosyalist basın bu kavgasında yalnız bırakılmamalıdır.

Herşeyden önce çeşitli devrimci, sosyalist ve yurtsever basın kuruluşlarının, demokratik kitle örgütlerinin devletin azgın saldırıları karşısında kendi alanından sürdürdüğü direniş ortak bir karşı saldırıya dönüştürülmelidir. Devrimci sosyalist basın etkin bir kampanya eşliğinde başta işçi ve emekçi kitleler olmak üzere toplumun en geniş kesimlerinin aktif desteğini almalıdır.

İçinden geçtiğimiz dönem, böylesi bir devrimci güç ve eylem birliğini ve güçlü bir karşı saldırıyı her zamankinden daha yakıcı kılmaktadır. Uluslararası sermaye ile bütünleşmek için yanıp tutuşan, Avrupa Birliğine kabul edilmek için her türlü onursuzluğa hazır olan sermaye düzeni ciddi bir sıkışma içerisinde. Uluslararası kamuoyunun gözünü "basın özgürlüğü", "işkencenin kaldırılması", "cezaevlerinde tutuklu gazetecinin kalmaması" türü demagogilerle boyamaya çalışması bundandır. Diğer yandan ise, yükselen toplumsal muhalefet ve ona devrimci bir kanalın açılması riski rejimin en büyük korkusudur. Ezilen kesimlerin ve devrimci muhalefetin sözcüsü devrimci sosyalist basının üzerindeki terörün her geçen gün artması gerçek anlamını burada bulmaktadır.

Devletin ikiye bölünmüş demokrasi havariliğinin ve bazı göstermelik hukuksal düzenlemelerin toplumda olumlu bir yankı bulmasına izin verilmemelidir. Her türlü siyasal hak ve özgürlüğün karşısında yer alan sermaye rejiminin faşist yüzü en geniş kitlelere teşhir edilmeli, birleşik, kitlesele ve militan bir karşı saldırı örgütlenmelidir.

Sermaye düzeninin genelde demokrasi, özelde ise basın özgürlüğü alanında uluslararası düzeyde sıkıştığı ve gözboyamalara gerek duyduğu bugünkü koşullarda birleşik bir tarzda yürütülecek devrimci bir kampanya saldırıları geriletmeyle kalmayacaktır. Açık alanda yaratılan mevzileri genişletmenin de yolu olacaktır!

Zulmün ve direnişin kaleleri zindanlar...

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!

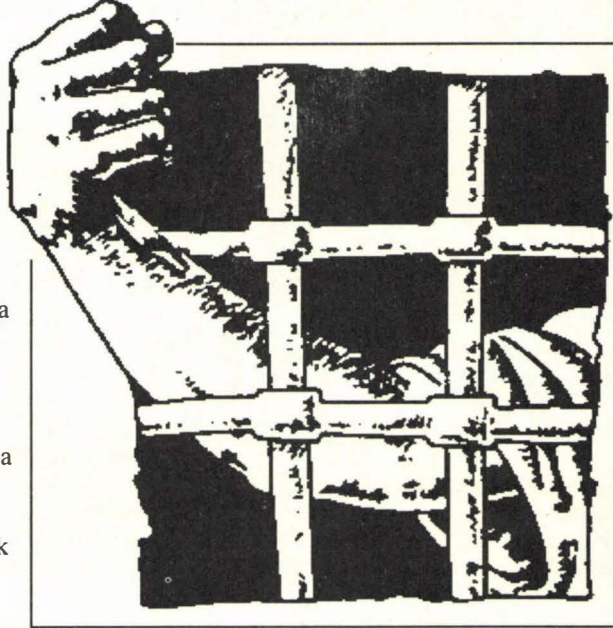
Zindanlar, zulmedenler ile zulme başkaldıranlar arasındaki edebi çatışmanın en dolaysız yaşandığı yerler olmuştur her dönemde. Düzen-devrim saflaşmasının yankıları zindanlarda hep sert olmuştur.

Zindanlarda sık sık gündeme gelen katliamlar, saldırılar, hak gaspları, devrimci iradeyi kırmaya yönelik uygulamalar, özgürlük eylemleri, saldırılar karşısında kurulan barikatlar, süresiz açlık grevleri, ölüm oruçları vb. bu amansız savaşın boyutlarını ortaya koymaktadır.

Sermaye düzeninin hakim gücü burjuvazi, yaşam sürebilmek için emek gücünü sömüreceği, mülksüzleşmiş bir sınıf olan proleteriyaya muhtaçtır. Tam da bu nedenle, egemen olacağı toplumsal sistemi inşa ederken "kendi mezar kazıcılarını" yani proleteriyayı yaratır. Bu andan itibaren, tüm sınıflı toplum tarihi boyunca süren sınıf savaşımının safları açık ve nettir: Burjuvazi ve proleterya.

Bu tarihsel karşılaşmanın her safhasında burjuvazi kendi mezar kazıcılarına karşı duyduğu kını ve korkuyu işçi sınıfı ve emekçilere dönük uyguladığı baskı ve terörle ifade etmiştir. Bu pervasız ezme ve sindirme politikalarının başlıca hedefi sermayenin azgın sömürü çarklarının döndürülmesidir. Kitlelerin bilinçlerine korku salınarak ayağa kalkmaları engellenmek istenmektedir. Zira sermaye egemenliğinin en büyük kabusu proleteryanın bir sınıf olarak bağımsız ideolojisini, bilimsel sosyalizmi kuşanıp karşısına dikilmesi ve onu tarihin öpplüğüne gömmesidir. Bu nedenle ki terörünü, misyonu uyuyan bir büyük devri bağrından çıkmış devrimci teorilerle kuşandırmak olan devrimci güçler üzerinde pervasızca uygulamaktadır. Parolası "öncüyü yoketmek"tir. İşçi sınıfının kendi gücünün farkına varmasını engellemek, ona gücüne güvensizliği aşılacaktır. Sermaye sınıfının seçtiği "özel hedef" ne olursa olsun "genel hedefi" işçi sınıfını örgütsüzleştirmek, bu yolla sindirmek ve toplumsal kurtuluşu önderlik etmekten aciz bırakmaktır.

Zindanlar, sermayenin yoğun bir saldırı dalgası altında tuttuğu özel hedeflerden biridir. Devrimci tutsaklara yapılan saldırılar dönemsel değil, sermaye düzeninin en büyük dayanağı olan faşist devletin temel politikalarından biridir. Devrimci tutsaklar üzerindeki politikası, "tutsak



Buca Cezaevinde katliam girişimi

Cezaevi idaresinin dayattığı keyfi uygulamaları ve teslim alma politikalarını protesto etmek için devrimci tutsaklar 24 Mart'ta maltayı işgal ettiler. Direniş karşısında özel tim ve çevik kuvveti yardıma çağırarak cezaevi idaresi tutsaklara azgınca saldırdı. Bu katliam girişimi sırasında birçok tutsak ağır yaralandı. Halen daha sağlıklı bir haber alınamayan Buca cezaevinde gece boyunca yaralıları ambulanslarla Yeşilyurt hastanesine taşındı.

21 Ekim 1995'te de devlet polis, gardiyan ve asker çeteleriyle Buca cezaevine saldırmış, Yusuf Bağ, Turan Kılıç, Uğur Sariaslan'ı katletmişti. Zindanlara dönük sindirme ve imha politikalarına karşı '96 Temmuz'unda başlatılan süresiz açlık grevi ve ölüm orucu sonucu ise on iki devrimci tutsak şehit düşmüştü.

Ezme, sindirme ve imha saldırılarına karşı tarihte bir çok kere yaşamlarını feda edip, bedenleriyle barikat ören devrimci tutsaklar bu kez de boyun eğmeyecektir!

Sınıf mücadelesinin onuru olan devrimci tutsakların yaktığı direniş ateşlerini fabrikalarda, sokaklarda, alanlarda büyüteceğiz!

ettiği devrimcileri terör ve baskı ile rehabilite edip düzene eklemek, bu başarılamıyorsa yok etmek" olarak özetlenebilir. Devrimci tutsakların yıllar boyunca direnişlerle, can pahası mücadelelerle elde ettiği kazanımlardan ve içerde, dışarda kıramadığı devrimci iradeden duyduğu rahatsızlık da bu politikalara kaynaklık eden temel etkenlerden biridir.

Sermaye devleti, devrimci hareketi ezmeden, onu kitleler nezdinde etkisiz hale getirmeden korkularının asla son bulmayacağını bilincindedir. Esir alınmış ve büyük ölçüde etkisizleştirilmiş (fiziki olarak) olsalar da devrimci tutsaklar özel bir tarzda kitlelerden tecrit etmeyi

amaçlamaktadır. Onları her türlü vahşeti hak etmiş azgın teröristler olarak yansıtarak geniş kitlelerin nezdinde insanlık dışı saldırılarını meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Daha bilinçli ve duyarlı kesimlere ise aynı yolla korku salmayı hedeflemektedir.

Ne var ki 12 Eylül faşizminin en karanlık günlerinde dahi sermaye iktidarı devrimci irade karşısında büyük zaferler kazanamadı. Devrimci onur kışlaya dönüştürülmüş zindanlara, geliştirilmiş özel işkence tekniklerine, imha hareketlerine galip çıktı. Saldırıları durmadı, artan bir hızla katmerleşerek sürdü. Zindanlar 12 Eylül dehlizlerini aratır duruma geldi.

Geçtiğimiz son bir-iki yıl içerisinde devrimci mücadelenin katettiği gelişme sermaye devletini özel bir tarzda zindanlara yöneltti. En sadık yardakçılarından olan sermaye medyasının desteğiyle "örgüt yuvası", "terörist merkezi" söylemleri eşliğinde yeni saldırılar düzenledi.

Kuşkusuz bu saldırılar devrimci tutsaklar karafından yazılan direniş destanlarıyla karşılandı. Buca'da, Ümraniye'de gerçekleştirilen katliam saldırılarına yanıt barikatlarda verildi. Devrimci tutsaklar bu saldırılar karşısında, ülke çapında, şehitlerin kanlarıyla kızışmış genel direniş bayrağını onurla taşıdılar. Sermayenin faşist Mayıs genelgesine karşı tek bir yumruk, tek bir yürek olarak sürdürdükleri SAG ve ÖO direnişlerinde içlerinden 12'sini şehit verdiler. Diz çöken yine faşist sermaye devleti oldu.

Ancak bu büyük zaferin sonrasında da düzenin devrimci tutsaklar üzerindeki saldırı politikaları devam etti/etmektedir.

Dün Uşak ve Konya'ya, bugün Buca'ya yönelen saldırılar aynı direniş kalesine çarparak geri döndü. Devrimci tutsaklar bir kez daha her türlü saldırı karşısında teslim alınamayacaklarını ve bedeli ne olursa olsun üzerlerinde oynanacak oyunları bozacaklarını dosta düşmana ilan ettiler.

Zindanlara yönelik saldırılara set çekilmesi herşeyden önce devrimci tutsakların direnişlerine dışardan güçlü ve aktif bir desteğin örgütlenmesinden geçmektedir. Devrimciler ve komünistlerin bunun yolunun zindan direnişlerinin ateşini işçi-emekçi barikatlarında yükseltmekten geçtiğini unutmamalı, her türlü destek ve karşı saldırıyı bu bakışla örgütlemelidir.

Ekim Gençliği

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi

NİSAN SAYISI YAKINDA BAYİLERDE!

Filistin halkı mücadele bayrağını yeniden kaldırıyor!

Filistin halkının Arafat ve şebekesinin ayakları altına aldığı mücadele bayrağını son günlerde yeniden dalgalandırması, Intifada'yı çağırıştıran bir atağa geçmesi hiç de şaşırtıcı bir gelişme sayılmaz. Mücadele dinamiğinin yeniden canlılık kazanmasında rol oynayan ana faktör, paha biçilmez özverilerde bulunarak on yıllar boyu sürdürülmüş bir davanın sembolik bir özerklik statüsü karşılığında satılmış olmasıdır.

Filistin devrimcileri, emekçileri ve halkı daha düne kadar sürdürdüğü mücadeleyi hangi amaçlar uğruna, hangi bedelleri ödeyerek yükseltti? Neden direndi ve savaştı? Dünya kamuoyunun ve geniş emekçi kitlelerin dahi yakından izleme olanağı buldukları ünlü Filistin destanı bu konuda herhangi bir açıklama gerektirmeyecek kadar açık ve nettir.

Diğer taraftan, FKÖ'nün İsrail devleti ile imzaladığı Oslo Anlaşması Filistin halkının hangi haklarını tanıdı? Neyi teminat altına aldı? Düne kadar görkemli bir mücadele yürütmüş, yarattığı direniş geleneği ile dünyanın dört bir köşesinde ezilen emekçi halklara örnek olmuş Filistin halkı sözkonusu anlaşma ile ne en temel hak ve özgürlüklerini elde etmiştir, ne de fazlasını. Tam tersine! Oslo Anlaşması ve arkasından imzalanan bir çok senet Filistin halkının sömürgeleştirilmiş konumuna, İsrail devletinin keyfi uygulamalarına, oldubittilerine, emrivakilerine hukuki bir meşruluk kazandırmıştır. İsrail'in fiili egemenliği teminat altına alınmıştır. Filistin halkına güya tanınan özerklik statüsünü bir kazanım olarak değil, Filistin halkının onurlu direnişini yatıştırmaya dönük aldatıcı bir kırıntı olarak değerlendirmek gerekir. Filistin'de yeniden alevlenen mücadelenin objektif nedenlerini iste burada, bu iki gerçek arasında yatan keskin uzlaşmaz çelişkilerde aranmalıdır.

İntifada'nın yeniden gündeme gelmesinde rol oynayan diğer bir faktör ise İsrail hükümetinin yürüttüğü konjunktürel politikadır. Benjamin Netanyahu hükümeti ahlında ölü doğmuştur. Ülkenin bir çok yapısal sorunu gibi Filistin sorununa da gerçek bir çözüm getirmek alanında alternatifsiz olan Netanyahu hükümeti, ayakta durmak için saldırmak yöntemini seçmiştir. Doğal olarak, saldırının ilk hedefi her



zaman olduğu gibi Filistin halkı olmuştur.

Hatırlandığı gibi, Benjamin Netanyahu Oslo anlaşmasına muhalefet temelinde Filistinlilere karşı radikal bir politikanın temsilcisi olarak seçimleri kazanmış ve işbaşına gelmişti. Sarraf hassasiyeti ile oluşturduğu hükümetin birleşimi de böyle bir politik çizginin ifadesi olmuştur. Bir takım karanlık maddi-manevi skandallara bulaştığı için yargıç önüne çıkmak durumunda kalan, hatta Amerikan mafyası ile sıkı ilişkiler içinde olduğu idda edilen Benjamin Netanyahu iktidarda tutunmak için vakit geçirmeksizin Filistin halkına saldırılar düzenlemeye başladı.

Ne var ki, seçim kampanyası döneminde bulunduğu demagogik vaatlerin tersine Benjamin Netanyahu da bazı gerçeklere boyun eğmek ve Filistin halkını muhattap almak zorunda kalmıştır. Bu politik dönüşün seçmen tabanında ve özellikle de koalisyon ortağı ırkçı Siyonist partiler üzerinde yarattığı olumsuz etkiyi kırmak ve hayal kırıklığını dengelemek amacıyla buldozerleri harekete geçirdi. Politikasının bel kemiğini oluşturan kolonlara yeni yerleşim birimleri inşa etmeye başladı.

Filistin halkının her şeye rağmen büyük umutlar bağladığı barış anlaşmasının içi boş bir yalandan ibaret olduğunun gününbirlik kanıtlanması emekçilerde derin bir hayal kırıklığına yol açmıştır. Buna bir de İsrail'in yeni saldırılarının eklenmesi bardağı taşıran damla işlevini görmüştür.

Benjamin Netanyahu Filistin idaresini ve Arafat'ı kitle eylemlerini bastırmakta, Filistin emekçilerini zapturapt altına

almakta yeterli kararlılığı göstermemekle suçlamaktadır. Oysa Arafat ve idaresi şiddet yoluyla ayakta durmakta ve Filistin halkına hükmetmek, onun adına konuşmak hakkını kendinde görmektedir. Arafat ve rejimi zor kullanımında daha fazla ileriye gidemez. Eğer İsrail ve ABD'nin baskısına boyun eğerek ve terörün dozunu arttırmaya yeltenirse, oldukça zayıflamış durumda olan kitle desteği daha da eriyecek ve ayakta kalmasına imkan tanımayacaktır. İsrail ve ABD'nden, kendi sömürgeci politikaları için biçilmiş kaftan olan Arafat'ın

böyle bir duruma düşmesi bilincinde oldukları ve sonuçlarından en çok çekindikleri olasılıklardan biridir.

Benjamin Netanyahu hükümetinin önünde duran tek bir yol (çıkamaz) vardır, daha fazla saldırı. Zira, Benjamin Netanyahu hükümetinin dayandığı politik güçler İsrail'de mevcut olan en gerici, en şovenist, en ırkçı akımlardır. Saldırı politikasının dozunun düşürülmesi bunlar tarafından Filistin halkına verilmiş bir taviz olarak algılanmakta ve ihanetle eşanlamli görülmektedir.

Öte yandan ise, resmi olarak ifade edilen tavır ne olursa olsun, ne ABD'nin ne de İsrail burjuvazisinin, içinde bulunulan konjektür durumda Benjamin Netanyahu'nun tavırlarından ve dengesiz hafifliklerinden memnun olduğu söylenemez. Ne var ki İşçi Partisi'nin nöbeti devralmaya hazır olmadığı bugünkü koşullarda, Benjamin Netanyahu hükümetini Filistin halkına karşı yürütülen politika nedeniyle harcamak istememektedirler. Çünkü böyle bir ihtimal Filistin emekçilerinin, halkının ve gençlerinin yeniden kabarmaya başlayan mücadele dinamiğine ivme katmaktan öte bir sonuç doğurmaz.

Tüm gelişmeler gösteriyor ki, kapalı kapılar arkasında yapılan, tarihsel önemi övülerek göklere çıkarılan tüm anlaşmalara, uzlaşmalara rağmen Filistin halkının bugünü ve geleceği, en temel hak ve özgürlükleri Orta Doğu'da acil çözüm bekleyen bir sorun olarak gündemde kalmaya devam edecektir.

Gerçek ve kalıcı çözüm ise Filistin halkının devrimci mücadelesine dayanmaktadır.

Zaire'de Mobuto rejiminin sonuna doğru...



Zaire'de uzun süredir can çekişen iktidar nihayet hızla el değiştirmeye doğru ilerliyor. Bu değişikliğin esas nedeni ipliği pazara çıkmış Mareşal Mobuto'nun prostat kanseri değil, uzun süredir ülkenin doğusundan batıya doğru emin adımlarla ilerleyen Demokratik Alternatif Hareketin askeri ve politik başarıları oluşturmaktadır.

Geçen yılın sonlarına doğru Zaire'nin doğu bölgesindeki mülteci kamplarında yaşanan gelişmeler, yıllardır bitkisel yaşamda olan Mobuto rejiminin sonunun geldiğini açıkça göstermiştir. Ruanda krizinde sözümona aktif bir rol oynayarak, Fransız emperyalizmi nezdinde yeniden itibar kazanan Mobuto'nun ilk baharının uzun ömürlü olmadığı ortaya çıkmıştı.

Paris'in kitadaki egemenlik ağının en önemli halkalarından olan Zaire, '60'lı yılların başarısından itibaren Fransa tarafından sömürgeleştirilmiştir. Avrupalı tekellerin yıllar önce tüm zenginliklerini gaspettikleri, metropollere taşıdıkları Afrika'nın bu dev ülkesi uçsuz bucaksız yeraltı zenginliklerine sahiptir. 40 milyona yakın nüfusuyla dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Zaire'de kişi başına düşen gayri safi milli hasılanın yıllık ortalaması 260 dolar civarındadır. Oysa, halkının aklıktan kıvrandığı bu ülke değerli taşlardan bakıra, altından petrole kadar değişik madenleri ve kaynakları bakımından dünyanın en zengin bölgelerinden biridir. Elmas üretiminde dünya sıralamasında ilk yeri tutmaktadır.

Zimmetine geçirdiği ulusal zenginlikler sonucu dünyanın sayılı zenginleri arasında yer alan Mobuto aşireti 30 yıldır halkının kanını başta Fransa olmak üzere emperyalistlere emdirmektedir. Mobuto, Afrika gibi kaygan bir zeminde, bu denli uzun ömürlü politik yaşamını Fransız

emperyalizminin hiçbir zaman esirgemediği desteğe borçludur. Mobuto'nun emperyalistler arası çelişkileri kullanmakta gösterdiği becerinin de bunda kuşkusuz payı mevcuttur.

Ancak, bölgede emperyalistler arası güçler dengesi Fransa aleyhine değişti. Paris tek tek arpalıklarından kovulmaktadır. Orta Afrika Cumhuriyetinde başı son dönemde belada olan Fransa'nın etki alanı giderek Kuzey Afrika'nın Arap ülkeleri ile sınırlandırılmaktadır. Mobuto'yu iktidara getiren, otuz yıldır onu mevkisinde tutan, ömür boyu başkan ilan eden, bunu yapabilmek için defalarca askeri müdahale düzenleyen, sayısız komplo ve cinayet planlayan Fransız emperyalizmi, bugün, büyük bir çaresizlik içinde gelişmelere neredeyse seyirci kalmak zorunda kalıyor.

Mobuto rejiminin günlerinin sayılı olduğu ve doğudan gelen güçler karşısında Kinşahsa ordusunun dayanamayacağını Fransa pekala biliyordu. Ama, Ruanda örneğinden sonra doğrudan müdahale olanakları kalmamıştı. Bu nedenle Mobuto rejimine destek vermek amacıyla özellikle Doğu Avrupa ülkelerinden ve Sırbistan'dan, maaşları Fransa tarafından ödenen kiralık asker devşirildi ve bölgeye sevk edildi. Oysa bu takviye de, toplu cinayetler işlemekten ve geçtiği yörelerde vahşet saçmaktan başka gelişmelerin seyrini değiştirememiştir.

Laurent-Désiré KABILA'nın başını çektiği ve askeri alanda başarıdan başarıya koşan Demokratik İttifak Mobut rejime bir alternatif midir? Yoksa onun bir başka versiyonu olma akibeti ile karşı karşıya mıdır? Laurent-Désiré KABILA'nın eskiden bir devrimci angajmanının olması ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde yer

Devrimci önderlikten ve örgütlülüğün yoksunluğun faturası... Arnavutluk'ta gergin bekleyiş;



Arnavut halkının kapitalist mafya rejimine karşı büyük bir cesaretle başlattığı isyan, geline aşamada sürüncemeye girmiş bulunuyor. Kapitalist gangsterler rejimine karşı hiç beklenmedik bir anda ayaklanan ve hızla silahlanan halk kitlelerinin eylemi devrimci bir önderlikten yoksundur. Deyim yerindeyse ideolojik, politik ve örgütsel öndersizliğin acısını çekmektedir.

Arnavutluk halkı soyguncu rejime karşı isyan etme ve mücadele yürütme azimini dorukta ifade etmiştir. Ancak tüm dünyayı derinden etkileyen silahlı halk ayaklanması devrimci bir önderlikten, güçlü bir örgütlülüğün yoksunluğun bir sonucu olarak bugün yerinde saymaktadır. Arnavutluk'ta kendiliğinden harekete geçmiş kitlelere adına layık bir önderlik yapılamadı, devrimci bir ideolojik perspektif sunulamadı, silahlı halk kitlelerinin önüne politik iktidarı alma hedefi konulamadı. Mevcut mafya rejimine, iktidardaki soygun şebekesine karşı bir iktidar alternatifi oluşturmanın ve yaşama geçirmenin yakıcı bir tarzda gündeme geldiği bir sırada bu doğrultuda devrimci bir önderlik yapılamadı.

Silahlı ayaklanmanın dev militan gücü öndersiz kalınca Tirana'da yeni yetme burjuvazi bir dizi manevra yapma olanağı buldu. Düne kadar birbirlerine atıp tutan iktidar ve muhalefet güçleri kardeş kardeş koltuk paylaşma, ayaklanmış emekçi kitlelere karşı "vatan kurtarma" operasyonları örgütlemeye, saldırılar planlamaya başladılar.

Kendi devrimci önderliği ile buluşamayan ve güçlü bir merkezi örgütlülük yaratamayan silahlı halk kitlelerinin bugün içine düştüğü bekleyişin nereye varacağı belirsizdir. Ancak ekonomik bunalımın olanca şiddeti ile hükmettiği, kendiliğinden çalkantıların bir çok şeyi altüst ettiği bir ortamda bazı grupların eylemi esas amacından saptırma ve farklı yönelimlere çekme riskinin mevcut olduğu da açıktır.

Ne var ki, silahlı halk ayaklanmasının tüm eksik ve yetersizliklerine, amacına erişememiş olmasına rağmen Arnavutluk emekçi halkı paha

biçilmez deneyimlerle dolu bir mücadele sürecinden geçmiştir. Arnavutluk emekçilerinin onurlu direnişi tüm dünya emekçi halklarına "yeni dünya düzeni"nin çürümüşlüğü ve kofluğunu gösterdi. Onların, cesur isyanları dünya işçi ve emekçilerine çarpıcı bir mücadele dersi verdi.

Arnavutluk halkı, daha dün emperyalist dünya düzenine teslim olmuşken, bugün kapitalist barbarlığa karşı elde silah direnmenin yolunu açmıştır. Arnavutluk emekçi kitleleri kurulu düzene karşı silahlı bir karşı koyuşun hiç de imkansız bir hayal olmadığını ortaya koymuştur. Beş altı yıldır bu ülkede dolara, marka kısacası dövize tapma ve geçmişe küfretme bir gelenektir. Kendi değerlerine, geçmiş mücadele tarihine ve devrimci emeğine onursuz bir yabancılaşmayı anlatan bu olgular emekçi halkın devrimci öfkesi ve kendiliğinden isyanı ile tuz buz oldu. Hatırlırsa, Berişa'nın ilk politik icraatlarından birisi Enver Hoca'nın mezarına saldırmak ve götürüp bir tarlaya gömdürmek olmuştur. Yine, yarım asır ülke yönetiminin ilk planında görev yapmış Necmiye Hoca, 5 000 dolar zimmetine geçirmekle suçlanıp cezaevine atılmıştı. Yoğun bir depolitasyon ve dejenerasyon saldırısıyla yüzyüze olan emekçi halk ise bu tür soylarıklara seyirci kalmıştı.

Ancak esas hırsızların kimlerin olduğunu, sefil insanların bir avuç türedi burjuvazi tarafından nasıl sömürüldüğünü, ülkenin zenginliklerinin emperyalizme pervasızca peşkeş çekildiğini bir zaman geçmesine gerek

kalmadı. İşçi ve emekçi yığınların yaşadığı hızlı yıkım süreci kapitalist barbarlığın gerçek yüzünü tüm çıplaklığıyla ortaya serdi. Soygunun ve talanın acı faturasına ödeyen insanlar dost ile düşman arasındaki farkı da görmeye başladılar. Toplumda hızlı bir politizasyon ve kendiliğinden bir bilinçlenme yaşandı. Toplumun ruh halinde yaşanan radikal değişimi gösteren iki küçük anekdot aktaralım. Enver Hoca'nın mezarı, Enver Hoca'ya dair herhangi bir ibare taşımamasına ve yeri çok az insan tarafından bilinmesine rağmen, isyanın patlak verdiği günlerde kırmızı karanfillerle adeta donatılmıştır. Düne kadar Necmiye Hoca'yı yolda görüp de kaldırım değiştirenler bugün bambaşka bir tavır takınmaktadırlar. Artık esnaflar alışverişte ondan ve çocuklarından para almayı keskinlikle reddediyorlar. Bu örnekler sembolik nitelikte de olsalar, kapitalist barbarlığa karşı patlak veren ayaklanmanın toplumda yarattığı sarsıntının boyutlarını göstermeye yetecek güçtedirler.

Daha dün IMF tarafından dünyaya örnek gösterilen, Avrupa laboratuvarlarında kobay olarak kullanılan Arnavutluk'taki isyan emperyalist güçleri fena korkuttu. Bu korkuları henüz giderilmiş değildir. AET üyesi ülkelerin, dışişleri bakanları düzeyinde Brüksel'de bir araya gelerek düzenledikleri toplantıdan herhangi bir somut sonuç çıkmadı. Ortak bir tavır dahi belirlenmedi. AET ülkelerinin sergilediği bu tavırsızlık ve belirsizlik, sözkonusu güçlerin Arnavutluk'a ilişkin politikaları arasındaki

çelişkilerden ziyade, şu aşamada yapılabilecek fazla bir şeyin olmadığından kaynaklanmaktadır. Sözkonusu zirveleri daha çok gelişmeler karşısında düşülen çaresizliği gizlemenin bir yöntemi olarak algılamak gerekiyor. İtalya ve Yunanistan sadık ortakları tarafından Arnavut mülteci akını ile başbaşa bırakıldılar.

ABD, Arnavutluk'ta olayların patlak vermesi ile birlikte Sali Berişa'nın istifasını kitlelerin yatıştırılmasında bir çözüm olacağını açıktan ifade etti. Bu önerinin hayat bulmamasını ise bir hata olarak eleştirdi. AET ülkeleri ise Sali Berişa'nın makamını apar topar terk etmesinin kitle hareketine hız kazandıracağından ve isyanı körükleyici bir faktöre dönüşeceğinden açıkça ürktü. İkircikli de olsa blok bir halde ve muhalefete yönelik bazı açılımlar yapma kaydıyla mevcut yönetimi destekledi.

Bu aşamada Avrupalı emperyalist güçlerin Arnavutluk'a yönelik yürüttükleri politika koordinesizliğine rağmen iki ana düzlemde yürüyor. Batılı kapitalistler bir yandan, yolunu bulamadığı için hızı kesilmiş olan eylemi tamamen etkisizleştirmek, isyanı yardım adı altında bastırmak için yemek yardımına hız vermiştir. Diğer taraftan ise Tiran rejimine direnmesi, ayakta durması ve Fransız dışişleri bakanının açıktan ifade ettiği gibi ordu ve polisini yeniden örgütleyebilmesi için maddi yardım, kredi, araç gereç olanakları sağlanmaktadır.

Emperyalist güçler ateşin üzerine körüğe gitmeden, fazla gürültü patırtı çıkarmadan Avrupa'nın göbeği Balkanlar'da tutuşan anti-kapitalist yangını söndürmeye çalışıyorlar. Ama ne zamana kadar? Arnavutluk'ta yaşanan silahlı halk ayaklanması her şeyden önce istikrarsızlık ve çözümsüzlük içinde bataklığa saplanan kapitalist düzende her an yeni isyanların patlak verebileceğini göstermiştir. Ayaklanan ve hızla silahlanan emekçi kitleler bir kez devrimci bir önderlikle buluştuğunda, mücadelelerini örgütlü bir tarzda iktidar hedefine yönelttiğinde ise düzenlerinin başlarına yıkılacağını sermaye iktidarı herkesten daha iyi bilmektedir.

Almanya'da işçi eylemliliği sürüyor

Bu kez sahnede demir-çelik işçileri var

Çelik işçileri doğru hedefe yöneldi

Düsseldorf'daki Deutsche Bank kapıları işçiler tarafından yumurtaya tutuldu. 25 bini aşkın Thyssen ve Krupp çelik işçisi, 25 Mart günü, kapitalist üretimin sembolü sayılan Frankfurt kentinde, Deutsche Bank merkezi önünde gösteri yaptı. "Kimseyi uyutmayacağız" diyordu bir işçi. Bir diğeri "özellikle banka sahiplerini" diye ekliyordu... Krupp tekelinin Thyssen'i yutup binlerce işçiyi sokağa atma planına karşı işçiler ilk yönelecekleri hedefin fabrika müdürü olmadığı bilinciyle hareket ettiler. Bankalara ve kendi aralarında daha fazla kar için mücadele eden tekellere karşı mücadelenin zorunluluğunu gördüler.

Kapitalist tekeller, mali sermaye keskinleşen rekabet karşısında kar ve daha fazla kar güdüsüyle binlerce işçiyi sokağa atmaktan çekinmiyor. Onlar bu yöntemi her zaman kullanmışlardır ve kullanacaklardır. Bu kapitalizmin bir gerçeğidir.

Ama Almanya'da yeni olan bir şey var. Madencilerin ve inşaat sektörü işçilerinin kitlesel gösterilerinin ardından çelik işçileri harekete geçtiler. Artık işçiler politikacıların oyalayıcı ve yatıştırıcı sözlerine kanmıyorlar. Sendikaları zorla harekete geçiriyorlar. Kendi geleceklerin kendi güç ve inisiyatiflerini kullanarak belirlemeye çalışıyorlar. Artık mücadele bu zeminde gelişecek. Önümüzdeki yıllar Almanya'da işçi mücadelelerine sahne olacak. Sendikaların çağrılarıyla değil işçi tabanından yükselen bir mücadele olacak bu. Ve bu mücadele kapitalist tekellere, bankalara, kısacası mali sermayenin kendisine yönelecek.



Geçtiğimiz günlerde Almanya'da maden ve inşaat sektörlerinde militan işçi eylemlikleri yaşanmıştı. Hemen ardından ise bugünlerde demir-çelik sektöründe büyüyen bir işçi eylemliliği var.

Demir-çelik tekeli Krupp-Hoesch'ün, yatırım danışmanı ve finansörü Deutsche Bank'ın stratejisi doğrultusunda, aynı sektörün en büyük tröstü olan Thyssen'in %30'unu satın aldığı haberinin çıkması üzerine işçiler grev ilan ettiler. Zira tekeller arası keskinleşen rekabet ve kartelleşme planlarının faturasının kendilerine kesileceğini biliyorlardı. Sermayedarlar ile finans spekülörleri arasındaki dalaşın sonucu en az 10 bin işçinin işine son verilmesi (işten çıkarmak istedikler gerçek işçi sayısı 30 bindir) olacaktır. Üretkenliği bugünkü pazar koşullarında düşük kalan üniteler kapatılarak onbinlerce işçi sokağa atılacaktır. Keskinleşen dünya rekabeti, üretkenlik, modernizasyon, tekeller arası zorunlu işbirliği demagogileriyle, 10 bin işçiyi sokağa atarak bir çırpıda 800 milyon, 30 bin işçiyi sokağa atarak da 2 milyar Mark tassaruf etmeyi planlıyorlar.

Bu saldırı planı karşısında Dortmund'da 6 bin Krupp-Hoesch ile Duisburg'da 10 bini aşkın Thyssen işçisi üretimi anında durdurdular ve ortak bir eylemlik planı çıkardılar. Bu ortak eylemlilikler, özellikle sendika ve fabrika temsilciler kurulunun hain tutumları sonucunda geriye çekilse de, tabandandaki basıncın etkisiyle farklı biçimlerde sürüyor. IG-Metal Sendikasının ilk ve yoğun işçi çıkarımının Thyssen-Hoesch ve Dortmund'daki fabrikaların

kapanmayacağı "taahhüdü"nün sermayedardan alındığı doğrultusundaki telkini üzerine, Krupp-Hoesch fabrika temsilciler kurulu, üretimi durdurmanın bir anlamının kalmadığı gerekçesiyle grevi sona erdirdi. Halbuki Thyssen'deki işçiler, Dortmund'daki fabrikaların kapanma tehlikesine karşı dayanışmak amacıyla greve gitmişlerdi. Krupp-Hoesch'de, üretime geçme kararına rağmen grev bir gün daha sürdürüldü. Fakat yine de sınıf dayanışması ve bu temeldeki güven daha ilk safhasında yara almış oldu.

Buna rağmen her iki tekelin değişik kentlerdeki fabrikalarında uyarı grevleri, mitingler ve Deutsche Bank'ın çeşitli şubelerinin önünde yer yer militan geçen protesto gösterileri düzenlendi. Bunların en büyüğü 25 Mart'ta, Frankfurt'taki Deutsche Bank'ın merkezi önünde gerçekleşti. 25 bini aşkın işçi katıldı. Almanya'nın çeşitli kentlerden akan Krupp-Hoesch ile Thyssen işçilerinin bu eylemine metal sektörü işçileri de dayanışma amacıyla katıldılar.

Krupp-Hoesch'de bu eylem %100 katılımlı bir grevle birleştirildi.

Bu eylem, Almanya'nın finans merkezi Frankfurt'ta doğrudan bir bankayı hedef alan ilk eylem olma özelliği taşıyordu. Bunun üzerine sermayedarlar, iki tekelin birleşmesinden vazgeçtikleri, sadece Thyssen'in yönetimi altında yürütülecek ortak bir çelik şirketinin kurulacağı, bugün için işçi çıkarımına gidilmeyeceği yönünde bir açıklama yapmak zorunda kaldılar. Yükselen öfkenin havasını baskılamak için "yeni bir eylem" adımı bu. Böylece sendika

başkanlarını dahi protesto eden işçilerin öfkelerini belli bir sınırdan tutmayı başardılar.

İşçilerin tepkisinden doğan bu göstermelik geri adım ve ardından gerçekleştirilen oyama, ne Krupp-Hoesch ne de Thyssen işçileri için bir kazanımı ifade ediyor. Tersine, önümüzdeki dönemde Krupp-Hoesch'den başlanarak yoğun bir tensikatın gerçekleştirileceğine kesin gözüyle bakılıyor. Süreci Alman demir-çelik işçilerinin mücadelelerinde gösterecekleri ısrar ve süreklilik belirleyecektir. Sendika tam bir holding patronu gibi, işçi haklarının değil fakat Alman sermayesinin uzun erimli çıkarlarının ve üretkenliğin nasıl artırılabilceğinin peşindedir. Bu durum, onun işçi tabanında hızla itibar kaybetmesine yol açmaktadır. Öte yandan, sosyal-demokratlar ve Yeşiller şahsında parlamenter muhalefet, yatıştırıcı, uzlaşmacı ve hedef sapırtıcı girişimleriyle teşhir olmaktadır. Daha önemlisi ise, artık Alman sermayesinin dolaysız hedef haline gelmesidir.

Krizin derinleşerek süreceği, dolayısıyla saldırıların giderek yoğunlaşacağı önümüzdeki dönemde, mücadeleyi yükseltmenin, sınıf dayanışmasını sağlamlaştırmanın koşulları dünle kıyaslanamayacak kadar artmıştır. İşçilerin hakkını savunduğunu iddia eden tüm odaklar, farklı formülasyonlarla, işçileri en az zararla tatmin olmaları gerektiğine ikna etmeye çalışıyorlar. Sendikalar, işçi kıyımının "dayanılır" boyutlarda olması ve işletmeler bazında belli bir iş garantisi karşılığında, sektörel toplu sözleşme hakkını pazarlık konusu etmiş bulunuyorlar. Sosyal demokratlar, daha adil bir paylaşım ve işbirliği adı altında, işçileri alıştırma alıştırma işlerinden ve haklarından etme çabası içindeler. Tepkileri tümüyle hükümete yönlterek gerçek hedefi sapırtıyorlar.

Alman işçi sınıfı için sermayeye karşı başarılı bir karşı koyuş, aynı zamanda sendika bürokratlarına ve sosyal-demokrat kuşatmaya karşı da mücadeleyi yükselterek verilebilir. Zira bunlar, işçi sınıfının patlama dinamiklerini yanlış hedeflere kanalize etmeye, işçilerin eylem isteklerini törpülemeye çalışmakta ve belli bir yıpranma yaşamış olsalar da halihazırda sınıf üzerindeki denetimlerini sürdürmektedirler.

Düzeltilme:

Geçen sayımızda yeralan "Almanya'da Maden İşçilerinin Militan Eylemleri" başlıklı yazının (sayfa:20) sondan ikinci paragrafı satır atlamadan dolayı eksik çıkmıştır. Atlanan satırları italik ve koyu biçimde vererek paragrafın tümünü yeniden yayınlıyoruz.

"Bu ise işçi sınıfı mücadelesinin radikal ve kitlesel bir boyut kazanmasına yol açmaktadır. Kömür işçilerinin son eylemini Berlin'de onbinlerce inşaat işçisinin günlerce süren eylemi, hatta ilk kez olarak **ünlü Reichstag binasını işgal etme girişimi izledi. Bu eylemler daha dinmeden bu kez çelik işçileri harekettendi. Kapitalist tekeller arasındaki rekabetle gündeme gelen Krupp tekelinin** çelik devi Thyssen'i mafya yöntemleriyle sahiplenme girişimi, bu sektördeki işçileri de eyleme geçirdi. Onbinlerce çelik işçisi şimdilik ayakta. Zira eğer Krupp Thyssen'i yutarsa, bu onbinlerce işçi için işini kaybetmek anlamına gelecek."

Helsinki Zirvesi: **ABD emperyalizminin** **güç gösterisi**

Geçtiğimiz günlerde Clinton ve Yeltsin'in katıldığı Helsinki Zirvesi yapıldı. Gündem NATO'nun Doğu Avrupa ülkelerini kapsayacak genişlemesiydi. Görüşme öncesi NATO'nun Doğu Avrupa ülkelerini kapsayarak genişlemesine kesin gözüyle bakılıyordu. Kaldı ki ABD bu konuda kesin bir tutum da açıklamıştı. Buna rağmen görüşme öncesinde tartışma ve fikir ayrılıkları üzerinde büyük bir gürültü koparıldı. Özellikle Rusya'da büyük ekonomik ve siyasal sorunlarla yüzyüze olan Yeltsin'in, iç politikayı kolaylaştıracak sert konuşmalara ihtiyacı vardı.

Yeltsin ABD'nin dayatmalarına boyun eğdi

Yeltsin stratejik açıdan zayıflamış bir ülkenin temsilcisi olarak görüşmeye katılıyordu. Batılı emperyalistler Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan geçiş sürecinde ortaya çıkabilecek ekonomik ve siyasal kargaşayı denetleyip yönlendirebilmek için düne kadar destekledikleri Yeltsin ve Rusya'ya bugün artık ihtiyaç duymuyorlar. Zira Doğu Avrupa'daki süreçlere artık Rusya'nın yardımına ihtiyaç duymadan da hükmedebileceklerini düşünüyorlar. Büyük gürültüler koparan Yeltsin bunun bilincindeydi. Fakat savurduğu tehditlerin gerçekte fazla bir anlamı yoktu. Batılı emperyalistler hayli güç kaybetmiş ve iç sorunlar içinde bunalmış bir Rusya'ya verecekleri kararları kabullenmekten başka bir olanak tanımadılar. Nitekim sonuçta öyle de oldu.

Helsinki Zirvesi bir kez daha gösterdi ki, ABD emperyalizmi Rusya'yı dünya politikasının "güvenlik gücü" konumundan dışlamak istiyor. Bu gerçeğe rağmen, Clinton Rusya'nın tepkisini sınırlamak amacıyla, bu ülkeyi güvenlik politikalarının stratejik bir müttefiki olarak görmek istediğinin altını çizdi. Bu bağlamda savunma alanlarında stratejik ittifaklar kurmayı önerdi. Fakat bunun herhangi bir uluslararası hukuksal temeli yoktu. Bunun yanı sıra Clinton, ABD olarak, Rusya'nın G-7 üyeliğine kabulü için çaba harcayacaklarını vurguladı. Helsinki

NATO Orta Asya petrollerinin yeni bekçisi olmaya hazırlanıyor

NATO Genel Sekreteri Javier Salona kısa bir süre önce merkezi Asya ülkelerine bir geziye çıktı. Bu gezide Çin'e karşı yeni askeri politikaların altını çizdi. Bağımsız Devletler Topluluğu'nun Orta Asya'lı üyeleri bir an önce Rusya'nın hegemonyasından çıkıp batının kucağına atlamayı sabırsızlıkla bekliyorlar. NATO bu ülkelerle imzaladığı "barış için ittifak" anlaşmasıyla bu yönelimin ilk adımını atmış oldu. Bu bölge Körfez'den sonra 11 milyar ton rezerviyle dünyanın ikinci büyük petrol yatağı durumundadır. Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan ve Türkmenistan daha önceden bu sözde barışı savunma ittifakının (NATO çerçevesinde) üyeleri olmuşlardı. Haziran '96'da NATO bu ülkelere yönelik askeri ambargoyu kaldırdıktan sonra ABD Kazakistan'a ilk askeri gemilerini teslim etti. Önümüzdeki yaz ilk ortak askeri manevraların yapılması da planlandı. Ayrıca bölge kriz bölgesi sayıldığı için özel güçler de oluşturulacak ve "barış güçleri" olarak (Körfez'de olduğu gibi) müdahalelere hazırlanacaktır. Bütün bu gelişmeler yeni çelişki ve çatışmaları gündeme getirmektedir.

Zirvesi'nde, Start II antlaşmasıyla kararlaştırılan atom ve konvansiyonel silahların sayısının düşürülmesi ve bir Start III antlaşmasıyla ABD'nin yeni savunma sistemlerinin oluşturulması da karara bağlandı.

Avrupa'yla çelişkiler

ABD emperyalizminin bu stratejik yönelimi Batı emperyalizminin çıkarlarına yer yer ters düşmektedir. Doğu Avrupa ülkelerinin NATO'ya alınmasındaki ısrarı, bugün ABD emperyalizminin Avrupa politikasının çıkış noktasını oluşturmaktadır. ABD'nin bu yolla kendi politikasına Avrupa'da yeni dayanaklar yaratma niyeti, Batılı emperyalistlerin NATO'yu Avrupalılaştırma çabasıyla çatışmaktadır. Ayrıca Doğu Bloku ülkeleri (Macaristan, Polonya, Çek Cumhuriyeti, Slovakya ve Romanya) NATO'ya alınırken Rusya'nın bu sürecin dışında tutulmasına da sıcak bakmamaktadırlar. ABD'nin bazı güçleri de benzer kaygılar içerisindedir. Örneğin, soğuk savaşın ve komünizme karşı mücadelenin mimarı sayılan George Kannen, bu tek taraflı açılımı "tarihsel bir hata" olarak nitelendirmektedir. Ona göre bu tutum Rusya'yı anti-batı güçlerle ittifak arayışına yöneltecektir. NATO'nun yeni açılımı sadece Rusya'yı değil Çin'i de tehdit ettiği için bu kaygılar çok da yerinde sayılmaz.

"Rusya'nın ulusal çıkarlarına ihanet"!

"Yeltsin ülkemizi sattı!" Helsinki'den çıkan antlaşma bu doğrultuda değerlendiriliyor. Rus Federasyonu Komünist Partisi başkanı Zuganov antlaşmayı "Rusya'nın ulusal çıkarlarına ihanet" olarak nitelendi ve onu Versay antlaşmasıyla eşdeğer tuttu. ABD'nin Rusya'nın çıkarlarını tehdit etmemek doğrultusunda verdiği sözlerin bir hukuksal temeli ve garantisi olmadığını vurguladı. "Yarın kapımızın önünde istemediğimiz misafirler duracaktır" dedi. Parti arkadaşı ve Duma Fraksiyonu başkanı Viktor İlyuçin ise Çin, BDT ve İran ile hemen bir askeri ittifaka gidilmesini talep etti. *Izvestiya* gazetesi ise Yeltsin'in Clinton ile imzaladığı NATO antlaşmasını, Gorbaçov ve Şvardnadze'nin Almanya'nın birleşmesine ilişkin antlaşmasına benzetti.

Nisan ayı içinde İran parlamentosu başkanı Moskova'yı ziyaret edecek. Çin-Rusya görüşmeleri yeni boyutlar kazanacak gibi görünüyor. Hatta Rusya'nın Çin ile yeni bir stratejik ittifak ilan etmesi muhtemeldir. Emperyalistler arası rekabet en sert dönemlerinden birini yaşamaktadır. Japonya ABD'nin tek taraflı olarak Rusya'nın G-7 ülkelerine girişine verdiği desteği tepkiyle karşıladı. Önümüzdeki yıllar yeni bloklaşmalara sahne olacaktır.

Rusya'da iktidar mücadelesi



Rusya'da Batı kapitalizmi yanlısı radikal reformcuların yönetime getirilmesi emperyalistler tarafından sevinçle karşıladı. Yeltsin'in yanına aldığı Çubayis, devlet işletmelerini mafya yöntemleri kullanarak özelleştirmesiyle tanınıyor. Hükümetteki bu yeni değişiklikler, Rusya'da uzun yıllardır devlet işletmelerine yerleşmiş bulunan burjuva kast ile serbest pazar ekonomisinin tüm mekanizmalarını en kısa zamanda Rusya'ya yerleştirmek isteyen ve buna uygun özel mülkiyet ilişkilerini pekiştirme çabasında olan reformcu burjuvalar arasındaki kavganın göstergesi. Bu kavga somutta Çernomirdin ile General Lebed arasında yaşanıyor. Enerji üretimi kompleksi (TEK) ile geleneksel askeri sanayi kompleksi etrafında palazlanmış burjuva klikler arasındaki mücadele kızışmış bulunuyor.

1996 yılı yaz seçimleri sonrasında Lebed'in Ulusal Güvenlik aygıtının birinci derecede sorumlusu olması ve ülke çapında alınan ekonomik ve politik kararlar üzerinde söz sahibi olması, askeri sanayi kompleksinin başarısını gösteriyordu. Bu durum enerji kompleksi şeflerinden Çernomirdin'in karşı atağa geçmesine neden oldu. Önce Lebed'in gücünü etkisizleştirmek için Savunma Konseyi oluşturuldu. Bu konsey Lebed'in denetiminde bulunan alanlardaki sorunlara el atmaya başladı. Yanısıra Çernomirdin kendi taraftarlarını bürokrasinin kilit noktalarına yerleştirdi. Daha önce enerji kompleksi Gasprom'u özelleştiren Çubiyas, Devlet Mülkiyeti Komitesi'nin (GKI) başına getirildi.

Çernomirdin'in yeni bir güvenlik aygıtı oluşturması Lebed'in iktidar kurumlarında yer edinmesini engelledi. Böylece askeri sanayi kompleksin iktidarın kilit noktalarına yerleşmesi çabası sonuçsuz kaldı. Bu, emperyalistlerin güçlü desteği kullanılarak yapıldı. Çernomirdin bu başarıyı politik olarak pekiştirmek için, içişleri bakanı ve kendi adamı olan Anatoli Kulikov'u başbakan yardımcısı ve örgütlü ekonomik kriminaliteye karşı mücadelenin sorumlusu yaptı.

Yeltsin hükümette yaptığı bu değişikliklerle batı kapitalizmiyle hızla bütünleşmek çabasındaki burjuva klikler lehine başlattığı reformları engelsiz olarak sonuçlandırmayı amaçlamaktadır.

Lebed ve askeri sanayi komplekslerine çöreklenmiş geleneksel burjuva kesimlere karşı Çernomirdin'in Duma Fraksiyonu'nda güçlü olan KP başkanı Zuganov'u stratejik ortak olarak seçmesi, önümüzdeki dönemde oluşacak yeni ittifakların ilk işaretlerini veriyor. Zuganov'un KP'sinin hoşnutsuz kesimlerin tepkilerini kontrol altında tutarak iktidardaki gücünü pekiştirdiği biliniyor. Fakat derinleşen ekonomik bunalım ve kitlelerin artan hoşnutsuzluğu bütün burjuva kesimlerin işini zorlaştırmaktadır. Bu ise yeni siyasal oluşumları gündeme getirecektir.

Özelleştirmeye karşı mücadeleyi yükseltelim!

15 Mart '97 tarihli Ekim'in orta sayfasından aldığımız aşağıdaki yazıyı kısaltarak yayınlıyoruz.

Özelleştirme hangi ihtiyacın ürünüdür

(...)

Kısaca özetleyecek olursak, özelleştirme saldırısının arkasında yatan ana neden dünya kapitalist sisteminin '70'lerden beri yaşadığı yapısal ekonomik krizdir. İhtiyaç yeni pazarlar ve kâr oranlarının yükseltilmesidir.

Dünya pazarının paylaşıldığı durumda da artık sermaye tarafından işlevini doldurmuş olan devlet işletmelerini yeni yatırım alanlarına dönüştürmesi süreci başlamıştır. Bu dev devlet işletmeleri dışında, bugüne kadar pazar ekonomisinin kısmen dışında kalmış telekomünikasyon, ulaşım, sağlık, eğitim vb. alanlar da bizzat pazar ekonomisinin içine çekilerek sermayenin hizmetine sunulmak istenmektedir.

Uluslararası sermaye pazar krizini kendi ülkesinde ve az gelişmiş ülkelerdeki devlet işletmelerini satın alarak çözmek ve kâr oranlarına da özelleştirmenin ardından gelecek işsizlik, sosyal hakların gaspı, düşük ücret politikalarının uygulanması, örgütsüzleştirme vb. gibi bir çok saldırı ile yükseltme ve sömürüyü azgınlaştırma hesabı içerisindedir.

Diğer taraftan az gelişmiş kapitalist devletlerin içinde bulunduğu mali krizi de yine özelleştirmeden gelecek kaynakla borçlarını ödeme ve sosyal hakların gaspı ile (yaşlılık, sağlık sigortası, eğitim, ulaşım vb. kazanımları ortadan kaldırarak) yükünü hafifletmek için kullanmak niyetindedir. Bir diğer hesap da daha ucuz yatırım alanları sağlayarak sermayenin ana yatırım giderini azaltmak, böylece kâr oranlarının yükselişini sağlamaktır.

Özelleştirme çok yönlü ve çok kapsamlı bir saldırı olmanın yanı sıra, sermayenin can simidi olarak sarıldığı bir çözümdür aynı zamanda. Krizin hafifletilmesi büyük oranda buna bağlı görülmektedir. IMF'nin ve Dünya Bankası'nın kredi verirken özelleştirmeyi şart koşmasının ve az gelişmiş ülkelere uyguladığı baskının ana nedeni budur.

Türkiye de az gelişmiş bir kapitalist devlet olarak tüm bu sıkıntıları katmerli olarak yaşamaktadır. Özelleştirme saldırısının tüm kapsamıyla hayata geçirilmesinin önündeki engellerin kaldırılabilmesi, bu işin en az zararlı kapatılabilmesi için sermaye devletinin özelleştirmenin altyapısını oluşturma çabası iki boyutta sürmektedir. Birinci boyut ekonomik, ikinci boyut ise ideolojiktir. İkisi birarada birbirlerini kuvvetlendirip destekleyen çalışmalar olarak yürütülerek özelleştirmenin yolu düzlenmeye çalışılmıştır ve çalışılmaktadır.

(...)

Gelişen kitle hareketi içinde özelleştirme mitingleri

Susurluk kazasıyla birlikte ivmelenen kitle hareketi, sınıf cephesinde de kendisini özelleştirme karşıtı gösterilerde ifade etmeye başladı. Şu anda bu iki hareketlilik birbirinden bağımsız gibi görünse de, mevcut dinamiklerine bakıldığında birleşme gücünü fazlasıyla taşıdığı görülecektir.

Özelleştirme karşıtı mitingler, özelleştirme saldırısının enerji işkoluna yönelmesiyle birlikte, yoğun olarak bu işkolunu harekete geçirdi. Soma, Lüleburgaz ve Çayırhan'ın ardından Yatağan'da da protesto mitingleri gerçekleştirildi. Sözkonusu mitingler ve daha sonra gelişen olaylar üzerinden bakıldığında, sınıf hareketi açısından çok büyük bir olanak olduğu ortadadır.

* Yapılan mitinglerin hepsi taşra diye adlandırabileceğimiz yerlerde ya da metropollere yakın olsa bile küçük yerleşim birimlerinde yapılmaktadır. Hareketin metropoller dışına yayılması, taşrayı hareketlendirmesi, sınıf hareketine yeni güçler akıtmaya bakımından son derece anlamlıdır. Özellikle 1989 bahar eylemleri sonrasında, gelişen işçi hareketinin metropollerdeki öncü işçilerin omuzlarında yükseldiği, kendiliğinden gelişen hareketin akacak politik bir mecra bulamayarak geriye düştüğü, öncülerinin tensikatlar yoluyla eritildiği, kalanlarının ise moral bozukluğu içinde hareketlessiz kaldığı bilinmektedir. Kısmi mevzi direnişler yaşansa da hareketin taze güçlere ihtiyaç duyduğu ortadadır. Gelişen hareketliliğin tüm ülke sathına yayıldığında taşradan gelecek yeni güç ve dinamiklerin metropoller de harekete geçireceği, yeni bir öncü kuşağının ortaya çıkacağı kuşkusuzdur. Bunun nüveleri özelleştirme karşıtı eylemliliklerde mevcuttur.

* Özelleştirmenin harekete geçirdiği işçiler şimdiye kadar "geri" sendikalar diye nitelendirilen, devrimci hareketin etkisinin olmadığı ya da çok kısmi olduğu sendikalara bağlı işçilerdir. Bu sendikalar sınıf hareketinin üzerine bir karabasan gibi çökmüşler, işçilerin ellerini kollarını bağlamak için bin türlü ayak oyunu oynamışlardır. Özelleştirme konusunda da duruma göre tavır geliştirmekte, bazen satılacak yerlere sendika adına talip olmakta, bazen özelleştirmeye karşıymış gibi görünerek öfkeleri yatıştırmak için çaba göstermekte, bazen de Bayram Meral'in de ifade ettiği gibi "aslında işçilerin özelleştirmeye karşı olmadıklarını, yalnızca özelleştirmeden sonra gelecek işsizliğe karşı oldukları" gibi açıklamalar yaparak mücadelenin önünde set oluşturmaya çalışmaktadırlar. Fakat gelişen hareket bunları aşabileceğini, daha radikal eylem biçimlerini hayata geçirebileceğini göstermektedir. Sendikalar üzerindeki gerici etkinliğin kırılması da zaten tabandan gelececek militan bir mücadeleyle mümkündür. Sermayenin özelleştirme saldırısı bu sendikaların ipliğini pazara çıkaran bir denek taşıdır.

* Özelleştirmelerin işçi ve memur hareketini birleştirecek özelliklere sahip olması son derece önemlidir. İşçi ve memur hareketi kendi dinamikleri üzerinde örgütlenmiş, kendi öznal sorunları için harekete geçmiş ve kendilerini ayrı ayrı platformlarda ifade etmişlerdir. Bunun nesnel bir yanı vardır hiç kuşkusuz. Fakat bu bir dayanışma sergilenmemesi, diğer harekete ilgisiz kalınması gibi bir zaaf alanına dönüşerek ister istemez hareketi daha fazla güç katacak dayanaktan yoksun bırakmıştır. Son Susurluk mitinglerinde de tablo değişmemiş, memur ve işçi sendikaları ayrı ayrı mitingler yapmışlar, birbirlerinin düzenledikleri mitinglere de yalnızca temsil düzeyinde katılmışlardır.

Özelleştirme karşıtı mitingler ise çok farklı bir tablo

sergilemektedir. Memurlar ve işçiler bir araya gelmekte "İşçi memur el ele genel greve!" sloganını birlikte haykarmakta ve slogan gerçek işlevine kavuşmaktadır. Bugüne kadar defalarca gündeme getirilen ortak eylemliliklerin gerekliliği pratik karşılığını bulmaya başlamıştır. Özelleştirme saldırısı işçi ve memurları birleştirmekte, bunun ilk adımları pratikte örülmektedir. Çünkü görülmektedir ki, düşman aynı düşman, sokağa atılacak, işsiz kalacak, kölelik koşulları dayatılacak olanlar da işçiler ve emekçilerdir.

* Sınıf dayanışmasında alınan mesafe ve dayanışmanın hayata geçirilebilmesi emekçilerin sınıf bilincinin gelişme düzeyiyle yakından ilgilidir. Aslında sınıf dayanışması konusunda atılan ilk adım bilinçli ya da kendiliğinden olsun sınıf bilincine atılan ilk adımdır aynı zamanda. 1980'den sonra işçi sınıfına yönelen saldırıyla sosyal haklar gaspedilip ücretler dondurulduğu gibi sınıfın elindeki hak ve dayanışma grevi gibi mücadele silahları da yasaklanmıştır. Tabandan yükselen basıncın ürünü olarak 3 Ocak ve 20 Temmuz'da gerçekleştirilen bir günlük genel grevler (denemeleri de diyebiliriz) işçi sınıfının yasakları fiili olarak kırmaya başladığını gösterdi. Dayanışma grevleri ise henüz sadece Tuzla deri işçileri gibi sınıfın ileri kesimleri tarafından yapılabilmektedir. Ancak özelleştirmeye karşı yapılan eylemler de artık dayanışma grevlerinin sınıfın diğer kesimlerine taşınacağına işaret ediyor. Çayırhan'da Tes-İş'e bağlı işçiler toplantı basıp patronları kovarken, Maden-İş'e bağlı işçiler yardıma gelerek, daha sonra da ocaklara inmeme eylemini başlatarak oldukça anlamlı bir dayanışma örneği sergilediler.

* Hareketin taşıdığı radikalleşme dinamikleri bir kaç olay üzerinden açığa çıkmaktadır. Yatağan, Çayırhan gibi enerji santrallerinin bulunduğu yerlerde işçiler keşif yapmak için gelen şirketlerin insanlarını kovalıyorlar ve barikat örüyorlar. Bu eğilim bütün santrallerde sahipleniliyor ve Lüleburgaz'da işçiler Yatağan işçilerinin yolundan gideceklerini söylüyorlar. İşçilerin "Sermayenin itleri, sattırmayız KİT'leri!" diye sloganlar atması mücadelenin hedefini de doğru saptadıklarının ipuçlarını veriyor. Çayırhan'da işçilerin toplantı basarak alıcı şirkete ait üç aracı devirmesi, sonra eylemin kitleleşerek yürüyüşe dönüşmesi, jandarmancın açtığı ateşin işçileri yıldırmaması, madencilerin ocaklara inmeme eylemini başlatması hiç de mücadelelerin öyle barışçıl yollarla sürmeyeceğini göstermektedir. Olayın ardından devlet de boş durmamış 10 işçiyi gözaltına almıştır. Olaylar sendikanın "araya girmesiyle" yatıştırılabiliştir.

Yukarıda bahsedilen avantajların büyüterek gelişebilmesi ve kazanıma dönüşebilmesi için devrimci bir müdahaleye gereksinim olduğu ortadadır. Çünkü hareket şu anda herşeye karşın özelleştirilecek alanlarla sınırlıdır. Oysa özelleştirme saldırısının kapsamıyla da ilgili olarak sorun yalnızca özelleştirilecek alanlardaki işçi ve emekçileri ilgilendirmiyor. Daha önce de belirtildiği gibi; "İşçi sınıfı şimdi tarihi bir saldırıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu saldırı karşısında gerekli direnişi gösteremez ve onu püskürtemezse eğer, bu, işçi sınıfı hareketine ancak 12 Eylül'le kıyaslanabilir bir darbe olacaktır."

(...)

Savaşacağız Hiç Durmadan

**Baş koymuşuz biz
Devrimci-sosyalist yola
Yiğit yoldaşlarla
omuz omuza**

**Savaşacağız hiç durmadan
Can parçaları cana
Kan damlaları kana
karışincaya dek.**

**Baş koymuşuz biz
Devrimci-sosyalist
komünist yola
Durmak, dinlenmek asla...**

**Yürüyeceğiz faşizmin
üzerinden
milyonlarla.**

**Ellerde bayraklar
Gözlerde kavga
Yüreklerde,
mutlak zafer
inancıyla...**

**Savaşacağız biz durmadan
Biz, kavganın
mirasçısıyız.
Düşman yenilinceye,
Düzen devrilinceye,
Cellat dize
gelineye dek..**

**Kanımız belki serilecek
Ama onurumuz
asla serilmeyecek
düşman ayağının
altına..**

**Yol uzun, zorlu ve çetin
Yol fedakarlık ister, bedel
ister
Yılgınlık, teslimiyet
asla...**

**Baş koymuşuz biz bu yola
Devrimci-sosyalist
komünist yola.**

**Savaşacağız hiç durmadan
Gözyaşını- mutluluğa
Karanlığı-aydınlığa
Acıyı, kederi-umuda
boğuncaya dek**

**Yeni bir dünya yaratıncaya
Tıpkı
"Güneşi Zaptedinceye" dek
Savaşacağız.**

K. Rüzgar / İstanbul

Baskılar, işkenceler bizleri yıldırılmaz!

Sermaye düzeni devrimci yükselişi, devrimci ve komünistlerin geniş emekçi katmanlara seslenişini, işçi sınıfının devrimci öncülüğünde iddialı komünistlerin ve Kızıl Bayrak'ın faaliyetini engellemek için saldırılarını yoğunlaştırıyor. Ancak, ne kadar önüne geçilmeye çalışılsa da devrim ve sosyalizm davasında çoğalarak geliyoruz. Kızıl Bayrak'ın yayın hayatına başladığı günden beri çeteci devletin aldığı toplatma kararları, kapatma cezaları, gözaltı ve işkencelerle devrimci ve komünistleri yıldırılmazlar.

Legal partilerde politika yapan liberal reformistlerimiz son 1,5 ay süren aydınlık eylemlerin devrimci dinamizmi karşısında burjuva basınıyla adeta sözbirliği etmiş, toplumsal eylemlerin artmasından ürker duruma gelmiştir. Temiz toplum,

temiz siyaset için demokratik talepler isteminde iddialı olan bu partilerin bunları gerçekleştirmeden ne kadar uzak oldukları ortada. Bulundukları platformlarda adeta sermayenin istediği gibi suya sabuna dokunmadan kitleler içinde politika yapmanın ötesine gidemiyorlar.

Bunca talana, sermaye düzeninin pervasız saldırılarına işçi sınıfının tepkisi halen daha sınırlı kalıyorsa bunun başlıca nedeni reformizmin etkisi altında oluşudur. İşçi sınıfının ihtilaleci komünist örgütüyle bütünlenemeyişindeki boşluğu reformizm dolduruyor.

Sermaye sınıfının ve onun bütün kurumlarını yıkmak işçi sınıfının komünist örgütlü mücadelesiyle mümkün olacaktır.

Bir Kızıl Bayrak okuru / İzmir

Şimdi işçi sınıfı davası daha güçlü!

Toni Cliff "Partinin inşası-Lenin" adlı kitabında, Lenin'in yani Bolşevik'lerin çıkardığı Pravda ile Troçki'nin çıkardığı Pravda arasında şöyle bir ayrım yapıyor: "Lenin'in Pravda'sı işçilerin gazetesiydi, Troçki'nin Pravda'sı ise işçi gazetesiydi..." Aradaki fark nüanstan çok ötedir. Birincisi, işçi sınıfının maddi manevi desteğini alan ve kolektif örgütleyici olurken; ikincisi, bir grup aydın ve devrimcilerin işçilere yönelik çıkarmış olduğu bir propaganda malzemesi işlevi görüyordu.

Kızıl Bayrak yaklaşık üç yıldır yayın hayatını sürdürüyor. Türkiye devrim tarihinde kısa, ama devrim tarihinde hiç de azımsanmayacak bir zaman. Kızıl Bayrak gösterdiği performansla, tıpkı Lenin'in Pravda'sı gibi işçilerin gazetesi olma vasfını hak etti. Şimdilik olmak kaydıyla kucakladığı işçi kitlesi

sınırlı olabilir. Kızıl Bayrak herşeyden önce niteliğiyle işçilerin gazetesidir. Bu niteliğin nicelikte de yansımaları bulacağı günler hiç de uzak değildir. Çünkü, artık Kızıl Bayrak haftalık olarak çıkıyor. Parti olmanın coşkusunu yüreklerinde hisseden komünistler, bundan böyle sınıfı daha çok kucaklayacak. İşçilerin gazetesi olarak Kızıl Bayrak, partinin sınıfa açılan nefes borusu olarak bu işlevini zaten yerine getiriyordu. Ama artık daha geniş bir işçi kitlesinden soluklanacak. Parti sınıftan teneffüs ettiği oksijenle yaşam bulup güçlenerek, öncü olma misyonunu layıkıyla yerine getirecektir.

Sömürücüler korkmakta haklılar. Çünkü şimdi "işçi sınıfı daha güçlü". Bu gelişmelerin coşku ve kıvancıyla, sizleri sevgiyle kucaklıyorum.

Çankırı Cezaevinden bir Kızıl Bayrak okuru

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganı biz işçilere, özelden ise konfeksiyon işçilerine yenilgilerimizin nedenini de, zaferin nasıl geleceğini de öz olarak anlatmaktadır. Günden güne pisliği açığa çıkan sermaye iktidarı biz işçi-emekçilerin sırtından saltanatını sürdürmektedir. Örnek olarak Kürdistan'daki kirli savaş, devlet eliyle beslenen faşist çeteler, katliamlar, uyuşturucu ticareti, işçi-emekçilere ve onların davası için mücadele eden devrimci ve komünistlere yöneltilen her türlü saldırılar vb. gösterilebilir. Artık işçi-emekçiler canlanmaya

başladılar. Bizler konfeksiyon işçileri olarak başkaldırdaki yerimizi alacağız. İşçilerin birliğini bulduğumuz atölyelerden başlatıp, örgütlülüğümüzü güçlendireceğiz.

Örgütlenme, güçlenme ve zafere doğru mücadelemizde işçi sınıfına sunduğu perspektiflerle bize ışık tutan ve şimdi daha da güçlenen yeni haftalık Kızıl Bayrak gazetesi ve Tekstil İşçileri Bültenimizi mücadele coşkusuyla selamlarız.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kızıl Bayrak okuru bir grup konfeksiyon işçisi / ADANA

"Tüm işçi ve emekçilerin kurtuluşu sosyalizmle olacaktır!"



Ben bir sağlıkçıyım. Kızıl Bayrak'la ilk tanışmam bir arkadaşımın sayesinde oldu. Arkadaşım bana ilk Kızıl Bayrak getirdiğinde açıkçası pek önemsememiştim. Biraz da böyle yayınları okuyup kafamın karışmasını istemiyordum. Az çok kurulu bir düzenim vardı. Aldığım maaş bana yetiyordu. Çünkü ailemle oturuyorum, işyerimin yakınlığından dolayı işe yürüyerek gidip geliyordum. Bunu bir nimet olarak sayıyordum. Daha sonra arkadaşımın ısrarları üzerine Kızıl Bayrak'ı bir kez okudum. Ordaki yazılar gerçekten bizim sorunlarımızı ve bu sorunların çözüm yolları hakkında çok doğru tahliller yapıyordu. İlk başta çözüm yollarına biraz yabancı baktım. Çünkü o zamanlar bu sefalet ücretine razıyım, onu kaybetmekten korkuyordum. Uzun süre bunları düşündüm. Bu arada Kızıl Bayrak'ı takip etmeye başlamıştım. Sık sık arkadaşla görüşüp güncel konuları, Kızıl Bayrak'ta yayınlanan yazıları tartışıyorduk. Sonunda ben de anladım benim kurtuluşum, tüm işçi ve emekçilerin kurtuluşu sosyalizmle olacaktır. Bu da ancak işçi ve emekçilerin üretimden gelen güçleriyle, mücadeleleriyle olacaktır. Biz çalışıyoruz, biz üretiyoruz, biz aç kalıyoruz, biz sefalet çekiyoruz. Onlar ise zevkü sefa içinde en güzel evlerde yaşıyor, en güzel okullarda okuyor, en güzel yemekleri yiyorlar.

İşçiler emekçiler birlikte
mücadeleye, kurtuluşa!

Kızıl Bayrak okuru
bir sağlık emekçisi

Yıllar boyu özgürlük için savaşılan Filistin halkı, kendisine büyük bir ihanet eşliğinde dayatılan tutsaklıkla "barış"madı. Siyonist gericiliğe karşı yeniden yükseltilen İntifada ruhu yayılıyor. Filistin halkı bir kez daha ezilen dünya halklarına direnişin ve zaferin yolunu gösteriyor.

İntifada Yeniden!



Filistin Halkı Kazanacak!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>